

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΚΡΥΦΟΣ ΓΑΜΟΣ

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Nº 104
ΔΡΧ. 5

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Οι απευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν νὰ συνοδεύονται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δρχ. 3 διὰ τὴν ἀπάντησιν, ὅα διευθύνονται δὲ «Πρὸς τὸν Δόκτορα Κᾶμα—ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας».

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιθράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 31 Μαΐου μέχρι 6 Ἰουνίου ἔχουν ὡς ἀκολουθοῦς:

Κατ'ἀλλήλους ὅραι: Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας ἡ 3—4 π.μ. τῆς Δευτέρας (3) καὶ ἡ 8.30—9.45 π.μ. τῆς Πέμπτης (6).

Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἡ 1.45—2.45 π.μ. τοῦ Σαββάτου (1) καὶ 7—8 π.μ. τῆς Κυριακῆς (5).

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ 10.30—11.30 π.μ. τῆς Κυριακῆς (5).

Αἱ αἰσθηματικὰ συναισθητικὰ εὐνοῦνται κατὰ τὰς ὥρας 7—9.30 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (31), 6—7.15 π.μ. τῆς Τετάρτης (5) καὶ 12.45—3.15 π.μ. τῆς Πέμπτης (6).

Ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης (6) μέχρι καὶ τῆς 7.15 π.μ. εἶνε κατάλληλον διὰ γάμους ἢ ἀρραβώνας.

Διὰ τὸ μέλλον σας ἡ ὥρα 11.15—1 π.μ. τῆς Πέμπτης (6) εἶνε ἐξαιρετικὰ κατάλληλος.

Αἱ ὁδοὶ 8—9 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (31) καὶ 10—11 π.μ. τῆς Κυριακῆς (2) δεῖν εἶνε εὐνοϊκαὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις σας.

Αἱ ὁδοὶ 11—12 π.μ. τῆς Τρίτης (4) καὶ 7—8 π.μ. τῆς Κυριακῆς (2) εἶνε ἐπικίνδυνα διὰ τὴν υγείαν καὶ τὴν ζωὴν σας.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δ'ΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΒΕΡΑΝ Μ.—1) Ἡ ζωὴ σας θὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ καλύτερον ἀπὸ τὸν ἔτος 1942. Ἡ περίοδος 1942—47 θὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ γόνιμος καὶ θὰ ἐπηρεάσῃ εὐνοϊκῶς ὅλην τὴν μετέπειτα ζωὴν σας. Ὁριζήματα ἐμπόδια καὶ δυσχερεῖα ὑφιστάμενα σημεῖον θὰ ἐξομαλυνθῶσι. 2) Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ συμβῇ πιθανόντα κατὰ τὴν ὥς ἄνω περίοδον. Μερικαὶ μεταπτώσεις εἰς τὴν συζυγίην σας ζωὴν.

ΝΙΤΣΑΝ Λάριαν.— Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε σὲ σύνολο τῆς ἀρκετῆ καλῇ. Θὰ ἔχετε ὅμως μερικὰς ἀποτομὰς καὶ αἰφνιδιαστικὰς μεταλλαγὰς. Φλογερὰ αἰσθήματα. Δυσχερεῖαι συνεννοήσεως μετὰ τὸν ἄνθρωπον πού θὰ ἀγαπήσετε. Καλὸς γάμος καὶ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, ἀλλὰ κατόπιν ἀναβολῶν καὶ ἐμπόδιων. Μερικὰ ἀσθένεια, κάπως συχνότερον τοῦ συνήθους. Καμμιά μεταβολὴ πρὸς τὸ παρὸν. Μελλοντικὴ κοινωνικὴ ὑπόληψις καὶ οικονομικὴ ἀνεσις. Διὰ τὸ σημερινὸ σας αἰσθημαθὸν δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Α. Α. Α., Πάτρως.— Τὸ πλαίσιον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον κινεῖται ἡ ζωὴ σας εἶνε δυστυχὲς πολὺ περιορισμένον. Σὰς καταστρέφει ἡ ρουτίνα, ἡ ὁποία δὲν σὰς ἀφίνει νὰ δώσετε εἰς νέον ρυθμὸν εἰς τὴν ὅλην ὑπαρξίν σας. Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἐπηρεάσῃ σημαντικῶς τὴν κοινωνικὴν σας κατάστασιν, ἡ ὁποία παρουσιάζεται πολὺ μετρία. Ἡ ζωὴ σας θὰ καλυτερεύσῃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1947.

Ἐνα εὐχάριστον γεγονός θὰ σὰς ὠθήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ θὰ δελτίωσῃ πολὺ τὴν ὅλην κατάστασιν σας. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1946—48 βλέπω ἐπίσης μίαν σύμπτωσιν τῶν δρόμων σας μετὰ τὸ πρόσκαιρον διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε. Προηγουμένως

ὅμως δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ γίνῃ τίποτε. Τὰ μέχρι τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας ἔτη θὰ εἶνε διὰ σας περίοδος δοκιμασίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξέλθετε τελικῶς νικητής.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ.— 1) Περιπτώσιν γάμου, παρὰ τὴν ζωὴν ἐπιθυμῶν σας, δὲν βλέπω ἀμέσως. Θὰ γίνῃ πάντως εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ κατόπιν μακροῦ καὶ φλογερῶ αἰσθήματος. 2) Εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας καὶ περισσώτερον εἰς τὴν ἀποκατάστασιν σας θὰ συναντήσετε πλείστα ἐμπόδια. Ἀντιζηλῶν καὶ ἐχθρότητες θὰ σὰς πικραίνουν καὶ ἐὰς σὰς δδηγήσουν συχνὰ εἰς ἀδιέξοδον. Πρέπει νὰ ἔχετε πολὺ θάρρος διὰ νὰ ἀντιπαλαίσετε. Σὰς συνιστᾷ ἐπίσης νὰ φροντίσετε νὰ ἀποκτήσετε ἡρεμίαν πνεύματος, πού αὐτὴν τὴν στιγμήν σας λείπει. Ἡ νευρική σας καὶ ἡ ἀνησυχία σας δὲν συντελοῦν καθόλου εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν σας. 3) Οἱ γονεῖς σας θὰ ἦτο πρῶτον καὶ μετὰ ἀντιληφθῶσι τίποτε ἀπὸ τὰς σημερινὰς σχέσεις σας. 4) Ὑγεία ὅχι πολὺ σταθερὰ. Δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ τὴν παραμελήτε.

ΛΕΥΚΟΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ.— Δὲν μπορᾷ νὰ σὰς προσδιορίσω ποῖα ὑπὲρ ἐκκριδῶς ἡ εὐκαιρία τὴν ὁποῖαν ἀπεμακρύνετε. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπω εἶνε ἡ εὐδοσία εἰς τὴν ζωὴν σας ἐνὸς προσώπου ὑπὸ ἀρίστης ἐπιβράσεως, τὰς ὁποίας ἐξουδετερῶσατε λόγω ἰδικῆς σας ἀδυναμίας. Δὲν εἶμαι καθόλου ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντί σας, ὅπως φαντάζεσθε. Αἱ περιπλοκαὶ τὰς ὁποίας βλέπω εἶνε οικονομικῆς κυρίως φύσεως. Μερικὰ ὀικονομικὰ προστριβὰ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἔχουν τὸν χαρακτῆρα τῆς προσωρινότητος. Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀπασχολήσῃτε δι' αὐτὰ, ἀλλὰ νὰ συγκεντρώσετε τὸ θάρρος σας εἰς τὸν τρόπον ὡστε νὰ ἐξαλειφθετε τὰς συνεπείας τῶν ἡ νὰ τὰς κάμετε ὀλιγώτερον αἰσθητὰς γιὰ σὰς. Σὰς χαρακτηρίζει μία νευρική καὶ μία ἀδυναμία προσρμογῆς εἰς τὰς διαφόρους περιστάσεις. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ἐπέδρασε τὴν προσοχὴν σας. Γιὰ τὰ παιδιά σας ἀπάντησα ἥδη.

Β. Α. Τ.— Σὰς παρακαλῶ νὰ μετὰ συγκρατήσετε διὰ τὴν καθυστέρησιν. Ὑπάρχει μεγίστη πιθανότης συνάψεως δύο γάμων καὶ αὐτὸ σὰς ἐπημέσως εἰς τὴν πρῶτην ἀπάντησίν μου. Ἐφ' ὅσον τοῦτο πραγματοποιήσῃ, ὁ δεύτερος θὰ εἶνε ἀντικεινικότερος τοῦ πρώτου. Κατὰ τὰ ἄλλα, νομίζω ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου ὑπῆρξε ἀρκετὰ σαφής. Σὰς παρακαλῶ συνεπῶς νὰ μοῦ ζητήσετε σὲ τὰς διευκρινίσεις τὰς ὁποίας ἐπιθυμῆτε. Ἡ νέα μου ἀπάντησις θὰ εἶνε εὐθὺς ὡς λάβω τὴν ἐπιστολήν σας.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΑΝΘΟΣ Τ.— Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας. Ἡ ζωὴ τῆς θὰ εἶνε ἀνήσυχος καὶ ἐπὶ μακρὸν διάστημα δὲν θὰ τῆς παράσῃ σφοδρὰς ἐκδηλώσεις. Μεγάλαι δυσκολίαι εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς, ἡ ὁποία θὰ πραγματοποιηθῇ τελικῶς κατόπιν συννοικεῖον. Ζωὴ σχετικῶς ἡρεμὸς, ἀλλ' οικονομικῶς περιορισμένη, φιλοσθενὴς τάσις ἡ ὁποία θὰ ἐνταθῇ εἰς μεγαλύτεραν ἡλικίαν. Οἰκονομικὴ ἁρμονία δυσχερὲς συγκρατουμένη.

—Διὰ σὰς, πιθανόντης γάμου διὰ τὸ ἔτος 1942. Δὲν γνωρίζω ποῖας ἀλλὰς διευκρινίσεις ζητεῖτε. Σὰς παρακαλῶ συνεπῶς νὰ μοῦ γράψετε καὶ θὰ ἀπαντήσω ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Θὰ ἀναφέρω ἀπαραίτητος εἰς αὐτὴν τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεώς σας.

ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ, Θήβας.— Διὰ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστολὴ μοῦ ἐστάλη μαζί μετὰ τὴν ἰδικήν σας, ἀναμεινὸν πάντως νὰ μοῦ γράψετε τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποία ἐζητήσα. Χωρὶς αὐτὰ δὲν θὰ μπόρουν νὰ τοῦς δώσω καμμιά ἀπάντησιν.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΗΝ.— Ἡ διδασκαλία γιὰ τὴν ὁποῖαν μοῦ γράφετε, εἶνε ἐντελὴς νοσηρὰ καὶ πρέπει νὰ τὴν καταπολεμήσετε μετὰ ὅλας σας τὰς δυνάμεις. Αἱ σκέψεις σας δημιουργοῦν ἕνα εἶδος ρευστῆς ἀτμοσφαιρῆς γύρω σας, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦμε καὶ κινουμένθα. Σείς, μετὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτῆρος σας καὶ τὰς προλήψεις σας, ἐκμάτε πολὺ ἐλπίκτον αὐτὴν τὴν ἀκόσμοφαιραν καὶ τὰς ὁφίστασθε τὰς συνεπείας. Μὲ κινδυνὸν νὰ ὑποστήτε εἰς τὴν ἀρχὴν μερικὰς ἀπογοητεύσεις, σὰς συνιστᾷ λοιπὸν νὰ θέσετε ἀριστικὰς τέρμα

εἰς αὐτὴν τὴν διάθεσιν σας καὶ νὰ ἀνέπτυξε θερμολογίαν καὶ ἀποφασιστικὰ ἐκείνου πού ἐπιθυμῆτε. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς ἐννοήσῃ ἀρκετὰ, παρ' ὅλον ὅτι κατὰ τρόπον ὅχι πάντοτε σταθερὸν. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε κατόπιν ἀμοιβαίας συμπαιδείας (ὅχι ἔρωτος) μετὰ πρῶτον ἀνώτερον ἀπὸ σὰς κοινωνικὰς καὶ οικονομικὰς. Ὑπάρχει μία μεγάλη πιθανότης διὰ τὸ ἔτος 1942. Σὰς χαρακτηρίζει μία μεγάλη δειλία καὶ μία δυσπιστία ἀπέναντι ὅλων. Πρέπει νὰ καταπολεμήσετε καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην. Κίτρινον ἢ ἀνοιχτὸν πράσινον, ἀριθμὸς 3, λίθος ἀδάμας, μέταλλον χρυσοῦς, ἡμέρα Κυριακή.

ΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΛΣ.— Ἀσταθεσία εἰς τὴν ζωὴν σας. Πολλὰ ἐμπόδια, τὸ ὁποῖον θὰ δυσκολυνθῇ νὰ υπερπηδήσετε. Ζητεῖ κλεισμένη μέσα σ' ἕνα δικὸ σας κόσμον καὶ ἡ βασική δυστροφία τοῦ χαρακτῆρος σας σὰς ἀπομακρύνει ἀπὸ τοῦς ἄλλους καὶ περιορίζει τὰς ἀπέναντί σας συμπαιδείας τῶν. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Πιθανὴ περίοδος 1943—48. Ζωὴ εὐχάριστος. Καλὴ οικονομικὴ κατάστασις καὶ κοινωνικὴ ὑπόληψις. Ἀποφύγετε νὰ συνάψετε σχέσεις μετὰ πρῶτον, πού θὰ παραστασθῇ συντόμως εἰς τὴν ζωὴν σας.

ΚΡΗΣ, Θεσσαλονίκη.— Πιθανότης γάμου διὰ τὸ 1941. Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἔχετε πολλὰς μεταβολὰς καὶ μεταπτώσεις. Μία σταθερὰ τάσις καὶ ἀντιρροπία θὰ ἐκδηλωθῇ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1943. Ἐτὶ 1948 καὶ 1954. Ἡμέρα Τετάρτη, χρῶμα γκρίζο, λίθος τοῦρκουαῦ, μέταλλον πλατίνης. Δὲν μπορᾷ νὰ κάμω προβλέψεις διὰ τὸ μέλλον τοῦ φίλου σας, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζω τὸ ἔτος γεννήσεώς του. Χαρακτῆρ πολὺ εὐμεταβολὸς. Τὰ αἰσθηματικὰ του εἶνε μάλλον ἐπιφανειακά. Δὲν στερεῖται ὅμως πρωτοβουλίας καὶ δραστηριότητος καὶ ἐπείτα ἀπὸ μερικὰς ἐκπτώσεις, δὲν σταδιασθῇ τελικῶς ἀρκετὰ καλὰ καὶ θὰ προοδέσῃ.

ΚΛΕΙΩΝ, Θεσσαλονίκη.— 1) Χαρακτῆρ ἀταλμὸς καὶ χωρὶς ἐσωτερικὴν ζωτικότητα. Αὐστηρὸς καὶ πολὺ λίγο κοινωνικὴ. Ἀταξιστὸς τάσις. 2) Ζωὴ ὀλιγὸν ἀνώμαλος, μετὰ συχνὰς περιπτώσεις καὶ ἐναλλαγὰς. 3) Ἡ ὕγεια σας δὲν εἶνε καθόλου σταθερὰ. Μὲ μίαν ἐλαφρὰν προσοχὴν ὅμως, μπορεῖτε ν' ἀπομακρύνετε κάθε κίνδυνον. 4) Ἐτος 1943 καὶ 1946. 5) Γάμος ὀλιγὸν δύσκολος. Κατόπιν συννοικεῖον.

ΒΡΥΣΙΝΑΝ, Σέρρας.— Ὁ γάμος αὐτὸς ἦτο μοιραῖον νὰ μὴ γίνῃ. Εἶνε περιττὸν νὰ ἐλθῆτε περισσώτερον. Ὅτι εἶνε εἶνε ἀνεπαρκές. Εἰς τὸ μέλλον θὰ σὰς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ διαρρυθμίσετε κατ' ἄλλον τρόπον τὴν ζωὴν σας. Τὴν συναντήσιν πού σὰς ζητοῦν δὲν κάμετε μόνον ἂν εἶνε τελικῶς ἀκίνδυνος γιὰ σὰς. Ἡ συμβουλὴ μοῦ ὅμως εἶνε νὰ προσπαθῆτε νὰ τὴν ἀποφύγετε, διότι θὰ μπόρουν νὰ ἔχη μερικὰς συνεπείας ὅχι πολὺ εὐχάριστους διὰ τὴν μελλοντικὴν ζωὴν σας.

ΝΙΝΕΤΑΝ Τ.— Δὲν βλέπω σφοδρὸν αἰσθημαθὸν ἐκ μέρους τρίτου αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὴν ζωὴν σας. 2) Θὰ ἐννοήθετε πολὺ μετὰ τὸν γάμον σας. 3) Ἡ ἀποκατάστασις σας δρᾶναι πολὺ ἀκόμη. 4 καὶ 5) Δὲν βλέπω περιπτώσιν αἰσθῆς ἐκβάσεως τῆς σχέσεως διὰ τὴν ὁποῖαν μοῦ γράφετε. 6) Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Μεταξὺ 1944—1947. 7) Θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ μὴν ἔχετε ἐραστὰς σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. 8) Ἡ αἰσθηματικὴ σας ζωὴ θὰ εἶνε πλούσια ἀλλ' ἐπιπολαιά. 9) Δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον ἀπὸ τὸ πρόσωπον γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε. 10) Κυανὸν, σμαράγδος, ἡμέρα Δευτέρα. 11) Χαρακτῆρ ἀνήσυχος, ἀστατος καὶ αἰσθηματικὸς μέχρι νοσηρότητος.

ΕΛΠΙΔΑ ΧΡΥΣΟΦΕΡΩΤΗΝ.— Ἡ φύσις σας ἐπρόκειτο μετὰ πολλὰς χαράσματα σωματικὰ καὶ ψυχικὰ. Ἡ δὲ ζωὴ θὰ σὰς παρουσιάσῃ πολλὰς ἐκπειρίας διὰ νὰ ἀναπτύξετε τὴν προσωπικότητά σας καὶ νὰ διακριθῇτε. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι σὰς χαρακτηρίζει μία δειλία καὶ μία μεγάλη ἀδεξιότης. Πρέπει νὰ διορθώσετε αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά σας. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Μερικὰ μεταλλαγὰ εἰς τὴν ζωὴν σας. Πιθανότητες ἀποκτήσεως

πλούτου. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις.

ΝΗΣΟΝ ΤΟΥ ΑἴΓΑΙΟΥ.— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ προσδιορίσετε εἰς γενικὰς γραμμάς τὴν ὑπόθεσιν γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας πρέπει νὰ ἐπαισθῆτε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεώς σας.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Α. Β. Γ. 1) Νὰ φροντίσετε νὰ ἀποκτήσετε τὴν σταθερότητα πού σὰς λείπει. Αὐτὴ καὶ μόνον θὰ ἐπηρεάσῃ εὐμενῶς τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς σας. Βρίσκεισθε σήμερον σὲ μὴ χαλῶδη κατὰστασιν καὶ ρυθμολογήσθε ἀπὸ τὰ γεγονότα, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσετε καμμιάν πρωτοβουλίαν. 2) Δὲν ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς φίλους σας. Αἱ εἰλίας σας εἶνε συμπωματικαὶ καὶ παροδικαί. 3) Δὲν βλέπω περιπτώσιν συντόμου γάμου. Ὅπως δὲ θέτε, στείλετε μοῦ τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεώς του μαζί μετὰ τὴν ἰδικὴν σας διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω σαφέστερον.

ΣΤΑΣΑΝ, Θεσσαλονίκη.— Χαρακτῆρ πολὺ ἀνήσυχος καὶ μεμψιμοιρὸς. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περιπετεῖαι. Σὰς συνιστᾷ νὰ προσέξετε σὲ τὴν ζωὴν αὐτὴν, διότι εἶνε δυνατόν νὰ ὀδηγηθῇτε εἰς ἀδιέξοδον, συνεπεία τῆς ἀπερισκεψίας καὶ τῆς ἀκαμψίας ἐλαφρότητος πού σὰς διακρίνει. Βραδύτερον θὰ δοκιμάσετε ἕνα δυνατόν αἰσθημαθὸν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιδράσῃ εὐμενῶς ἐπὶ ὅλης τῆς ζωῆς σας καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς γάμον. Ἡ πραγματικοποίησις ὅμως τῶν τελευταίων δὲν θὰ γίνῃ πολὺ εὐχερὲς. Φιλόσθενος τάσις. Πιθανότητες ἀποκτήσεως περιουσίας.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ, Ἀργοστόλιον.— Ἡ σταδιοδρομία σας ἐμφανίζεται πολὺ ἀσάφης. Ἐργασία διακεκομμένη. Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ σὰς ὀδηγήσῃ πολλὰς φορές εἰς μεγάλας ὀικονομικὰς στενοχωρίας. Νὰ ἐπιζητήσετε μίαν μόνον καὶ σταθερὰν ἐργασίαν. Ἐκεῖνη ἡ ὁποία θὰ σὰς προσφερθῇ συντόμως δὲν θὰ εἶνε ἀξιολόγητος καὶ δὲν θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς παρουσιάσῃ δραδύτερον μίαν μεγάλην εὐκαιρίαν καὶ κοινωνικὴ διακρίσιν καὶ πλουτισμόν. Προσέχετε τὰς ἐρωτικὰς περιπετεῖας. Εἰσθε ἀπὸ τοῦς ἀνθρώπους πού κάνουν ἀπερισκεψίας σὲ τὰ ζητήματα αὐτά. Γάμος βραδύνει.

ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ.— 1) Θὰ συνάψετε γάμον κατόπιν φλογερῶ αἰσθήματος, ἐπείτα ὅμως ἀπὸ πολλὰς δυσκολίας καὶ ἀναβολὰς. Προηγουμένως θὰ ἔχετε μερικὰς αἰσθηματικὰς περιπετεῖας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐριστὰ τὴν προσοχὴν σας, διότι εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ σὰς φέρουν εἰς δύσκολον θέσιν. 2) Καλὴ συζυγίη ζωὴ, ἀλλὰ κάπως ταραχώδης. 3) Ἀμφίβολος ἡ ἀπόκτησις παιδιῶν. 4) Ὑγεία ὅχι πολὺ σταθερὰ, ἀλλὰ χωρὶς σοβαροὺς κινδύνους. 5) Κοινωνικὴ θέσις καλὴ ἀλλ' ὅχι ἀπολύτως σταθερὰ. Ἡ οικονομικὴ σας κατάστασις θὰ ἐξελιχθῇ ἀναλόγως.

Κ. ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΔΗΝ.— Δὲν βλέπω καμμιάν συνοχὴν εἰς τὰς προσπάθειάς σας. Κατέχετε πολὺ ὀρίστας τάσεις, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν ἀκολουθεῖτε ὅπως καὶ ὅσον θὰ ἐπρεπε. Χρηματικὴ κατάστασις πρὸς τὸ παρὸν μετρία. Θὰ ἐννοήθετε περισσώτερον εἰς τὸ μέλλον. Γάμος κατόπιν συννοικεῖον. Χρηματικὰς ἐπιφύλαξης. Μὴν ἀνησυχῆτε διὰ τὴν υγείαν σας. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν θὰ κάμετε παρεκτροπὰς, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῇτε.

ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΑΚΙΑ Νο 2.— Διὰ τὸν πρῶτον δὲν βλέπω τίποτε τὸ σφοδρὸν. Ἡ σημερινὴ σας σχέσις θὰ ἐκφυλισθῇ μετὰ τὸν καιρὸν. Μεγάλαι πιθανότητες ὑπάρχουν διὰ τὴν δημιουργίαν μίας πολὺ στενῆς σχέσεως μετὰ τὸν δεύτερον. Περιπτώσιν γάμου δὲν βλέπω ὅμως, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν. Τὴν περιπτώσιν τοῦ τρίτου τὴν θεωρῶ ἐπιβλην, πάντως δὲν ὑπάρχει τίποτε πού νὰ προλέγῃ σημεῖον γάμου μετὰ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθήματος, δρᾶναι ὅμως ἀρκετὰ ἀκόμη. Μετρία οικονομικὴ δειλότησις. Πρὸς τὸ παρὸν, δὲν βλέπω σφοδρὰν μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν σας.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 104

Ἐκδόται: Ἐταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Γενικὸς Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5, Ἀθῆναι Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί: Ἐτησίᾳ ἔστω Δρ. 250. Ἐξάμ. 125 Ἐτησίᾳ ἔστω Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6 Ὀκτῖα Ὀκτωβ. Διευθύν. Σανταρόζα 5 Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρβακῆ 10) Προῖστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κασάνης (Δαμάρειος 4. Παγκράτι)

Κυριακὴ 2 Ἰουνίου 1940

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μία χαριτωμένη ἀναγνώστριά μου— ὅλες οἱ ἀναγνώστριες εἶνε χαριτωμένες στὴν φαντασία τῶν ἀνθρώπων πού γράφουν! — παραπονεῖται γιὰτὶ ὅλα τὰ ἐρωτικά γράμματα πού ἔχει διαβάσει, εἴτε ἀπευθύνονται σ' αὐτὴν εἴτε σὲ ἄλλες, εἶνε... γελοία!

Ἀρμυρὸς ἀνόητος, μοῦ λέει, σὰς χελεῖς παρομοιώσεις, κοινοτοπίες, κουτομάρσις, ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ποιητικῶ ὕφους.

Ἡ δεσποινὴς λοιπὸν ἔχει δίκην! Ὁ ἄνθρωπος πού πρόκειται νὰ στείλῃ ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα... παθαίνει ἀποθλάσιν!... Κι' ἀντὶ τὴν πᾶρῃ τὴν πέννα καὶ νὰ γράφῃ ἄπλῃ κι' ἐλεύθερα ἐκεῖνο πού νοιώθει, ἀγωνίζεται νὰ γίνῃ... ποιητής, καὶ προσπαθεῖ νὰ κάνει λογοτεχνία! Εἶνε μοιραῖο! Ἀποτύχη, φυσικὰ! Γι' αὐτὸ καὶ θγαίνωμεν κερδισμένον ἐκεῖνον πού προτιμᾷ ἕνα ἀφηνεισμὸν φιλημάτων σὲ κατὰλληλῇ στίχῃ, ἀπὸ ἕνα πολυσέλιδο ἐρωτικὸν γράμμα! Ἐτοὶ κάνουν τὴν ἀρχή. Κι' ἐπειδὴ στὸν ἐρωτὰ ἡ ἀρχὴ δὲν εἶνε τὸ ἕμισυ τοῦ παντός— ἀλλὰ τὸ πᾶν ὀλοκλήρην, μετὰ λίγη τολμηρότητα καὶ λίγη ψυχολογία, τελειώνουν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ θαυμασίου!... Γιατὶ τὸ φίλιν εἶνε ἀρχή. Ἐνὸς τὸ γράμμα εἶνε... πρόλογος! Τί τοὺς θέλομε λοιπὸν τοὺς προλόγους; Ἀλλὰ καὶ ἂν κάποτε ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ αἰσθηματολογήσωμε γράπτῃς γιὰτὶ νὰ μὴ ζητήσῃτε νὰ μᾶς ὑπαγορεύσῃ τὸ γράμμα ἡ καρδιά μας; Τί χρειάζονται οἱ φλοῖσθοι, τὰ φεγγάρια καὶ τὰ κελιάδματα, ἀφοῦ μπορούμε νὰ ἐκφρασθοῦμε καὶ νὰ μιλήσωμε γιὰ καὶ ἐντελῶς, δικὸς μας; Ὁ Ζεραλντὺ συγκινεῖ γιὰτὶ μιλεῖ γιὰ λεπτομέρειες, ἐντελῶς ἀσήμαντες φαινομενικὰ. Γράφτε στὴν ἀγαπημένην σας τὸν πόθο πού θὰ εἴχατε νὰ ξανσθερεθῆτε πάλιν ἀμύλητος ὁ ἑνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον σὲ σαλονάκι τῆς, πού κάποτε περᾶσατε μιᾷ ὥρᾃ ἐνὸς ἐλείπαν οἱ ἄλλοι. Μιλήστε τῆς γιὰ τὸ μελὲ φουροτανάκι μετὰ τῆς ὀσπρες βούλες πού φοροῦσατε τότε. Ὑμῶστε τῆς ἕνα προμαγμένο σφίξιμο χερσίου! Ἐνα τυχερὸ πέσιμον στὴν ἀγκαλιά σας. Ἐνα φευγαλέον δάκρυμα. Ἐνα σουβενίρ! Τόσα πράγματα!

Κι' ἀφήστε τὰ φεγγάρια καὶ τῆς ἀκρογυαλιῆς, γιὰ κείνους πού δὲν ἔχουν τίποτε συγκεκριμένο νὰ συγκληθῶν.

Ἡ ΤΡΑΓΙΚὴ ΓΕΝΕΑ τοῦ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἐπικαίρες σκέψεις ὑπὸ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ἄτυχοι νέοι τοῦ 1940! Οἱ θεοὶ ὑπῆρξαν πολὺ ἀδικοὶ γιὰ σὰς...

Δὲν εἶνε, νομίζω, ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου τὸ μέγα κακὸν τοῦ πολέμου. Τὸ νὰ σκοτωθῇ κανεὶς εἶνε, τέλος πάντων, μὴ ἀνέκκλητὴ λύσις. Καὶ ὅταν πεθάνῃς, δὲν θὰ ἔχῃς νὰ λυπηθῇς γι' αὐτὸ, νὰ θρηνησῇς καὶ νὰ πῇς:

—Τί κακὸ ἐπαθα πού σκοτώθηκα!... Τὸν ζωντανὸν τὰ μάτια θὰ ἔχουν νὰ θρηνησοῦν γιὰ τὰ χαμένα χρόνια τῆς ὠριμῆς νεότητος. Σπαταλοῦν σήμερον οἱ νέοι τὸ χρυσάφι τῶν ἡμερῶν τους στὰ χαρακώματα. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ φοβε

κτικές δούκισσες, από άσχημομυρμηδές δημιουργεί γόητες της θόδης. Μόνον γόητες και γόησες είναι στην φαντασία αλλήλων οι νέοι και οι νέες, που άλλωστε λογαφούν, εν πολέμω. Και αυτό είναι αραίν.

“Αλλ’ οι απαιτητικές αισθήσεις της νεότητος δεν μπορούν ν’ άρκεσθούν στην άυλη τρέψη των ονειροπολημάτων. Όταν οι φλογές της φαντασίας σβύσουν, μένει στην ψυχή του φαντάρου οταχτή πικρίας και σιγνηλού παραπόνου. Αυτή η κληματαίς, δίπλα στο χαράκιμα, που την εφόρτωσε ο Μάης με κόκκινα λουλούδια, θ’ ανθίστη όμοια και τόν άλλο χρόνο, και κάθε χρόνο. Αλλ’ η νεότης, που περνά, δεν ξαναθνίζει. Και πόσο είναι τραγικό για τόν άνθρωπο, να βλέπη ότι θαδίζει με άναπεπτο, μοιραίο θήμα προς τώ γήρας, μέσα σε μία φύσι αιωνίως νέα!

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

“Ερχονται στιγμές που οι νέοι οι ντυμένοι το χακί διεκδικούν μέσα στην βολή, ανταριασμένη ατμόσφαιρα τών μαχών τα δικαιώματα της άδικημένης νεότητος. Αλλά με πόσην σεινότητά! Ένα ευγενικό, σιωπηλό παράπονο τους πνίγει και άρκοῦνται μονάχα σ’ ένα ξεσπασμα νοσταλγίας.

Νοσταλγούν τη χαρά της ζωής. Σε κάποιο διάλειμμα της μάχης, ένα κομμάτι καθαρού ούρανου, ένας στίχος λημονημένου ποιήματος, μία νύκτα μουσικής τους κάνει να ξανασηνέσουν την σκέψη τους με τις αναμνήσεις εύτυχισμένων ημερών. Τότε μπορεί κάποιο δάκρυ να τρεμουλιάσει στην άκρη τών βλεφάρων, κάποιο γυναικείο όνομα ν’ άκουσθί μέσα σε θαδυν στεναγμό.

Σ’ ένα δράμα πολεμικής υποθέσεως ένας αξιωματικός σκέπτεται, μέσα στο άμπρι, τόν κήπο του σπιτιού του, που θα ήταν εκείνη την εποχή γεμάτος λουλούδια κι άρώματα. Σ’ ένα άλλο, επίσης πολεμικό έργο, δυο αϊχμάλωτοι φαντάροι, που έχουν δραπέτεψεί και διασχίζουν τώ κατασπαρτο από συρματοπλέγματα και γεμάτο από φρικτούς λάκκους στυγνό και κατάξερο πεδίο του μετώπου, άνυπομονούν πότε θα περάσουν τά σύνορα της Όλλανδίας, όχι τόσο για να γλυτώσουν, αλλά για ν’ αντίκρύσουν τώ όλλανδικό τοπίο κατάφυτο από τούλιες.

Μέσα στην φρίκη του πολέμου οι άνθρωποι καταλαμβάνονται από τόν άυθητο φόβο, ότι οι νόμοι του σύμπαντος μετετρέπησαν. Και έχουν την ανάγκη να διαπιστώσουν, ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Ζητούν να πεισθούν, ότι η φύσις δεν έχει αλλάξει, ότι τώ αιώνιο Σύμπαν έχει μείνει αδιάφορο μπροστά στην τρέλλα τών ανθρώπων.

Γι’ αυτό μερικά φαντάρια καλλιεργούν και προσέχουν σαν τά μάτια τους μέσα στο άχυρο ένα ανθάκι, ένα γεράνι ή μίαν δροσανία φυτεμένη σε μία μικρή γλαστρά. Άλλοι στρέφουν διαβόλα τα βλέμματα, να ίδουν ένα δέντρο, λίγη χλόη, ένα κομμάτι ούρανου ή την χρυσή γαλήνη ενός ήλιουβασιλείματος, για να πεισθούν ότι ο κόσμος δεν έχει αλλάξει.

Και η καρδιά τους λαχταρά, όταν σκέπτονται ότι το φιλικό έδαφος είναι πάντοτε κάτω από τά πόδια τους, ότι ο ήλιος σκροπά, όπως πρώτα, την γλυκειά πλημμυρα του φωτός του, ότι τα άνθη με τά ζωήρα τους χρώματα φωτίζουν την πρασιναδά των φυλλων, ότι η Σελήνη, πλατεία και σαν γινωμένη από μέλι, είναι πάντα έτοιμη να φωτίση τώ μονοπάτι που περιμένει να νοιώση ζωντανεμένη την έρημιά του από τώ άργό θήμα και τόν θρουν των φυλλών του έρωτικού ζευγαριού. Και όλες αυτές τις παρηγορίες σκέψεις και τις αναπαλήσεις των νέων με τώ χακί τις χρησιμεύει με τώ πρασινωπό της φώς η έλπις του ότι θα τελειώση μία μέρα ο φοιλάτης του πολέμου.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Η ΛΙΛΙΚΑ, ΤΟ ΚΙΝΙΝΟ

και τώ κόλπο που δεν έπιασε...

Τί σπαρταριστή φάρσα μπορούσε να γραφή με θέμα την ιστορία της τετραπέρατης Λιλίκας Χαλίδη! Τώ όνομα αυτό ασφαλώς δεν σάς λέει τίποτε. Πέρασε άπαρατήρητο μέσα στα πολεμικά γεγονότα της Εύρώπης. Και όμως όσοι έχουν την μανία να χαζεύουν με τις μικρές ειδήσεις τών έφημερίδων, θα διάβασαν πρό ημερών ως έξης τρεις άρθρες: «Άπετειρόβη να θέση τέρμα εις τόν βίον της η Λιλίκα Χαλίδη, έτών 19, λαβούσα 30 δισκία κινίνης, επειδή την έγκατέλειψε ο μνηστήρ της».

Τρεις άρθρες είναι όλες - όλες και όμως περιέχουν τρία φερατάκια, από εκείνα που ο άστυνομικός ρεπόρτερ δεν βέλει ή δεν μπορεί να άνακαλύψη. Και πρώτα - πρώτα δεν είναι 19 έτών η Λιλίκα μας. Ήταν, βέβαια, κάποτε. Από τότε όμως έχουν περάσει κάμποσα χρονάκια, τα οποία η γυναικεία άριθμητική άρνείται να προσθέση.

Τώ δεύτερο φερατάκι είναι ότι δεν την έγκατέλειψε ο μνηστήρ της. Άπλούστατα, ο κακομοίρης έδειξε διαθέσεις μίνον, μεταξύ διαθέσεων δε και πραγματοποιήσεων υπάρχει μία άπόδοσις, που σπάνια κατορθώνει ένας έρωτευμένος νέος να διατρέψη.

Τρίτο και μεγαλύτερο φέμα είναι ο άριθμός τών δισκίων κινίνης. Έδώ η Λιλίκα μας, που έχει να άφαιρη, προκειμένου περί της ηλικίας της, έκαμε μία γενναιοτάτη πρόσθεσι. Έπτά ήταν τα κουφετάκια που πήρε η άδεόφοβη. Τριάντα έβεβαίωσε ότι έπηρε!

ΤΑ ΤΡΙΑ ΦΕΜΑΤΑ

Θά πητε: Γυναικεία είναι η καυμένη. “Αν δεν πή και μερικά φερατάκια, πως θα φανή συνεπής προς την... μητροπαράδοτον συνήθειαν του φύλου της; Αυτό έσκέφθη

ΤΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΛΛΑ

— “Από πού έρχεσαι; Έχεις ένα κομψοτάτο από κεφάλι σου.
— Δεν είναι κομψοτάτο, είναι τώ καινούργιο μου καπέλλο.

και ο μνηστήρ της, ο άφελής. Όπως έλοι οι έρωτευμένοι του κόσμου, Δημητράκης Μπίλης τώ όνομα, και της έσυ χώρησε και τά 27 χρονάκια και τά 30 κουφετάκια. Ένα άλλο όμως φέμα πολύ φοβερώτερο και που πιύ ασυνήθες άκόμα και για τις θυγατέρες της Εύας, δεν είχε τή δύναμη να συγχωρήσει ο έρωτευμένος και άρα άνυποψίαστος υιός του Άδάμ. Να πούμε όμως καλύτερα την ιστορίαν από την αρχή:

Δεκαεννέα ή είκοσιεπτά έτών η Λιλίκα είναι πάντοτε μία τρισχαριτωμένη κοπέλλα. Έχει τά θέλητρά της, έχει τις όμορφιές της, έχει τά προτερήματά της, όπως έχει και τά έλαττώματά εκείνα που για κάθε όμορφη γυναικεία μεταβάλλονται σε προτερήματα. Έχει όμως και ένα έλαττωμα άσυγχώρητο για κάθε γυναικεία. Είναι πολύ έξυπνη και τρέφει άπεριόριστη έμπιστοσύνη στην έξυπνάδα της. Μη γελάτε! Η υπερβολική έξυπνάδα σε μία γυναικεία βλάπτει.

Εμείς, οι αντίπρόσωποι του ίσχυρου φύλου, που έχουμε την πετριά να θέλωμε μονοπωλιό μας την έξυπνάδα, δεν μπορούμε να άνεχθούμε μίαν έξυπνη γυναικεία! Μας τρομάζει, μας πανικοβάλλει και φυσικά μας άπομακρύνει από εκεί όπου προσπαθούν να μάς σύρουν όλες οι γυναικείες του κόσμου: Δηλαδή από τόν δωμόν του Ύμεναίου.

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ... ΑΥΤΟΚΤΟΝΗ!

Η Λιλίκα, λοιπόν, είναι μία από τις τετραπέρατες εκείνες κοπέλλες που έχουν πεπεισθή στην έξυπνάδα τους. Και όταν ο μνηστήρ της έδειξε κάποιους δισταγμούς για τόν προσεχή γάμο τους, στην έξυπνάδα της κατέφυγε για να κερδίση τώ παιχνίδι. Χωρίς διαταγή, έσκηνοθέτησε μίαν άπώπειρα αυτοκτονία.

Ένα δράδυ, που ο Δημητράκης ήταν στο σπίτι της, κλείσθηκε στο δωμάτιό της, πήρε έπτά κουφετάκια κινίνης, έταποθέτησε έπάνω στο κομοδίνο λίαν επιδεικτικώς τρία άδεια σωληνάκια κινίνης, έμπηξε μία κραυγή και έπειτα έπεσε δήθεν λιποθύμη.

Οι δικοί της και ο Δημητράκης έτρεξαν έντρονοι. Έσπασαν την πόρτα, βρήκαν την Λιλίκα μισοπεθαμένη — τρώπας του λέγειν, φυσικά — και άρχισαν να όδύρουνται. Τά τρία σωληνάκια τους έκαμαν να πιστέψουν ότι η «άπληλησμένη» νέα είχε πει τριάντα κουφάκια. Όποτε υπήρχε κίνδυνος θανάτου.

Ο φουκαράς ο Δημητράκης άρχισε να τρέμη σαν τώ καλαμάφυλλο. Όταν μάλιστα έδιάβασε και τώ άπαράτητο σημείωμα που είχε γράψει η Λιλίκα πριν, τού ήρθε να πέση από τώ παράθυρο.

ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ ΜΝΗΣΤΗΡΟΣ

«Αυτόκτονώ — έγραψε — διότι δεν μ’ αγαπά πιά ο Δημητράκης! Μαυιά μου, σε παρακαλώ να μην τού θυμώσης. Έτσι είναι αυτός ο ψεύτικος κόσμος!»

— “Αχ, κακούργε! Μαύ πήρες στο λαιμό σου τώ κορίτσι μου!
Ήταν η μέλλουσα πεθερά, που ώρυστο κατ’ αυτόν τόν τρόπο και ήταν ο μέλλων γαμβρός που άπεκαλείτο κακούργος!

— Και μήπως δεν είμαι! Έσυλλογίζετο ο άτυχής και άγανακτούσε με τόν έαυτό του.

«Την πήρα στο λαιμό μου την καυμένη» έσκέπτετο με άπόγνωσι.

— Την θανάτωσες! έκραύγαζε η μητέρα.

— “Ανάθεμα την ώρα! έφώναζε η άδελφή της Λιλίκας, έννοουσα προφανώς την «ώρα» που ο Δημητράκης άναέλιψε στο πρόσωπο της άδελφής της την Ίουλιέττα του.

Τώρα σκηνή δεύτερα. Στο σταθμό τών βοηθειών, η μιν Λιλίκα δέχεται τις ιστορίες περιβάλλει, ενώ ο μνηστήρ της στην αίθουσαν άναμνηής δούρεται και καταλαμβάνεται από μαύρες σκέψεις.

— “Ω, άς σωθ ή Λιλίκα μου και πο-

τέ, ποτέ πιά δεν θά την στενοχωρήσω. Και την άλλη έδομαδα, ο κόσμος να χαλάση, θά γίνουν οι γάμοι μας. Άχ, μόνο να σωθ!

Τή στιγμή εκείνη ένας από τους νοσοκόμους, που μόλις είχε βγή από τόν θάλαμο τών άσθενών, έρχεται στην αίθουσα άναμονής. Η μητέρα της Λιλίκας κρέμεται έπάνω του.

— Κύριε, σάς παρακαλώ, πήτε μου...
— “Α, μην άνησυχήτε διόλου, άπαντα με κάποιον περιέργο τόνο ο νοσοκόμος. Δεν είναι τίποτε. Άλλως τε σάς είπε φέματα ή κόρη σας. Δεν είχε πάρει τριάντα δισκία.

— Άλλά;
— Καμμιά δεκαριά. “Οχι περισσότερ-
ρα!...

Η άποκάλυψις την ώρα εκείνη δεν κάνει άίσθησι. Προέχει τώ ζήτημα της διασώσεως. Ο Δημητράκης όμως άγωνιά με μάθη την αλήθεια. Φοβάται ότι κάτι κρύβει ο νοσοκόμος, για να μην τούς τρομάξη. Και τόν παίρνει ιδιαίτερας.

— “Όστε στά σοβαρά δεν έχει τίποτε; έρωτά με άνυπομονησία.

— Ναί. Άστέια υπόθεσις.
— Πώς, άστέια;

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ο νοσοκόμος έτοιμάζεται να άπαντήση, αλλά σταματά άποτόμως με καχυποψίαν.

— Δεν μου λέτε; Γιατί ρωτάτε έσεις; Είστε συγγενής της;

Ο Δημητράκης δεν έχει βέβαια λόγους να κρύψη ότι πρόκειται περί της μνηστής του. Σκέπτεται όμως ότι αν άποκαλύψη την ιδιότητά του, ο νοσοκόμος δεν θά πη ούτε σ’ αυτόν τίποτε για την πραγματική κατάστασι της Λιλίκας. Και ύποκρίνεται τόν άγνωστο.

— “Οχι, όχι! Τυχαιώς περνούσα από κεί και... έτσι ήρθα κι’ έγώ. Άπό περιέργειας...

— “Α, έτσι!
— Ναί, δεν έχω καμμιά σχέση... Λοιπόν;

— “Ε, τί λοιπόν; Δεν έχει τίποτε. Άλλως τε, τί τά πάθη; Μά δυο - τρία κινίνα που πήρε. Σάν τέτοια, βλέπομε έμεις κάθε μέρα. Άπό κόλπα τώρα... σε μάς!

— Δηλαδή, τί κόλπα;
— Να! Παίρνουν τρία - τέσσερα κινίνα και κάνουν τή δουλίτσα τους μία χαρά. Άκούς έσύ πως άποπειράθηκε να άυτοκτονήση, συγκινείται, και ούτω καθεξής...

— “Υπάρχουν τέτοια κορίτσια.
— “Αν ύπάρχουν, λέει! “Ορεξί νάχης να κάθεται δώ χαμά και να βλέπεις... Μά βες και καλύτερο παράδειγμα απ’ αυτό που είναι μέσα; Έξερτε πόσες φορές μάς έχει έβρει; Νά, σάς πώ πέντε, θα είναι λίγες... Είναι τακτική πελάτις μας, που λέει ο λόγος. Κάθε τόσο, για φύλλου πτήδρια, παίρνει ένα κουφετάκι και κάνει την φόβια. Και άντε να υμριστής τώσα έσύ πως όλα αυτά είναι κόλπα.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΠΕΛΑΤΙΣ

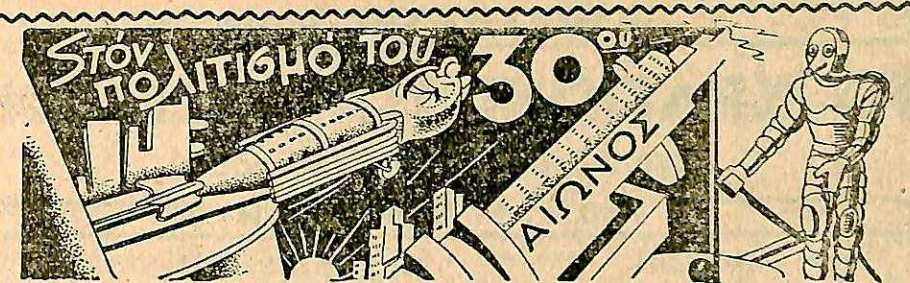
— “Όστε ή δεσποινίς... ψιθύρισε ο Δημητράκης.

— Είναι από τις τακτικές! Τάχει βρή σπουδαίο βιολί την αυτοκτονία!

— Την έχουν ξαναφέρει λοιπόν;
— Ού... Μά τί σάς λέω τσή ώρα; Την έξερμε σαν κάλπικο παρά που λέει ο λόγος!

Τί κεραμίδα πάλι ήταν αυτή! Η Λιλίκα τέτοια πράγματα; Πώς να τώ φαντασθί, πως να πιά τώ μυαλό του σε τώτοια παγίδα. Και αυτός που ήταν έτοιμος να πέση στα πόδια της και να της ζητήσει με συντριβή να τόν συγχωρήση! Πέντε ολόκληρα λεπτά της ώρας χρειάσθηκε για να συνέλθι από την φοβερή έντύπωσι. Για να φορέση όμως τώ καπέλλο του και να κατέβη τρεις - τρεις τις σκάλες τού σταθμού δεν χρειάσθηκε ούτε δυο δευτερόλεπτα. Φεύγει και άκόμα φεύγει. Και στό δρόμο, όταν βγήκε, και εκεί έτρεχε σαν να τόν κυνηγούσαν.

(Τώ τέλος στη σελίδα 42)

6ον.- ΙΔΕΩΔΗΣ ΖΩΗ

— Κύριε Πανσπάρ! Κύριε Πανσπάρ!

Βλέποντας ή νέα ότι ο άνθρωπος τόν όποιον έφώναζε, έξακολουθούσε να προχωρή με σκυμένο τώ κεφάλι, μέσα στην πρασινοστρωμένη αλεία τού άπέραντου πάρκου σαν να μην άκουσε τίποτε, έτρεξε πίσω του και ξαναφώναζε δυνατώτερα:

— Κύριε Πανσπάρ! Μά δεν άκούτε κ. Πανσπάρ;

Σταμάτησε εκείνος άπότομα και έστράφηκε πίσω του άπορώτως.

— Έμένα φωνάζετε, δεσποινίς Σίλη; έρώτησε καθώς πλησιάζοντας άνεγνώρισε την κόρη τού καθηγητού Νισάβ.

— Μά βέβαια έσας, κ. Πανσπάρ! Σας φωνάζω τσή ώρα, δεν άκούετε τ’ όνομά σας;

— “Έχετε δίκιο, τ’ όνομά μου!... Έξασα, βλέπετε, ότι τώρα λέγομαι Πανσπάρ κι’ όχι Πάνος Σπαρταρόπουλος! “Ας είναι! Νά δούμε μόνο τί άλλο πρέπει ν’ αλλάξω...

— Μά τή φόρμα σας και τά έσώρρουχά σας, φίλε μου. Γι’ αυτό σάς ήθελα, και...

— Τή φόρμα μου; Μά χθές δεν την έφόρεσα καθώς και τά έσώρρουχα;

— “Ακριδώς! Δεν μπορείτε να φοράτε την ίδια φόρμα και τά ίδια έσώρρουχα περισσότερο από μία μέρα... Δεν τώ έπιτρέπουν οι όροι ύγιεινής.

— Και αλλάζον κάθε μέρα αυτά τά πράγματα; Έκανε με έκπληξι ο κ. Πανσπάρ. Μά τόσα λεφτά...

— “Α, δεν στοιχίζουν περισσότερο από πέντε πλατινοδέκατα ή φόρμα και τά ρούχα μαζί... Δεν τά είδατε που σάς τά είχα έτοιμάσει στο δωμάτιό σας; Γιατί δεν τά φορέσατε; ...

— Κάθε μέρα καινούργιο κοστούμι, άς πούμε, μουρούρισε ο πρώην δημοσιογράφος... Μά πού βρίσκεται τόσο ύλικο, πότε κατασκευάζονται όλα αυτά;

— “Ω! Είναι τόσο εύκολα! Οι φόρμες, κ. Πανσπάρ, γίνονται από γάλο άναμεμιγμένο με φυκόχυμο, που είναι και τά δυο άφθονα σ’ όλο τώ κόσμο. “Όσο γάλο είναι άκατάλληλο για φόρμες, μετατρέπεται σε γαλολίθους με τούς όποιους χτίζονται τά διάφορα μέγαρα, όπως και τώ δικό μας. “Όσο για την κατασκευή της φόρμας, κάθε ειδική ηλεκτρομηχανή κατασκευάζει αυτόματα χίλιες φόρμες την ώρα... Δεν μου είπατε όμως και κάτι άλλο, έπρόσθεσε ή Σίλη καθώς τραβούσε μέσα από τή φόρμα της ένα στενωμάκρο κουτί και τώ άνοιγε έμπρός στον Πανσπάρ. Γιατί δεν τά έφάγατε αυτά που σάς είχα αφήσει έπάνω στο τραπέζιaki σας;

— Νά... να φάγω αυτές τις παστιλιές! έκαμε έκπληκτος ο Πανσπάρ... Μά δεν έχω τίποτε, είμαι καλά...
— Μά δεν είπα κανείς τώ αντίθετο, έκαμε γελώντας ή Σίλη. Αυτές οι παστιλιές, όπως τις λέτε, είναι τώ πρώιντο ρόφημα, άγαπητέ... Νά, αυτή η κοκκινωπή είναι τώ πλούσιο σε βιταμίνες γάλα σας. Έκείνη ή κιτρινωπή είναι φρούτοχυμός, ή άλλη ή άσπρη είναι μικτές βιταμινούχες ούσιες χόρτων, καρπών, κρεάτων, ψαριών, δημητριακών. Έλάτε να καθήσουμε κάπου να τά δοκιμάσετε. Χωρίς αντίρρηση, ο Πανσπάρ άκο-

λούθησε τή νέα και ύστερα από λίγο έκάθονταν και οι δυο σ’ ένα λουλουδόπλεχτο παγκάκι, όπου ο πρώην δημοσιογράφος άρχισε να δοκιμάζει τώ «πρωινό του ρόφημα» που τούδινε με χάρι ή Σίλη με τά χέρια της. Κάποια στιγμή, ο Πανσπάρ διέκρινε πιδό περά έναν περιφραγμένο χώρο, μέσα στον όποιον ύψωνόταν ένα είδος περιέργου φρέατος.

— Είναι ή είσοδος της καθόδου προς την ύπόγεια πόλι, έξήγησε ή Σίλη καθώς είδε τόν σύντροφό της να την περιεργάζεται με προσοχή.

— “Υπόγεια πόλις; έκαμε ο Πανσπάρ κουνώντας τώ κεφάλι... “Ε, ρε τί ρεπορτάζ που χάνω!...

— “... Υπόγεια πόλις, έσυνέχισε ή νέα, χωρίς να δώση σημασία στην άκατανόητη γι’ αυτήν παρατήρησι τού πρώην δημοσιογράφου, στην όποια βρίσκονται τά τεραστία και άθόρυβα εργοστάσια γενικά... “Όλο τόν κόσμο. Πιδό θαδύτερα απ’ ήν είναι μία άλλη πόλις, στην όποια βρίσκονται όλοι οι άγωγοί, οι ύπόνομοι, τά ύδραγωγεία και τά ηλεκτρικά σύρματα. Έδώ που βρίσκομαστε έμεις είναι ή πραγματική πόλις, με καταστήματα, γραφεία, άποθήκες, κέντρα και λοιπά. Πιδό πάνω είναι ή κατοικήσιμος πολιτεία με τούς γιγαντιαίους ούρανοξύστες που φθάνουν τά πενήντα πατώματα, χωρίς παράυρα όπως είδατε ούτε άνοίγματα.

“Άκουγε ο δυστυχος Πανσπάρ, σαν άποβλακωμένος σχεδόν, και χωρίς ν’ άπαντά, σκεπτόταν τί πράγματα θα μπορούσε να γράψι.
“Αλλά και ή Σίλη, ή όμορφη κόρη τού σοφού Νισάβ, δεν άφησε την ευκαιρία να της διαφύγη. Θέλοντας να συγχρονίση τόν προστατευόμενο τού πατέρα της, προς τόν όποιον ένοιωθε μίαν ιδιαίτερη συμπάθεια, βρήκε την ευκαιρία να τού άναπτύξη ένα σωρό πράγματα:

— Κι’ έτσι ή ζωή σήμερα, κατέληξε ή νέα, κυλά ήσυχη και γεγνοιαστή σ’ όλα τά μέρη της γής. Τά μηχανήματα έξυπηρετούν πιά τόν άνθρωπο σ’ όλες τις έκδηλώσεις της σημερινής ζωής του. “Ο καθένας έχει μίαν ώρισμένη άσχολία και ή πραγματική εργασία δεν διαρκεί παραπάνω από πέντε έως έξη ώρες τόν μήνα, έκτός από ώρισμένα ειδικά έπαγγέλματα με τά όποια δεν μπορεί ν’ άσχοληθούν άλλοι έκτός από τούς ειδικευμένους έπιστήμονες ή εργάτες που τά έχουν αναλάβει...

— Σαν να λέμε, λοιπόν, διέκοψε ο Πανσπάρ που άς τώρα άκουγε με άνοιχτό τώ στόμα, ο κόσμος έβγαζε σήμειο στο ιδεώδες έκείνο σημείο που άποτελούσε τώ όνειρο όλων τών σοφών τού παρελθόντος... δηλαδή και τού δικού μου παρελθόντος άκόμα.

— Και φυσικά, άφού τά οικονομικά συμφέροντα δεν συγκρούονται πιά μεταξύ τους και τώ κάθε τι τραβά ίσια τόν δρόμο του, χωρίς τώ παραμικρό έμπόδιο...

— “Όπως και στην εποχή μου!... άναστένανε χαμογελώντας πικρά ο Πανσπάρ, που οι άνθρωποι σκοτώνονταν γι’ αυτά τά συμφέροντα... Άλλά, αλήθεια, ποιος νίκησε τάχα σ’ έκεινον τόν άγριο πόλεμο τού 1940;

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝΙ ΤΩΝ ΧΕΙΛΙΩΝ

Λίγο κωμωδία και λίγο δράμα

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΚΥΡΙΑ: Μία νεαρή και χαριτωμένη κυρία όπως όλες οι «νεαρές και χαριτωμένες κυρίες».

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ένας τριανταπεντάρης κομψός κύριος όπως όλοι οι «τριανταπεντάρηδες κομψοί κύριοι».

(Στο χάλλ του σπιτιού. Ο σύζυγος τη λεφωνεί).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (στο άκουστικό): ...Α, πάνε τώρ' αυτά! Τελειώσανε! 'Η Μαίρη έγινε άντρακι!... Ούτε γκρίνιες πιά, ούτε σκηνές, ούτε τίποτα! 'Ο, τι πού έγω, λέει ναί! Σήκω - σήκω, κάτσε - κάτσε! Τί σε νοιάζει πώς τα κατάφερα, τό αποτέλεσμα ενδιαφέρει!... ('Ακούει). Θά μου δώσης τό λόγο τής τιμής σου πώς δε θα σου ξεφύγν' λέξι;... Καλά!... 'Ακου λοιπόν! (Κυττάζει γύρω του σά να φοβάται μήν είνε κανείς). Θυμάσαι τί βάσανα τράβαγα με τη Μαίρη! Με τό παρμικρό, μούκανε σκηνή. 'Ο δίκος εδω μέσα είχε γίνει οδίσκος! 'Η ζωή μου είχε καταστήσει μαρτύριο! 'Ερχόμουν λίγο όργα τό μεσημέρι. 'Αρχιζε ή γκρίνια! Με μύριζε και καταλάβαινε πώς ήττα καμμία μύτρα; Γινοταν επανάστασις!... Μούλειπε κανένα κατωστάρικο άπ' τό μισό μου χωρίς νάχω απόδειξι τί τό έκανε; Χάλαγε ό κόσμος! Και τί λοιπά, και τί λοιπά, τέλος πάντων! Τά θυμάσαι! Λοιπόν, άγαπητέ μου Κωστάκη, με συμβούλεψε ένας γνωστός μου, ό Νάργης ό συγγραφέας. Οί συγγραφείς είνε ψυχολόγοι, ξέρεις. Τή Γυναικία τήν ξέρουνε σάν άνοιχτό βιβλίο. 'Ακου τί θα γίνω, μου είπε. Θά τήν κάνω νά ζηλέψω. Θά τής πής πώς με τή ζωή αυτή θαρβήκες πιά και θα πετάξης κανέναν πνύτο δήθεν άόριστο, μά πού να είνε άρκετά καθάρος. Παραδείγματος χάριν, δά πής: «Κι' ύστερα φαίνε οί άντρες πού πιάνουν έρωμένους! 'Εγώ τόν πρόσχεα σάν μαθητή, γιά νά μπώ στο νόημα. 'Αφού τό πής αυτό, μου λέει, θα έμφανίστ' ήν άλλη μέρα με κοκ κινάδια στο μαντήλι και στα χείλια σου! Μαύρθε νά τόν φιλήσω! 'Ηλθα λοιπόν ένα κραγιόνι τών χειλιών, τό έβαλα στην τσέπη μου και πρίν φύγω άπό τό γραφείο μου τό μεσημέρι, έβαψα έλαφρά τά χείλη, τά σκούπισα λίγο με τό μαντήλι και ήρθα σπιτί. Τό προηγούμενο βράδυ τής είχα π'ή και τή φράσι πού μου ύπέδειξε εκείνος. Και τώρα πιά περίμενα με χτυποκάρδι νά δώ τί θα γίνη! Φαντάζεσαι τήν αγωνία μου, έ; Μόλις έκάτσαμε στο τραπέζι, έβγαλα τό μαντήλι επιδεικτικά! «Τ' είν' αυτό;» μου λέει. «Κραγιόνια;» 'Εγώ έκανα τόν ταραγμένο! «Μτά, μπογιές θα είνε», είπα. 'Εννοείς; 'Εγινε σκηνη φοβερή! Φοβερότερη άπ' όλες τίς άλλες φορές! 'Αλλά έγώ δέν τρόμαξα! Γιατί κι' αυτός πού με συμβούλεψε, ό συγγραφέας, μου τό είχε π'ή ό άνθρωπος. «Δυό - τρεις μεγάλες σκηνές θα γίνουν, μου είπε, και έπειτα θα έπασχολήσ' ή γαλήνη. 'Αρνάκι θα γίνη τό άργιμ' σας». Πραγματικός, λοιπόν! 'Εγώ επανέλαβα δυό φορές άκόμη τό κόλπο, έκλαψε ή Μαίρη, φώναζε, τσίριζε και σέ λίγες μέρες έγινε άγνώριστη! Ούτε γκρίνια πιά, ούτε καυγάς, ούτε άντιρρήσεις, ούτε τίποτα!... Ναί, ναί, Κώστα μου! Βρήκα τήν ευτυχία μου! Καλή του ώρα του ανθρώπου πού μου άνοιξε τά μάτια!... 'Ελα κανένα βραδάκι, θα σε περιμένω. Στίς έπτ' φύγω άπό τό γραφείο. Φυσικά! Θά πάμε γιά καμμία μύτρα! 'Α, τώρα άργά νάρω σπιτί! 'Εννιά - έννιάμισή! Καί δέκα πολλές φορές! Βέ-

βαια! Τσιμουδιά δε γράζει! Με τό χαμόγελο στο στόμα με περιμένει!... Θυμάσαι τότε πού στεκόμουν με τό ρολόϊ στο χέρι; Πάνε αυτά πιά! 'Ησύχασα!... 'Ωρβούαρ, Κώστα μου, ώρβούαρ! Καί... λέξι σε κανένα, έ; Γιά τό Θεό, πρόσχε!... Γεία σου!... (Κλείνει τό τηλέφωνο, άνάδει τσιγάρο και άνοίγει μία έφημερίδα. Σέ λίγο άκούγεται κουδούνι κι' άμέσως μπαίνει ή Μαίρη).

ΜΑΙΡΗ: Καλησπέρα. 'Αργησα; Με συγχωρείς!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά δέν άργησες εσύ! 'Εγώ ήρθα ναρίς άπόψε.

ΜΑΙΡΗ (Τόν φιλάει): Περιμένεις πολύ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Λίγα λεπτά.

ΜΑΙΡΗ (δίνει τό καπέλλο και τήν τανάτα της στην υπηρέτρια): 'Αχ! Πολύ κουράστηκα σήμερα!... Πήγα σέ τρεις καπελλούδες με τή Νίτσα και δέν μ' άρεσε καμμία. 'Εσύ; 'Εφυγες άργά άπό τό γραφείο;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναί, είχα δουλειά. 'Επειτα πήγαμε στο μπαρ με τόν 'Ορφάνιδη και τό Χρηστόπουλο, αλλά μείναμε λίγο. Αύριο θα φάμε έξω, «άν γκαρσόν». Μάς έχει τραπέζι ό 'Αραπάκης, έπειδή παντρεύεται και άποχαιρετάει τή ζωή του έργενη.

ΜΑΙΡΗ: 'Ωστε δε θα φάμε μαζί;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Ε, γιά ένα βράδυ, τί νά γίνη; Δέ χόλας ό κόσμος!

ΜΑΙΡΗ: Καλέ όχι, δέν τάπα γι' αυτό! Νά τρώς και ταχτικά έξω με τους φίλους σου, ν' αλλάξης και λίγο περιβάλλον! 'Εσένα ή μονοτονία σου χτυπάει στα νεύρα. 'Αλλά, νά!... 'Εθλω νά τό ξέρω κι' έγώ! 'Αν μου τό ειχες π'ή άπό τό μεσημέρι, θατρωγα στήν Νίτσα σ' αύριο γιά νά μη μείνω και έγώ μόνη μου. Τώρα πιά όμως δέν έχω τόν τρόπο νά τήν ειδοποιήσω.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά δέν τάζερα τό μεσημέρι.

ΜΑΙΡΗ: Δέν πειράζει. Δέν έχει σημασία.

(Σιγή)

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Α, ναί! Ξέχασα νά σου πώ. 'Ο Χρηστόπουλος μου ζήτησε δανεικά δυό χιλιάδικα!

ΜΑΙΡΗ: Του τάζωσες;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναί! (Τήν κυττάζει περιέργα γιά νά δ' ή τί θα π'ή). Γιατί;

ΜΑΙΡΗ (ήρεμα): 'Οχι, τίποτα. 'Ετσι ρώτησα. 'Αφού εσύ νόμισες πώς έπρεπε νά τού τ' άδωσες...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (ικανοποιημένος): 'Αλλοτε όμως δέν έλεγες τά ίδια!... Γιά ένα κατωστάρικο έκανες επανάστασι!

ΜΑΙΡΗ: Ναί... αλλά τότε ή ζωή μας ήταν άλλοιώτικη. Τώρα ζούμε διαφορετικά...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (στηλώνει ξαφνικά τά μάτια του στο λαιμό της): Τ' είν' αυτό, Μαίρη;... ('Εξαλλος). Κοκκινάδια στο λαιμό σου;...

ΜΑΙΡΗ (θορυβημένη): Πού;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Εδω!... 'Ορίστε!... Είνε καθαρώτατα! Κάποιος σέ φίλησε στο στόμα και έπειτα στο λαιμό!... (Τήν πάει έμπρός στον καθρέφτη). Μίλα λοιπόν! Τί έχεις νά πής;

ΜΑΙΡΗ (σά νά ξεσπά): Είνε περιττό νά σου κρυφτώ!... 'Εχω έραστή!... Τήν πρώτη φορά πού σ' έπιασα με κοκ κινάδια ήμουν άπαρηγόρητη. Τή δεύτερη απελπίστηκα και έκλαψα όλη τή νύχτα. Τήν τρίτη, ένοιωσα, νά πληγώνεται φοβερά ό εγωισμός μου, ν' άγανακτή μέσα μου ή γυναίκα! Δέν μπορούσα ν' άνεχτώ τήν ταπείνωσι! Σιγά - σιγά μέσα σέ λίγες μέρες αισθανήκα πώς έπρεπε και έγώ νά βρώ κάτι πού νά μ' ένδιαφέρει στή ζωή μου! 'Εσένα σέ είχα σιχαθή πιά!... Μαύ είχες γίνει άδιάφορος!... Τότε μόλις πρόσχεα πώς με κορτάνανε πολλοί. Διάλεξε εκείνον πού μ' άρεσε περισσότερο. 'Ετσι έκδικήθηκα και ξαναβρήκα και τό ήθικό μου! Κατάλαβα πώς άν εσύ με περιφρόνους, ύπάρχουν άλλοι διατεθειμένοι νά κάνουν όποιες γιά μένα!... Πήρα λοιπόν τήν απόφασι νά φιάσω τή ζωή μου χωριστά και νά μη δίνω πεντάρα γιά σένα! Δέ φταίω έγώ, βέβαια! 'Εσύ άρχισες! 'Εσύ κατέστρεψες τήν αγάπη μας!... 'Αν θέλεις νά χωρίσωμε, είμαι πρόθυμη!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (έξω φρενών): Είσαι παληογυναίκα!

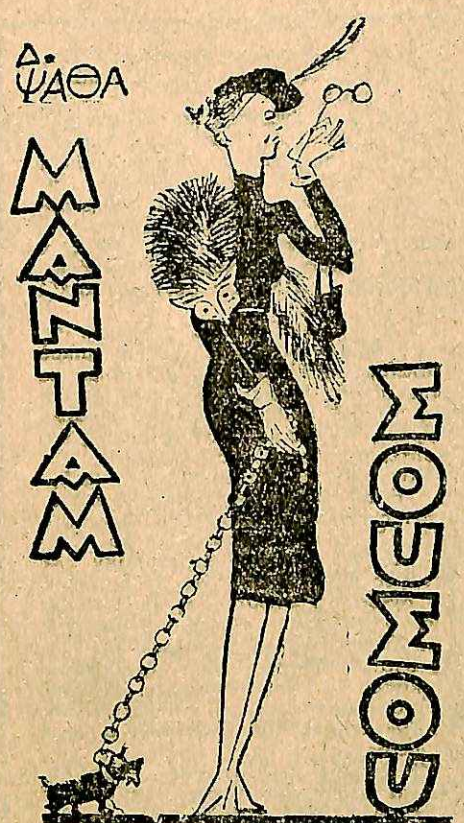
ΜΑΙΡΗ: Καθόλου! 'Απλώς γ υ ν α ι κ α!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (τραυλίζει): 'Εγώ... έγώ... Είχα βάλε ψεύτικα κοκκινάδια... επίτηδες γιά νά σέ κάνω νά ζηλέψης!... Μαίρη (είρηνικά): 'Α, έτσι!... Κι' έγώ! Ψεύτικα είνε και τά δικά μου!... Τάβαλα... γιά νά σέ κάνω νά ζηλέψης!... Χά! Χά!... (Βγαίνει άπό τό δωμάτιο).

('Ο σύζυγος σφίγγει δυνατά τό κρανίο του στα δυό του χείρια σά νά θέλη νά συγκρατήσ' ή μέρα τό μυαλό.)

Αύ λ α ι α

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

'Ηταν μια κυρία εκεί στο «Κίγκ - Τζώρτζ», πού είχε γίνει συμπαθέστατη στην συντροφιά κουβεντιάοντας γιά τόν πόλεμο. 'Ελεγε γιά τίς μάχες. Γιά τήν αγωνία Γιά τόν τρόπο με τόν οποίον πελεμούν στο δυτικό μέτωπο. 'Ηταν πληρεστατα κατατοπισμένη σέ όλα, γιατί ό άντρας της είχε καταταχθ' ήθελοντής στον περασμένο πόλεμο στην γαλλική λεγεώνα τών ξένων, και είχε μάλιστα πάρει και μετάλλιο άνδρείας.

Με θαυμασμό τήν παρακολουθούσαν όλοι. Με ένδιαφέρον τήν ρωτούσαν. Με συγκίνηση ζητούσαν λεπτομέρειες:

— 'Επολέμησε, λοιπόν, μαντάμ.

— Τρία άόκληρα χρόνια.

— Και δέν έπαθε τίποτε;

— 'Ετραυματίσθη δυό φορές. 'Αλλά νά τόν δ'ητε με τί καμάρη μιλά γιά τά τραυμά του. 'Εζησε πολλά χρόνια στη Γαλλία και έχει τόν τόπο αυτό σάν δεύτερη πατρίδα του.

'Ηταν εκεί ή μαντάμ Σουσου και άκουγε. Στην αρχή, μόλις είδε τό ένδιαφέρον τής συντροφιάς νά συγκεντρώνεται στίς τόσο ώριπες άφηγήσεις τής κυρίας, έκανε πώς δέν άκούγε. 'Αρχισε νά κουνά νευρικά τό πόδι, άναψε ένα τσιγάρο και έκανε δ'ήθεν πώς οί διηγήσεις αυτές δέν τής έφερναν στο μυαλό παρά μονάχα τήν άνάμνησι τού Παρισιού. 'Εφ' ό και σιγομιθύριζε τό μόνον σχετικό γαλλικό ναγούδακι πού ήξερε:

Παρίσι
σ' τ' ούν έμπλόντεε...
Παρίσι

Ρενέ ντου μόντεε...

'Υστερα όμως έπειδή κανείς δέν τήν έπρόσχε, έννοιρισε, δέκομε τό σιγομιθύρισμα τού ναγουδιού, έπ'ήρε τά φασαμαίν και έστρεψε τό πρόσωπό της στην κυρία:

— Παρντόν, μαντάμ.

— Καί τώρα πού είνε ό σύζυγός σας;

— Τώρα; Στο γραφείο του.

'Η Σουσου έμειδισε ένα μειδίαμα γεμάτο χαιρεκακία, έκλεισε τά φασαμαίν της και είπε:

— Άνα. 'Ελεγα!...

— Τί πράγμα;

— 'Οτι έπ'ήγε και πάλι ήθελοντής.

— 'Α, όχι, μαντάμ, έξήγησε ή κυρία. 'Ο άντρας μου ήταν τότε πολύ νεώτερος

και είχε ένθουσιασμό. Σήμερα είνε διαφορετικά τα πράγματα. 'Ες άλλου ό σημερινός πόλεμος στο δυτικό μέτωπο είνε τέτοιος, ώστε δυσκόλα θα άποφασίσ' κανείς νά πάη ήθελοντής.

'Η Σουσου τήν εξανακούτταξε με ύφος ειρωνικοέριμθρευτικό:

— Μπα;

— Γιατί, μαντάμ;

— Γιατί ό δικός μου ό σύζυγος, έξήγησε ή Σουσου, δέν τα φοβάται αυτά τά πράγματα. Τον περασμένο πόλεμο πού έπ'ήγε ό σύζυγός σας ήταν άστείοντες! Χά - χά! Τώρα τόν θέλω τόν σύζυγό σας νά πάη ήθελοντής, όπου είνε και τά αερπλάνα και οί αλεξιπτώτοι και τά αέρια, όπου σου τά κολλούν στη μύτη και σε πιάνει ζαλάδα και σου τά παίρνουν τά φρούρια μέσα από τά χείρια σου. 'Ο δικός μου ό σύζυγος σ' αυτόν τόν πόλεμο άναχωρεί ήθελοντής! Κάτσε, Μηνά, παιδί μου, τού λέω, τί θέλεις τώρα εσύ εκεί, εφ' όσον και έχεις τήν ησιχία σου εδω; 'Ακου από δαύτα ό Μηνάς; 'Ελυσσάσε, με τό παρδόν, νά π'ήν και' όσον και ή Γαλλία τόν έχει ανάγκη, ή καυμένη! Κι' έγώ πάλι, τί νά κάνω; Βουί τού λέω, μόν σέρ Μηνά, άν ήταν γιά τήν 'Ελλάς, άστείο πράγμα! Δέν θα τόν άφαινα νά πάη! 'Εφ' όσον όμως πρόκειται γιά τήν Γαλλία έδωσα τήν συγκατάθεσι.

'Εφ' όσον και ό καλός κόσμος μόνο στη Γαλλία πολεμάει.

Οί μακρές αυτές δηλώσεις τής Σουσους έπρόκαλεσαν κατάπληξι στο άκρατήριον. 'Ετσι έκανε πάντα αυτή ή θαυμασία και έφευρετικώτατη δέσποινα. Είχε τόν τρόπο της νά στρέφ' πάντα τό κέντρον τού βάρους τού ένδιαφέροντος τής συντροφιάς στο πρόσωπό της. Εύφραντα στη καθώς ήταν, δέν έδυσκολευόταν ποτέ νά ίσχυρσθ' τό καταπληκτικώτερο πράγμα γιά νά προκαλέσ' ήν θαυμασμό τού άκρατηρίου:

— Τί λέτε, μαντάμ!

— 'Αλήθεια, μαντάμ;

— Μά σόβαρα τό λέτε;

— Μά είνε δυνατόν;

— Φεύγει ό κ. Μηνάς;

'Η Σουσου μία φορά και είπε αυτά τά πράγματα, δέν μπορούσε, φυσικά, νά επιδοχωρήσ' ήν πλόν. Καί από έρωτισσεως είνε έρώτησι. Έβρασε νά έκθέσ' και τίς λεπτομέρειες:

— 'Ο Μηνάς; 'Αφού έβγαλε και τά χαρτιά του! 'Εγώ, μάλιστα, τά έφρόντισα καθ' όσον πού είνε τό σπιτί μου άνθρωπος ό πρεσβευτής τής Γαλλίας, και τού είπα, μοσέ, ζέ δου πρί, ό άνδρας μου θέλει νά πάη ήθελοντής, τακτοποίησε σέ παρακαλώ τά πασαπόρτια του. Νά π'ήν νά βοηθήσ' ήλιγά και τόν μοσέ! Βεγγάν πού τόν έγνώρισάμε μαζί στους Παρισίους!

— Τί λέτε, μαντάμ!

— 'Αμ;

— Συνδέσθε;

— Με τους στρατάρχας; 'Αστείο πράγμα! 'Όταν πηγαίνωμε στο Παρίσι, όλοι οί στρατάρχαι τής Γαλλίας σουπάρουν στο σπιτί μας. Καί τώρα, πού είνε πόλεμος δέν θα τους βοηθήσωμε; Σ' έ ντρού, μ'ήν Ντιέ!

Αυτό ήταν! 'Η Σουσου κατάφερε πάλι νά δημιουργήσ' έντυπώσις — σ'σέτως άν μερικοί από τήν συντροφιά αλλοηόκλειναν τό μάτι. Στην κατάλληλη δέ σι γιγ' έσκηκώθηκε με πόζα και έχαιρέτ' ή νά φύγ'.

— 'Αντίε!

— Υαίρετε, κυρία Σούζυ.

— 'Ωρβούαρ.

— Καί πότε φύγει ό κ. Μηνάς γιά τήν Γαλλία; Θα τ'αποφασίσουμε νά τόν δούμε;

'Η Σουσου έμιογύρισε:

— Δυστυχώς! 'Ισως φύγ' και αύριο!

Θαυμάσια έπ'ήγαν έως εδω τά πράγματα. 'Η Σουσου ήταν κατενθουσιασμένη με τήν έμπνευσί της. 'Εξερσε ότι τό νέο θα διεδίδετο και θα έκανε παντού κατάπληξι. Τόσον δέ έπηρεάσθηκε από τά δίσσα είπε, ώστε άρχισε νά σκέπτεται τί άραίο πού θα ήταν όταν θα έλειπε ό σύζυγός της στο δυτικό μέτωπο και θα έπαιρνε τά γράμματά του και θα τά έδιδε

θαζε στους κοσμικούς κύκλους και θα έκανε έντυπώσι και θα σ'ζητούσε όλος ό κόσμος γιά τόν κ. Μηνά και θα έμαίνανε πώς ετραυματίσθη κίλας και όλος ό κόσμος θα έδασμαζε τά κατορθώματα του! Αυτά πού έδιηγήθη εκείνη ή κυρία στο «Κίγκ - Τζώρτζ» θα ήσαν μ'ήν μπροστα σέ όσα θα είχε νά π'ή ή Σουσου άπό τόν νέο πόλεμο.

'Ετσι με τήν φαντασία της, τά είχε κανονίσει όλα, σέ τόσον βαθμόν δέ είχε άπορροφήσ' από τόν υποτιθέμενο θρίαμβον, ώστε όταν έβρασε στο σπιτί έκύτταζε κατάπληκτη τόν Μηνά:

— 'Εδω είσαι άκόμη.

— Γιατί;

— Δέν έπ'ήγες στη Γαλλία;

— 'Ο Μηνάς έγουόλως τά μάτια;

— Σέ ποιά Γαλλία;

Τότε συνήλθε ή Σουσου. 'Εκασσε. Καί ύστερα κυττάζοντας τόν σύζυγον μέσα στα μάτια με τό επισημότερον ύφος τού κόσμου τού έδήλωσε:

— Μηνά!

— Λέγε, Σούζυ.

— Πρέπει νά πάς ήθελοντής!...

— 'Ο Μηνάς ξεροκατάει;

— Τί έκανε λέει;

— Στην Γαλλία!

— 'Ο Μηνάς άντιθέσσε;

— 'Εγώ; 'Εθελοντής; Στην Γαλλία;

Γιατί;

— 'Αλλά ή Σουσου άνέκτησε όλη τήν ψυχραιμία της.

— Διότι έχω έκτεθ'.

— Τί έκανε λέει;

— Είπα ότι έβγαλες και τά χαρτιά σου. Καί ότι άναχωρείς αύριο.

— Αύριο;

— Μάλιστα.

— Κύριε ελεήσον!

— 'Εχω έκτεθ', σου επαναλαμβάνω σ'όν καλό κόσμο και δέν επιτρέπεται νά βγώ μ'εύτρα. 'Αστείο πράγμα! 'Αλλως τε έχομε τόσους γνωστούς στρατάρχας στο Παρίσι, ώστε θα σέ περιποιηθούν.

'Ο Μηνάς ώχρίσσε:

— Στρατάρχας; Γνωστούς; Στην Γαλλία;

— Τέλος πάντων! Δέν έχει σημασία τό πράγμα! 'Ετσι είπα επάνω στην κουβέντα και δέν ήμπαρά πλέων νά τά διαψεύσω. 'Αλλως τε τί στενοχωρείσαι. Καί εδω πού κάθεσαι τί κάνεις;

— Τί κάνω;

— Βέβαια! Είνε πολύ σ'ικ νά πολεμά κανένας μαζί με τους Γάλλους!

Συνέβη πρό όλίγου ό άτυχής Μηνάς νά διαβάξ' ή κάποια περιγραφή τρομακτικής μάχης με τανκς, όπου χιλιάδες πτωμάτων πέφτουν και από τίς δυό παρατάξεις. Καί μόνη ή άνάγνωσις αυτή τής περιγραφής τού είχε φέρ' ήλιγγο. Γι' αυτό πετάχθηκε επάνω και προσπαθούσε νά καταλάβ' άν είχε τρελλάσ' ή Σουσου ή άν άστειεύονταν:

— Σουσου, σουστρίψε;

— Πώς;

— Παλάθωσες;

— Μηνά!

— Χρωστάς τής Μιχαλούς;

Ποτέ δέν έμειλυσσε τήν χυδαία αυτή γλώσσα ό κ. Μηνάς. 'Ηταν όμως τέτοιος ό τρόπος του, ώστε διέλυσε και αύτουν άκόμα τους καλούς του τρόπους. 'Η Σουσου έξηγρώθη μ' αυτή τή χυδαία γλώσσα. 'Οπισθοχώρησε δυό δημάτα, έσκηκώσε ψηλά τήν μύτη ώπλισμένη με τά φασμαίν και τόν έκύτταζε από τήν κορυφή έως τά νύχια:

— 'Ανάγωγε!

— Μά σκέπτεσαι καλά αυτά πού λες, Σουσου; Νά πάω ήθελοντής έγώ, σ' αυτή τήν ηλικία, στο δυτικό μέτωπο, διότι έξετεθ' εσύ λέγοντας ψέματα;

— Μάλιστα.

— Λέν είμαστε καλά!

— 'Εσαι γελοίος.

— 'Εγώ είμαι γελοίος;

— 'Ασήμαντε άνθρωπε! 'Ο πρώτος μου άνδρας είχε παράσημον άνδρείας, βλάξ! Καί έπολέμησε με τους Γερμανούς. 'Ηταν ήλικαύ! 'Ιππότ! Σικ!

Κουουά! 'Οχι σάν κι' έσένα! 'Ηταν χόμ! 'Ανδρας! Βουί! 'Οχι σάν κι' έσένα

χαρμόφνη! Πού κάθεται όλη μέρα μέσα στο σπίτι και πίνει τα ουίσκισ στο «Κίγκ - Τζώρτζς»; Γεμπελ: Δεν σε πηρα για να σε τρώω και να τρώς τα ώραια μου λεπτά! Νά πές να έγρασής! Βλας! Ο Μηνάς τ' έχασε:

— Μά, Σούζι! Έργασία είναι αυτή που μου λές να κάνω;
— Μάλιστα! Ένας κύριος καθώς πρέπει δεν γίνεται γραφιάς! Πηγαίνει στα δικτά μετ'ωπα, κάνει παρέα με τους στρατάρχες, στέλνει και καμιά κάρτα από τον πόλεμο στην σύζυγό του και παίρνει και μερικά τραύματα για να οκιάσουν μερικοί - μερικοί!... Έννόνες; Όχι να υπάρχουν άλλες κυρίες να κάνουν τις εξυπνες, πώς οι σύζυγοί τους έπληγαν έθελοντες και ο δικός μου να άπλωνη την άριδα! Άσημαντε άνθρωπε!

— Ήταν αδύνατον να συνέλθω ο Μηνάς από την καταπληκτική αυτή αξίωσι:
— Έλα στα καλά σου, Σούζι!

— Δειλέ!
— Έγώ δειλός! Τρελλή είσαι, Σου- σου! Μου λές να σου φέρω και τραύ- ματα! Σιγά - σιγά θα μου πής να σου φέρω και κανένα φλογόβολο τάνκ να βγαί νης περίπατο!

— Νά τ'ό φέρης!
— Τό τάνκ;
— Μακάρι! Άλλά ένας δειλός σαν και σένα μπορεί να κάνει αυτές τις δου- λειές;

Και η Σουσου του έκλεισε με πάταγο στα μούτρα την πόρτα. Ύστερα όμως ξαναγύρισε και του είπε:

— Άποψε θα δώσω διαταγές να μη σου σεοδύρουν φαί! Τα βρήκες όλα έ- τοιμα έδω μέσα και νοιζεις πώς εινε κορόιδα οι άλλοι! Πρικκάρη!

Και του ξανάκλεισε δυνατώτερα την πόρτα.

Ορούβωι Ιδρώτος άοχισαν να τρέχουν από τ'ό μέτωπο του Μηνά — ίδίως όταν άκουσε την ώργισμένη φωνή της Σου- σους:

— Ύπνρετία! Πού είσαι, ύπνρετία! Έλα έδω! Άποψε δεν θα σεβρίσης φα- γητό στον κύριο! Έχει ημικονιάσις!
Και δια πόσων πορών έσκέφθη ο ά- εξιότης κ. Μηνάς ότι έμπελε με άπε- ρίγραπτον μπλεάν που ούτε καν είχε βά- λει στο μυαλό του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΣ

Έκείνος. — Μπορώ να σε φιλήσω,
Έκείνη. — Υπόβέτω, άφου μπόρεσαν τόσοι άλλοι!

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Ο πατέρας έρωτ'ό τον μικρό γιού του: — Πές μου, Γιαννάκη, ποιος εινε ο πιο τεμπέλης της τάξής σου;
— Δεν ξέρω, πατέρα.

— Καλά, πώς δεν ξέρεις; Δεν εινε και τόσο δύσκολο! Ποιος εινε εκείνος, πού, όταν όλα τα παιδιά εινε σκυμμένα στα διδλία και τα τετραδιά των, κάθεται και κυττάζει ένα γύρω του χωρίς να κάνει τί- ποτε κι' αυτός;

— Α, ξέρω... ο δάσκαλος!

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Η σύζυγος ετοιμάζεται να βγ'η έξω.
— Πού πηγαίνεις; την έρωτ'ό ο άνδρας της.

— Όπου μ' άρέσει.

— Και ποτέ θα γυρίσης;

— Όταν μου καπνίσω.

— Οράα, άπαντά ο σύζυγός της. Κ'ή- ταξε μόνο να μην άργήσης περισσότερο!

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ

— Αύριο έρχεται η πεθερά μου στο σπ'ι- τι μας. Τί λές, θα σε δο'με λιγάκι κι' έ- σένα;

— Μείνε άπολύτως ήσυχος. Οι καλοί φίλοι στις δυστυχίες φαίνονται.

ΤΖΑΝΕΤ ΓΚΑΙΗΝΟΡ

Έάν στο Χόλλυγουντ μπορούσε να ρωτήσει κανείς για κάποιον γυναικα - ηφαίστειο, αλλά και εύμετάβλητο, το διδίο της αισθηματικής ιστορίας της οποίας να ήταν παλυσέλιδο, ασφαλώς όλων τα δλέμματα θα έστρέφονταν προς την Τζανέτ Γκaiήνορ.

Έγκατέλειπε ίσως μία δωδεκάδα άν δρών και αυτή όμως στο τέλος εγκα- τελείφθη και μάλιστα από τον μοι- ραίον άνδρα, τον Τάυρον Πάουερ.

Έάν κανείς άπειρατό να γράφει το μυθιστόρημα της ζωής της, θα έ- πρεπε να τ'ό έκβησε στα φύλλα πολυ- σελίδου τόμου και γι' αυτό θα περιο- ρισθούμε τώρα στα πιο ένδοξα έργα της της βιογραφίας της γόσσας.

Τό ένδοξα έργο αρχίζει από την άφι- ξι της Γκaiήνορ στο Χόλλυγουντ. Τό- τε αρχίζουν οι μεγάλες αισθηματικές της περιπέτειες. Αυτό θα μάς αναγκά- ση να πάμε πολύ πίσω, να αναφέρωμε διάσημα ονόματα, τα οποία ίσως έ- χουν λησμονηθ'η, γιατί η Τζανέτ ήταν μία προσωπικότης του δοσού κινημα- τουργάφου.

Έν άρχη ήν άνήρ τις ονόματι Χέρμυ Μόλτον... Αυτός ήταν η πρώτη αισθη- ματική περιπέτεια της Τζανέτ. Ο ά- ριθμός 1. Προς τμήν όλων των άνη- κόντων στην επαγγελματική συντε- χνία των άνά την γ'ην έργατών τ'ό κα- λάμου, ο Χέρμυ Μόλτον ήταν δημοσιο- γράφος και δημοσιογράφος ειδικευμέ- νος στην κινηματογραφική στήλη των άμερικανικών έφημερίδων. Η Τζανέτ ήταν τότε νέα, γεμάτη δροσά. Της ά- ρεσε ίσως ο νέος αυτός που μπορούσε να της φανή χρήσιμος στα πρώτα της δ'ήματα. Και πράγματι, εκείνος την άγάπησε και την έδοθήσε. Παντρεύ- θηκαν, αλλά ο γάμος αυτός ήταν δι- αρκειάς δύο ετών, δηλαδή από τ'ό 1925 έως τ'ό 1927. Ο Μόλτον έδάνη- κε άξιοπρεπ'ής. Δεν έδημιούργησε κανέ- να έμπόδιο και εξαφανίσθηκε από την ζωή της σαν οκία. Ποτέ πιά δεν κάνει λόγο για την αισθηματική αυτήν σε- λίδα της ζωής του.

Άς έρωμε τώρα στον ύπ' αριθμ. 2. Αυτός ήταν ο Φίλιπ Τζόνσον. Ο Φί- λιπ δεν ήταν και αυτός ήθοποιός, αλλά τραπεζιτικός υπάλληλος. Άς σημειω- θ'η έδώ ότι η Τζανέτ δεν τρέφει αισθη- ματικήν εκτίμησι προς τους άνδρες του επαγγέλματός της. Ο Φίλιπ ήταν γιούς της κομμωτριάς της. Τον έγνωρί- σε, της άρεσε και τ'ό αισθηματικό ρω- μάντισο άρχισε. Τα οικονομικά της Τζανέτ ήσαν τότε άνθηρά και ο Φί- λιπ της έφάνηκε έξαιρετικά χρήσιμος για την τοποθέτησι των κεφαλαίων της. Ήταν και αυτός χρήσιμος γι' αυ- τήν στο είδος του. Ο Φίλιπ όμως προ- τού λάβη τ'ό μετά πολλών έταινων συ-

ζυγικών άπολυτήριον άνηρπάγη από τον θάνατο. Η Τζανέτ διατηρεί πάντα την μνήμη του.

Τότε όμως ένέσκηψε και ο ύπ' αριθμ. 3. Λέγω ένέσκηψε, γιατί κυριολεκτικώς στην ζωή της Τζανέτ ύπ'ήρξε θύελλα. Άνθη, τηλεφωνήματα, άεροπλάνα, επι- κλησεις, ρωμαντισμοί, όλα έχρησιμο- ποιήθηκαν. Ο ύπ' αριθμ. 3 ήταν ο Λάιντελ Πέκ, εύκατάστατος κύριος, ο οποίος έκαμψε γρήγορα την Τζανέτ. Νέος γάμος, αλλά και σύντομο διαζύ- γιο.

Και πάλιν έλευθέρα, πλέουσα σε ρωμαντικούς ώκεανούς. Σε ένα μικρό διδίοιμα η Τζανέτ έχει μια μικρή πε- ριπετειούλα, χωρίς γάμο αυτή τη φο- ρά. Ο ύπ' αριθμός 4 εινε ο Τσάρλυ Φόρρελ, ο διάσημος τότε ήθοποιός και πορτενταίρ της σε πολλά φίλμ.

Και φθάνομε αίσίως στον ύπ' αριθμ. 5. Ήταν και αυτός κάποιος εύκατά- στατος κύριος από την Νέα Υόρκη, ο γνωστός με τ'ό ύποκοριστικόν του Βέμ- πι. Ο Βέμπι λοιπόν έχρησίμευεν ως ξεναγός στην Τζανέτ, και τί ξεναγός! Η άνεσις, ο πλούτος, η χλιδή γύρω της. Ίκανοποίησις και των μικροτέ- ρων ιδιοτροπιών της. Ο έρωας τ'όν έφε- ρεν στο Χόλλυγουντ. Έκεί όμως βρήκε επικίνδυνους συναγωνιστάς, ειδικούς στα αισθηματικά ζητήματα, και ο Βέμ- πι έγκατέλειπε τ'ό Χόλλυγουντ άπογοη- τευμένος.

Επακόλουθον δύο μικρές έρωτικές περιπέτειες. Οι ύπ' αριθμ. 6 και 7, με τους Άλ Σκωττ και Χάρολντ Άντερ- σον. Οι έντιμοι αυτοί κύριοι με τ'ό πο- ιούς η Τζανέτ έπλούτισε τ'ό αισθημα- τικό της διδίο δεν εινε και ούτοι κι- νηματογραφικοί άστέρες. Ο Άλ Σκωττ έπέρασε πολύ γρήγορα. Ο Χάρολντ Άντερσον ήταν πλευσίωτα- τος. Έπαύλεις, μέγαρα, αυτοκίνητα, βαλαμηνόι. Προς στιγμήν φάνηκε ότι θα την παντρευόταν, οι σχετικοί θ'ό- λοι όμως διαλύθηκαν γρήγορα. Η Τζά- νετ βρήκε τ'όν τρόπο να τ'όν άπομα- κρύν'η. Τότε, η Τζανέτ έγκατέλειπε συγχρόνως τις προηγούμενες ιδέες της και έστράφηκε προς τ'όν κόσμο του κινηματογράφου. Φανταζόταν ότι έπρε- πε να εινε πάντοτε έρωτευμένη για να σημειώνη επιτυχίες.

Όταν έπαιζε στο φίλμ «Στέυτ Φαίρ», έρωτεύθηκε τ'όν ήθοποιό Λιού Άλφες. Αυτός ήταν ο ύπ' αριθμ. 8. Και ο έρωας της αυτός όμως διήρκεσε όσο και τα άνοιξιάνια άνθη. Και ήλθεν ο ύπ' αριθμ. 9. Αυτός ή- τον ο Χένρυ Φόντα. Εγύριζαν τότε μαζί τ'ό φίλμ «Ο χωριάτης παντοεύ- ραις». Ο Φόντα όμως δεν ανταποκρίθη- κε στις έρωτικές της εκδηλώσεις. Έ- κανε, όπως λέει ένα άμερικανικό ανέκ- δοτο, σαν τ'όν ξένο που προσκλήθεις σε γεύμα από νεαρή χήρα, όταν ήρθε η ώρα των αισθηματικών της εκδηλώ- σεων, της έπ'η: «Κυρία μου, έγώ ήρ- θα για να φάω!»

Τότε, ήρθε και ο ύπ' αριθμ. 10, ο μοιραίος άνδρας. Άς πούμε τ'ή φορά αυτή ο... έ κ δ ι κ η τ ή ς. Ο ώ- ραιος Τάυρον! Ένας αισθηματικός κίνδυνος συνεκρούσθη προς τ'όν άλλον.

Ο Τάυρον όμως ήταν 22 ετών και η Τζανέτ 32. Ήταν δηλαδή στην ηλικία που οι αισθηματικές περιπέτειες εινε επικίνδυνες για την γυναικα, γιατί ά- γουν στην έγκατάλειψι... Και πρά- γματι, ήρθε η Άνωμπελλά, της ά- ποίας ο γάμος με τ'όν Τάυρον έπλη- γωσε βαθειά την Τζανέτ που δεν μπο- ρεί άκόμη να τ'ό πιστέψη. Προσέτ'θησε, αγωνίσθηκε, αλλά όλα εινε μάτην.

Και τώρα, ήρθε ο ύπ' αριθμ. 11 με τ'όν όποιον παρηγορείται. Ο Άν- τριαν, ο ίχνωγράφος των προτύπων φο- ρεμάτων της Μέτρο - Γκόλντουϊν. Γι' αυτόν λέγεται τώρα ότι θα εινε ο όρι- στικός σύζυγος. Τ'ό λιμάνι που θα την κρατήση μακριά από τις αισθηματι- κές τοικιμίες... Νά τ'ό πιστεύωμε;

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

ΕΙΝΕ ΜΟΙΡΑΙΑ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

ΠΕΘΕΡΑΣ ΚΑΙ ΝΥΦΗΣ:

Μην άδικήτε την γιανιά των παιδιών σας!

Η πεθερά ύπ'ήρξε άνεκαθεν, ο υτοχός των εϊρωνικών βλημάτων όλου τ'ού κόσμου. Άδικημένη, άνυπεράσπιστη, άναπολόγη- τη, η γιανιά των παιδιών μας εκρίθηκε πάντα με κατάφωρη μεροληψία και προ- κατάληψι.

Γι' αυτό και ο τίτλος της κατήντησε σήμερα να εινε ταυτοσημος με όλα τα παράγωγα επίθετα της κακίας και της μοχθηρίας...

Και όμως! Η πεθερά, η μητέρα των συζύγων μας, εινε από τ'ά άγαπητότερα και συμπθεστέρα μας πρόσωπα. Εινε καιρός, λοιπόν, ν' άποκατασταθ'η ή άδι- κημένη φήμη της και να πάρη στην συ- νειδησι μας την ύψηλή θέσι που πρέπει να κατέχη.

ΟΙ ΚΑΥΣΤΙΚΕΣ... ΑΝΤΙΠΕΘΕΡΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ!

«Άς δο'με πρώτα απ' όλα, όμως, τί πι- στεύει ο λαός μας για την πεθερά; Μέ- χρι ποιού βαθμού φτάνει η εκτίμησις ή ή... έχθρότης του γι' αυτήν. Εινε γνωστή σ' όλους η λαϊκή αυτή παροιμία:

«Πέθανε η πεθερά μου, πλάτνε η γιανιά μου».

Καυστικότερη αλλά και πιο κακεντρέ- χης παροιμία απ' αυτήν δεν θα μπορού- σε να γίν'η. Αυτός που την εκτομίζει εινε τόσο σκληρός, ώστε όχι μόνο δεν συγκινείται απ' τ'όν θάνατο της πεθεράς του, αλλά άπεναντίας χαιρείται γιατί με την άπουσία της απηλλάγη τ'ό σπ'ιτι του από ένα όχληρό και περιττό φορτίο...

Μία άλλη εξ' ίσου κακόβουλη λαϊκή παροιμία που την συνιθίζουν πολύ οι Έλ- ληνες προκειμένου να εκφρασθούν για την πεθερά τους εινε η ακόλουθη:

«Από σάγαμ'προ καλύτερα».

Η εξήγησις της παροιμίας έχει ως έ- λης:

Κάποτε που έγδερναν ζωντανή την ά- λεπού την ρώτησαν:

— Πώς είσαι;

Κι' αυτή άποκρίθηκε:

— Κι' από σάγαμ'προ καλύτερα.

Ός γνωστόν, σάγαμ'προ ονομάζονται οι παντρεμένοι που μένουν μαζί με τ'ά πε- θερικά τους. Υποτίθεται λοιπόν — κατά την παραπάνω παροιμία — πώς περνού- ν τ'όσσο άσχημα, ώστε ούτε ή άλεπού, που την γδέρνουν ζωντανή, να μην εύχεται να δρίσκεται στη θέσι τους!...

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ, Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΘΕΡΙΚΑ...

Άλλά, άν οι διάφορες λαϊκές έλληνι- κές παροιμίες κατηγορούν κατά έναν το- σο κακόβουλο τρόπο την πεθερά, ο λαός μας δεν έχει την ίδια γνώμη, δεν συμμε- ρίζεται την άπόψιν τους.

Και ή άπόδειξις έδίδεται στα δημο- τικά τραγούδια μας, που εινε άπεύχασμα των πιο μεγάλων και ευγενικών ψυχικών διαβέσεων του ελληνικού λαού, και όπου η πεθερά κατέχει μιν από τις πιο ζη- λευτές και τιμητικές θέσεις.

Πραγματικά, στο λαό μας, τόση εινε ή εκτίμησις των συγγενών τ'όν νεογαμπρου για τ'ά πεθερικά του και τόση σημασία δίνουν στην έντύπωσι που θα κάνει σ' αυτά ο γαμπρός, ώστε συμβουλεύουν τ'όν κορμηλά που τ'ό κάνει την γαμπριάτικη τουσέβτα:

Ευράφιος, μπαρμπέρη, με τ' άγιο σου τ'ό χέρι.
Άργυρο έυράφι και μαλαματένιο,
φράβα άγάλη, άγάλη,
σε γαμπρού κεφάλι,
τρίχα μην άφήν'ης.

Κι' τ'όν άσχημους εινε τ'όν πεθερό του, εινε την πεθερά του...

Συγκινητικωτάτη εινε ή στιγμή που βγαίνει η γαμήλιος πομπή απ' την εκ- κλησία. Η νύφη απ' την ώρα αυτή δεν άνήκει πιά στην παλιά οικογένειά της αλλά στον άνδρα της και τ'ό σπ'ιτι του. Πρέπει λοιπόν για να ζήση εύτυχισμέ- νη νάναι πάντα μονοιασμένη με τ'ά πεθε- ρικά της.

Γι' αυτό και ο λαός μας τραγουδά την κατανυκτική αυτή στιγμή, τ'ό γνωστό δη- μοτικό τετράστιχο που άπευθύνεται στην νύφη:

— Έκούσες, κυρά νύφη, τί λέει τ'ό Βαγγέλιο; Τί λέει τ'ό Βαγγέλιο, τί μολογεί τ'ό γράμμι; Τίμα τ'όν πεθερό σου, τίμα την πεθερά σου, ιά νάσαι τιμημένη, στον κόσμο βακουμένη.

Ο ΛΑΟΣ ΜΑΣ ΣΒΕΒΑΙΕ ΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ

Τ'ό σπ'ιτι τ'ού γαμπρού εινε πάντα εύ- τυχισμένο που θα δεχθ'η την όμορφη κα- μαρωμένη νύφη. Και τα πεθερικά λάμπουν από χαρά γιατί θα άποκτήσουν μια τέ- τοια θυγατέρα.

Και λέει τ'ό έλληνικό δημοτικό τρα- γούδι άπευθυνόμενο στα πεθερικά:

— Έγώ κυρά πεθερά για να δεχθ'η την πέρδικα γι'ό τ'ό δαλ'ος στο κλουδί, σαν τ'ό πουλί (να κελαϊδή).

Για ιδέστε την, για ιδέστε την κι' ήλιο, περγιά- (κι' πέντε την για ιδέστε την που περπατά σαν άγγέλος με τ'ό (σπαθί).

Μά και τ'ό σπ'ιτι της νύφης, άνοίγει διαπλάτα τις πόρτες του να δεχθ'η τ'όν γαμπρό. Οι γονείς της νύφης, τα μελ- λοντικά πεθερικά του, δεν έχουν τίποτε τ'ό βλοσυρό και άγριο. Δέχονται κι' άγ- καλιάζουν και φιλούν τ'ό νέο παιδί τους που π'ησε γυναικα τ'όν την κόρη τους, με δάκρυα εύτυχίας στα μάτια.

Και τ'ό δημοτικό τραγούδι τ'ους καλο- τυχίζει, εκθειάζοντας τα προσόντα τ'ού γαμπρού:

Καλότ'χοι, καλοήμεροι που σ' έκαμαν παιδί τους κι' έμπασαν μεσ' τ'ό σπ'ιτι τους τ'όν ήλιο της (ψυχής τους).

Χαρά στην μάνα τ'ού γαμπρού, την πεθερά της (νύφης) π'όκαμε τέτοιονε γιό, ζευγάρι τέτοιος νύφης.

Όπως βλέπετε λοιπόν, κάθε άλλο πα- ρα κακή εκτίμησι υπάρχει στον έλληνικό λαό για την πεθερά, που την σέβεται ό- πως της άρμόζει και μάλιστα θεωρεί ά- ποτυχισμένο κάθε γάμο που γίνεται χωρίς την εύλογία της...

Όσον άφορ'ό για τις κακεντρεχείς πα- ροιμίες που κυκλοφορούν γύρω απ' αυτήν και της μείνουν τ'ό γόητρο και την ά- δία, σ' αυτές δεν πρέπει να δίνη κανείς και τόσο μεγάλη σημασία, γιατί εινε συ- νήθως γεννημένα και δημιουργήματα είτε διαφόρων συγγραφέων που θέλησαν να σατυρήσουν την υπερβολική άγάπη της πεθεράς προς τ'όν παντρεμένο παιδί της, είτε άπιστημένων ανθρώπων τ'ού λαού μας που συνέπεσε για κακή τους τύχη, να πέ- σουν στα χέρια μιας κακής πεθεράς...

Η ΠΕΘΕΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΙΑ «ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΗΣ»

Και τώρα άς επιχειρήσωμε την άπο- κατάστασις της, αναζητώντας τα έλαφυν- τικά για όσα κακά της αποδίδουν και δι- καιολογώντας την τόσο διάσπαστη συχνά έπέμβασί της — που της υπαγορεύει ό- σο, τ'ό μητρικό φίλτρο της — στα ζη- τήματα των παντρεμένων παιδιών της.

Η ζωή της μητέρας εινε ως γνωστόν στενώτατα συνδεμένη πάντα με την ζωή

της κόρης. Προτού παντρευτ'η ή κό- ρη, εινε ή φίλη και ή «έμπιστος» της μη- τέρας της. Μία δυνατή συμμαχία υπάρ- χει μεταξύ των δύο γυναικών, οι όποιες ζουν όλη την ήμερα μαζί μέσα στο σπίτι, άνταλλάσσουν τις σκέψεις, τα μυστικά και τις έπιθυμίες των, λατρεύουν ή μία την άλλη.

Γι' αυτό όταν ή κόρη παντρευτ'η, ή μη- τέρα δύσκολα μπορεί να την άποχωρήσ'η. Άν άναγκαστ'η να τ'ό κάμ'η, εινε πολύ δυστυχισμένη. Άλλά και αν μείνη μαζί της, και πάλιν δεν ήμπορεί να εινε άπο- λυτως εύχαριστημένη. Κατά την διάρκεια τ'ού γαμηλίου ταξιδίου, η πεθερά, μόνη άνάμεσα στους τέσσερες τοίχους τ'ού σπι- τίου, με μοναδική συντροφία την όδυνηρή σκέψι ότι ή κόρη της δεν της άνηκει τί- α εξ' ολοκλήρου, πιστεύει κιόλας ότι άρ'ωσε αυτή να την ξεχάσ'η. Συγκινητική εκδήλωσι τ'ού άδυστου μητρικού φίλτρου!

Όταν ή κόρη της έπιστρέψ'η, νέα όδυ- νηρά διαπιστώσις της μητέρας τ'ού σπι- τίου: Ο γαμπρός της εινε ο μόνος άν- θρώπος που έχει άπόλυτη έπιρροή στην χδεσινή συντροφία και σύμμοχό της... Η κόρη, τ'ό αντίλαμβάνεται συχνά αυτό. Και την συμπονά. Γι' αυτό και όχι λίγες φο- ρές, όταν συμβ'η ή μία απ' τις δυό να ύ- ποπέση στην δυσμένειά τ'ού άνδρός τ'ού σπιτιού, οι δύο γυναικες εκδηλούν την δειλή συμμαχία που ύφίσταται πάντοτε μεταξύ τους άνταλλάσσοντας ένα εύλω- τ'ό δλέμμα συμπθεσίας...

Η σκέψις ότι ο γαμπρός της της πήρε τ'ό παιδί της, γεννά συχνά στην πεθερά αλλόκοτα αισθήματα έγωισμού. Χωρίς να τ'ό θέλ'η, γίνεται τότε δύστροπη, νευρική εύσισθητή. Και δυσχεραίνει τ'όν σύζυγο της κόρης της. Άλλά, αν άναλογισθ'η κα-

νεις πόσο μεγάλος εινε ο καύδος της γυναικός αυτής που δεν εινε πιά «μητέ- ρα» τ'ού παιδιού της, θα πρέπει να φαν'η έξαιρετικά συγκρατατικός άπέναντί της.

ΟΤΑΝ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗ ΤΟ ΕΓΓΟΝΑΚΙ...

Ότι κάνει όμως η πεθερά, τ'ό κάνει από άγάπη προς τ'ό παιδί της και τίπο- τε άλλο.

Άπόδειξις αυτού εινε ή τυφλή άφοσί- ωσις της όταν έρθη στον κόσμο τ'ό παιδί τ'ού παιδιού της, τ'ό έγγονάκι. Άναλαμ- βάνει άμέσως και άγ'ογγύστας τ'ό βάρος της άνατροφής του, γίνεται μία δεύτερη μητέρα γι' αυτό και προσφέρει ποδύνα στην κόρη της τα φάτα της ιδίας της πείρας επί της μητρότητας, πείρας που απέκτησε μεγαλώνοντας την κόρη της αυ- (Τ'ό τέλος σ'ή σελίδα 42)

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

δον

Το αίμα ανέβηκε στα μάγουλά της. Τά μάτια της επέταξαν μια εχθρική φλόγα. Μά πάλι έσφιξε τα χείλη της.

— Άντελα, είπε ο Τζάν, και ή θραυχή φωνή του ήταν τώρα σκληρή. Μη νομίζεις ότι δὲ νοιώθω πῶς τὸν ἀγάπησ. Πικνότε το καταλάβαινα, μὰ ἀπὸ τὸν κοῖρὸ πού γυρίσαμε ἀπὸ τὴν πικραλυσία, τὸ δείχνεις πῶς πολὺ ἡ τοῦλάχιστον προσπαθεῖς νὰ τὸ κρύψης λιγότερο...

— Ποτὲ δὲν προσπάθησα νὰ στὸ κρύψω, τὸν διέκοψε πικρὰ ἡ γυναῖκα. Θυμᾶσαι πῶς στὸ φῶνασα ὅταν μὲ ἀνηγγείλει ὁ πατέρας μου τὴν ἀπόφασί του νὰ μὲ δώσῃ σὲ σένα. «Ἀγαπᾶ τὸ Γοδεφρείδο καὶ θὰ τὸν ἀγαπᾶ πάντα!» σοὺ εἶπε. Καὶ ἐσὺ μοῦ ἀποκρίθηκες κρύα: «Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ, ἀλλὰ δὲν τὸ θρίσκω καὶ σπουδαῖο ἐμπόδιο». Τὸ θυμᾶσαι πολὺ καλὰ, εἴ;

— Ἄντελα, ἔκαμε ὁ Τζάν σιγὰ καὶ ἡ φωνή του εἶχε πᾶρει τὸν μουντὸ ἥχο τῆς ἔξερης πῶς καλὰ γιὰ τὸ ἔδωσα αὐτὴ τὴν ἀπάντησι. Ἐπειδὴ ἤμουν δέξαιος πῶς θὰ μ' ἀγαποῦσε καὶ μένα, τὸν νόμιμο ἀντρα σου, σὲ λίγο, ὅταν θὰ ἐδλεπες τὴν ἀγάπη μου.

Ἐσπασαν κάμποση ὥρα καὶ οἱ δύο. Ἐπειτα, δεῖλὰ, ἐπέρασε ὁ Καταβάς τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση τῆς γυναίκας. Δὲν ἐτόλμησε τώρα νὰ ἀντισταθῇ ἡ Ἄντελα. Ἡ φωνή του ἦταν παράξενα τρυφερή.

— Δὲ νοιώθεις πῶς σ' ἀγαπᾶ κι' ἐγώ; Τὴν ὁμορφιά μόνο λογαριάζεις; Τὸ ἀνομά μου εἶνε τιμημένο. Μ' ὅλη μου τὴν ἀρρώστεια, στοὺς πολέμους ἔκανα τὸ καθικόν μου σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἄν μ' ἀγαποῦσε, τὸ νοιώθω πῶς θὰ γίνονταν ἄλλος ἄνθρωπος...

Κάτι ἐρράγιζε μέσα στὴν καρδιά τῆς Ἄντελας. Ὅλη τῆς ἡ ὑπαρξίς ἐπαναστατοῦσε ὅταν τῆς μιλοῦσε κυριαρχικὰ ὁ ἀντρας τῆς. Ἐνόμιζε πῶς τὸν μισεῖ θανάσιμα ὅταν τῆς ἔκανε προσβλητικὰ ὑπαινιγμούς ἡ μητέρα του. Μὰ ὅταν στεκόταν μπροστὰ τῆς ταπεινὰς. Μὰ ὅταν στεκόταν ἡ ἀρρώστειά τῆς ζωγραφισμένη στὰ ἀδυνατα χαρακτηριστικὰ του καὶ τὴν ἱκέτευε γιὰ λίγη ἀγάπη, ὑπνοῦσε μέσα τῆς κάποια παράξενη στοργή, πού δέβαια δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὴν ἀγάπη, πού ἦταν ἴσως ἓνα εἶδος ἀδελφικῆς συμπόνιας.

Μ' αὐτὸ τὸ μαλακὸ αἶσθημα στὴν ψυχὴ ξεκλέφτηκε καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Γοδεφρείδο, τὴν ὥρα πού τῆς εἶχε μὴνύσει, στὴ στοὰ τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Ἐπρόμαξε μὲ τὴ χλωμάδα του. Ὁ ντὲ Μπρυγιέρ μόλις μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ὁ γιατρός του εἶχε πῆ πῶς δὲν ἐγγυᾶται γιὰ τὰ ἐπακόλουθα, ἀν σηκωνόταν. Μὰ οὔτε καὶ σίδερα δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κροτήσουν τὸν ἐρωτευμένο.

— Ἀγάπη μου! ψιθύρισε ἡ Ἄντελα αὐθόρμητα μόλις τὸν ἀντίκρουσε καὶ μ' ἓνα λυγρὸ χαρὸς ἐπέρασε τὰ χέρια τῆς γύρω στὸ λαιμὸ του.

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τῆς σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ καυτὰ φιλὰ καὶ τὸ χᾶδι τῆς ἐφάνηκε νὰ τοῦ ξαναδίνῃ τὴς δυνάμεις του, μὲ μιάς.

— Ἄντελα, εἶπε μὲ φωνὴ δονουμένη. Ἡρῶα ἀρρώστος ἀκόμα νὰ σὲ ἰδῶ, γιὰ τὴν ἀπόψε εἶνε ἡ στιγμή πού πρέπει νὰ ἀποφασίσῃς. Εἶδες πῶς ἐνῶ ἐμεῖς δι-ατάζουμε, ἡ πεθερά σου τοῖμαί τὰ παν-τα. Δὲν ξέρω ἀν δὲν τὰ ξέρῃ ὅλα καὶ ὁ ἀντρας σου, καὶ ἀν δὲν προτιμᾷ νὰ μὲ ἐξοντώσῃς δολοφονικὰ παρὰ νὰ μὲ ἀντιμετωπίσῃ σὰν ἀντρας...

— Ὡ, ὦχι, τὸν διέκοψε ἡ Ἄντελα. Αὐτὸς δὲν ἔλαβε μέρος σ' αὐτὸ τὸ παιχίδι. Ἔξερω καλὰ. Ἦταν ἔμπνευσις καὶ ἐκτέλεσις τῆς Ἰσαβέλλας ντὲ Καταβά.

— Ὅπως καὶ νὰ εἶνε, δὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ διατάζουμε ἄλλο. Προχθές κινδύνεψα ἐγώ, αὐριο μπορεῖ νὰ κινδυνέψῃς ἐσὺ. Τὸ μυστικὸ μας τὸ ξέρει τώρα ὁ Ἀλέξιος, αὐριο θὰ τὸ ξέρῃ ὅλος ὁ Μυστράς. Δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ παρῶσις αὐτὴς πούθεν... Ἐλα, ὅποτε θέλεις, αὐριο κιάλας νὰ φύγωμε γιὰ τὴν Καρυνταῖνα. Θὰ σ' ἐγκαταστήσω στὸ κάστρο μου βασιλίσσα καὶ θὰ γυρίσω ἐδῶ νὰ δώσω λόγο στὸ θεῖο μου καὶ στὸν ἀντρα σου. Στὸ μεταξύ, θὰ ἀρχίσῃ καὶ ὁ πόλεμος. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ διαταγμούς.

Τὸν ἄνιξε καὶ μιλοῦσε ἡ Ἄντελα καὶ ἐνοιώθη μιά παράξενη τρεμούλα σ' ὅλο τῆς τὸ κορμί.

— Γιατὶ δὲ λὲς τίποτα, γλυκεῖά μου; ἔκανε ὁ Γοδεφρείδος, σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του. Εἶσαι τόσο παραγμένη, φοβάσαι; Ὅταν εἶμαι ἐγὼ κοντὰ σου τί δειλιάζεις;

— Γοδεφρείδε, ἀποκρίθηκε σιγαλὰ ἡ Ἄντελα. Αὐτὸ πού μοῦ προτείνεις μὲ τρομάζει περισσότερο ἀπὸ ὅτι μπορεῖς νὰ φανταστῇς.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου σκοτεινίαισε.

— Θὰ φέρῃς δυστυχία καὶ στοὺς δύο μας, εἶπε κοφά.

— Ἄν ὑποχωρήσω, σίγουρα θὰ σοῦ φέρω δυστυχία, ψιθύρισε ἡ γυναῖκα.

— Μοῦ τὸ ξανάπες αὐτό. Ἄντελα, τὴν διέκοψε ὁ Γοδεφρείδος, μὰ δὲν θέλω νὰ τὸ ξανακούσω. Ἡ μὴν μου δυστυχία εἶνε ἡ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγάπη σου.

ΤΕΣΣΕΡΑ

ΚΟΜΜΕΝΑ

ΔΑΧΤΥΛΑ

i i i i i

— Ἐπειτα, συνέχισε ἡ Ἄντελα, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα του λόγια, μὴν ξεχνᾷς πῶς εὐτυχία βασισμένη στὴν δυστυχία τοῦ ἄλλου, δὲν εἶνε στερεά.

Μπροστὰ στὰ μάτια τῆς, πού ἦσαν δακρυσμένα, ἐπέρασε τὸ χλωμὸ, ἱκετευτικὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός τῆς.

— Ἀπότομα τὴν ἄφησε. Ὁ Γοδεφρείδος. Τὴν ἐκύτταξε βαθεῖα, ἐρευνητικά.

— Ἄντελα, εἶπε στὸ τέλος σοβαρά. Λυπάσαι τὸν ἀνδρα σου;

— Ἐσκυψε ἡ γυναῖκα καὶ λυγροὶ ἐκλό-νισαν τὸ ἀγαλματένιο τῆς κορμί.

— Ἄν εἶνε ἐτσι, εἶπε ὁ ἱππότης μὲ στεγνὰ χεῖλη, τὸ λάθος εἶνε δικό μου. Γελᾶστίκα γιὰ τὰ αἰσθηματά σου. Ἐνόμισα πῶς ἡ ἀγάπη εἶνε τυφλή...

— Ὑπάρχουν πολλὴν εἰδῶν ἀγάπες, εἶπε ταπεινὰ ἡ γυναῖκα.

— Ἐτοῖ νομίζεις; ἔκαμε μὲ πικρὴ εἰ-ρωνεία ὁ Γοδεφρείδος.

— Ὡ, Γοδεφρείδε! Ἄν ἤξερες πῶς με βασανίζεις καὶ σὺ μὲ τὰ σκληρὰ σου λόγια!

— Μιὰ εἶνε ἡ ἀγάπη, κατὰ τὴν γυναι- μου, τὴν διέκοψε ὁ νέος. Ἡ ἀγάπη ἡ τυ-φλή, ἡ ἐαυραλέα, πού δὲν διστάζει σὲ καμμια θυσία, μπροστὰ σὲ καμμια σκλη- ρότητα ἀκόμα.

— Δὲν πιστεύεις πῶς σ' ἀγαπᾶ, Γο-δεφρείδε;

Τὴν ἐκύτταξε βαθεῖα στὰ ὕγρα τῆς μάτια.

— Ὅλο τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν μιά ἱκεσία. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ μπροστὰ τὴν δάδνα, τὴν δα-κρυσμένη γυναῖκα. Θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἰδῇ, φλόγα ἀληθινή, νὰ τυλιγεται γύρω του, νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκαλιά του μὲ κλειστά μάτια, μὲ τρεμουλιαστὰ χεῖλη. Ἡ συντη-ρητικὴ αὐτὴ Ἄντελα ντὲ Καταβά, τοῦ ἐ-φάνηκε ἐξαφνὰ σὰν ξένη, σὰν νὰ μὴν ἦ-ταν αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα πού ἔκλαιε τὸν θάνατό του. Καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἔγινε σκληρὴ, καθὼς τῆς ἀποκρίθηκε μὲ σδιάρφη φωνή:

— Ἰσως κατὰ βάθος νᾶχης δίκην. Ἰσως νὰ ὑπάρχουν πολλὴν εἰδῶν ἀγά- πες... Μὰ τὴ δική σου τὴν ἀγάπη δυ-σκολέομαι νὰ τὴν καταλάβω... Πές μου, ὅμως, ψυχραῖμα, πῶς σκέπτεσαι νὰ τε-λεώσωμεν ὅλα αὐτά; Πόσο νομίζεις πῶς μπορεῖ νὰ βαστάξωμε αὐτὴ τὴ φρικτὴ κα-τάστασι;

— Ὡ, μὴ μὲ βασανίζεις, παρακάλεσε μὲ σπαργισμό ἡ γυναῖκα. Δὲ μᾶς φτάνει πῶς ξεροῖμε ὅτι ἀγαπιόμαστε;

Χαμογέλασε πικρὰ, σκληρὰ, ὁ νέος στὸ μισοσκόταδο, καὶ φιλῶντάς τὴν τυ-πικὰ, ἔφυγε, προσποθώντας νὰ κάμῃ τὸ ἀδύνατο ὄμμα του σταθερό.

ΓΕΛΙΑ ΣΤΟΝ ΕΥΡΩΤΑ

Μὲ πόδια γυμνά, μὲ μαλλιά ξέπλεκα, ἐχαίρονταν οἱ παιδοῦλες τῆς χαρὰ τοῦ κα-λοκαιριοῦ μέσα στὰ νερά τοῦ Εὐρώτα. Ὁλόκληρὴ ἡ κοιλιάα ἀντιλαλούσε ἀπὸ τὰ τρελλὰ τους γέλια, καὶ οἱ δοσκαί, πού ἔδωσαν τὰ κοττάδια τους γύρω στοὺς λόφους, ἐστέκονταν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἐ-χαίρονταν καὶ αὐτοὶ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ὁ-μορφίαν τῶν κοριτσιῶν. Πρῶτὴ στὰ παι-χνίδια ἡ Ρωξάνη, μὲ τὰ πόδια τῆς χωμέ- να ὡς τὸν ἀστράγαλο στὸ ποτάμι. Ἐ-παιρνε μέσα στὴς μικρὲς τῆς φούστες νε- ρὸ καὶ τὸ πετοῦσε στὴς συντροφισσές τῆς, πού ἐτίριζαν ἀπὸ τρομάρα τὰχα.

Εἶχε πλέξει μαργαρίτες στὰ κασταὰ γκουρὰ μαλλιά τῆς ἡ Ἑλληνιστοῦλα καὶ μὲ τὸ λευκὸ τῆς ἀνάλαφρο φουστάνι φα-νόταν σὰν ἀρχαία Ἑλληνίδα παρθένα, ζωντανεμένη ἀπὸ κάποιο θάλαρ πού τὸ εἶ-χε δουλέψῃ μὲ ἀγάπὴ τὸ χέρι Ἀθηναίου καλλιτέχνη. Ἦταν χαρομένη ἡ καρδιά τῆς. Ὁ Γοδεφρείδος, μὲ ὅλη του τὴν τρέλ- λα νὰ σηκωθῇ χθὲς τὸ θράδυ καὶ νὰ πᾶ ἡ σὲ μιάν ἐπείγουσα στρατιωτικὴ (ἐτοῖ- τους εἶχε πῆ) δουλειά, ἦταν σήμερα κα- λὰ, καὶ τῆς χαμογέλασε πῶς ἐγκαρδία ἀ- πὸ ὅλες τὶς ἄλλες φορές, τὸ πρῶτὶ πού τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ. Ἐτοῖ ὅλα τῆς ἐφαί-νονταν σήμερα ὁμορφα καὶ φωτερὰ. Ὡς καὶ τὸ πλώριό κάστρο, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, λὲς καὶ χαμογελοῦσε, καθὼς τὸ ἐχρύσιζαν τοῦ ἡλίου οἱ ἀχτίδες. Ἄλλὰ

καὶ ὁ γέρο - Ταῦγετος, ἦταν σχεδὸν γα- λανὸς σήμερα. Ὁ πελώριος ὄγκος του δὲν ἐπῆγε σὰν ἄλλες μέρες τὴν καρδιά. Ὁ-ταν ἐζύγωσε τὸ μεσημέρι, ἐνοιώσε ἡ Ρω- ξάνη σὰν μιά κοῦρασι γλυκεῖα. Ἐνῶ λοι- πὸν οἱ συντροφισσές τῆς ἐξακολουθοῦσαν ἀκούραστε τὰ τρελλὰ τους παιχνίδια

στὸ νερό, ἀποτραβήχθηκε αὐτὴ καὶ παίρ- νοντας τὴν κιθάρα τῆς, τὴν ἀγαπημένη σύντροφο, πού δὲν τὴν ξεχνοῦσε ποτὲ στὴς ἐκδρομές, ἀρχισε νὰ σκαρφιάλῃ μιά πλα- γιά, ζητώντας ἓνα μέρος σκιερὸ γιὰ νὰ καθῆσθ.

Μιὰ λευκὰ φουντωμένη, σείον- τας τὰ ἀσημένια τῆς φύλλα στὸ ἀνάλα- φρο ἀγέρι, τῆς ἐφάνηκε πῶς τὴν καλεῖ. Ἐκάθησε στὸν ἴσκιό τῆς ἀναπαυτικὰ ἡ κοπέλλα καὶ τὸ μᾶτι τῆς ἀγκάλιασε συγ- κινήμενο ὅλη τὴν κοιλιάα: Τὶς δάφνες στὴς ὀχθες τοῦ Εὐρώτα, τὸ καταπρασινὸ χαλὶ πού ἔστρωνε τὴς πλαγιές, τὰ δέν- τρα πού μαζεμένα τοῦφες - τοῦφες ἐφαί-νονταν νὰ σιγοκουδενιάζον καὶ πῶς

πέρα τὸ Μυστρά... Ὑπῆρχε πολιτεία πῶς ὁμορφὴ στὸν κόσμῳ; συλλογιζόταν ἡ κοπέλλα, καθὼς ἐβλεπε μὲ ἀγάπη τὰ μαρμαροχτισμένα σπιτία, τὸ μεγαλόπρε- πο παλάτι, τὴς ἐκκλησιές. Τάχα ἡ Κα- ρυνταῖνα θὰ ἔχη αὐτὴ τὴ χάρι; Ὁχι, βέ- βαια. Μιὰ ἀποφωλῆθὰ θὲ νάταν. Ἐνα κά- στρο, ἴσως ὠραῖο, καὶ γύρω φτωχόσπι- τα χωρικών. Πού νὰ δρεθύνουν στὴν Κα- ρυνταῖνα οἱ ἀρχόντες πού εἶχαν μαζευτῇ στὸ Μυστρά καὶ εἶχαν χτίσει τὰ παλάτια τοὺς καὶ τοὺς πυλῶνας τοὺς;

Μὰ πῶς μέρος μποροῦσε νὰ εἶνε ἀσχη- μὸν κοντὰ στὸ Γοδεφρείδο; Γιατὶ ὅμως δὲν τῆς μιλοῦσε πῶς ὅπως σὲ μεγάλη, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βιλλεαρδουνοῦ; Γιατὶ καὶ ἡ θεὰ τῆς δὲν τῆς ἀνέφερε πῶς τίποτε; Ὡς πότε πῶς θὰ περιμένει; Μὰ ὅσο καὶ νὰ περιμένει, τὸ ἐνοιώσε πῶς θὰ ἐρχόταν ἡ ἡμέρα πού θὰ ἀκούσε ἀπὸ τὰ ἀγαπημέ- να του χεῖλη τὰ λόγια πού λαχταροῦσε ἡ καρδιά τῆς...

Πῆρε τὴν κιθάρα τῆς. Ἐπαιξε κάμ- ποση ὥρα, σὰν ἀφηρημένη, ἐνῶ ἡ σκέψις τῆς ἐτρεχε μακριὰ. Καὶ ἐπειτα, ἡ φωνὴ τῆς ἐνώθηκε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ ὄργανου, δαδαῖα, σὰν νοτὰ κιθάρας καὶ αὐτὴ. Στὴ σιγαλιά ἀντιλάλησε ἓνα ἐρωτικὸ τραγοῦ- δι. Ἀγνὸ, παρθενικὸ, μὰ γεμάτο πόθο καὶ μεγαλοχλία.

Πόσῃ ὥρᾳ τραγοῦδῃσε ἐτσι κάτω ἀ- πὸ τὴ λευκὰ ἡ Ἑλληνιστοῦλα, δὲν θὰ ἦ- ξερε νὰ πῇ. Ἀξάφνα, μιά ἀνδρική φω- νὴ κοντὰ τῆς, τὴν ἔκαμε νὰ τιναχθῇ, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο:

— Ὁραῖο εἶνε τὸ τραγοῦδι σου, Ρω- ξάνη. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πῶς ὁ- μορφα.

Ἐγύρισε τρομαγμένη, μὰ ἔπειτα χαμο- γέλασε. Μπροστὰ τῆς ἐπιβλητικὸς, μὲ ἓ- να σοβαρὸ μείδιμα στὰ αὐσθηρὰ του χεῖλη, στεκόταν ὁ Ἀλέξιος Λέοντας. Ὁ νικητὴς τοῦ ποικτικοῦ ἀγῶνα, ὁ σωτήρας τοῦ Γοδεφρείδου.

— Μὲ συγχωρεῖς πού ἐρχομαι στὴ μο- ναξιά σου, εἶπε ὁ νέος. Μὰ οἱ Δρυάδες τραβοῦν πάντα τοὺς κοινούς θνητοὺς.

— Τὸ τραγοῦδι μου ἔμενα εἶνε ἀτεχνό, ἀποκρίθηκε ἡ παιδοῦλα κοκκινίζοντας. Ἐ- σὺ τραγοῦδᾷς σὰν νὰ σ' ἔμαθε ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόλλων.

— Βλέπω ὅτι ξέρεις τὸν Ἀπόλλωνα, εἶπε ὁ Ἕλληνα χαμογελώντας.

— Ὅταν χαμογελοῦσε, ἡ αὐστηρὴ με- λαχροῖνὴ του φυσιογνωμία ἐγλύκαινε καὶ τὸ πρόσωπό του φαινόταν πῶς νεανικὸ. Ἐνῶ, ὅταν ἦταν σοβαρὸς φαινόταν τριῶν- τα χρόνων, ὅταν χαμογελοῦσε δὲν τοῦδι- νες παραπάνω ἀπὸ ἐικοσιπέντε χρόνια.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἦταν σοβαρὸς, καὶ ὅταν ἦταν γελαστός, καὶ εἶχε ἡ φυσιογνωμία του, πού ἔδειχνε μιά συγκρατημένη δύνα- μι, μιά θέλησι σιδερένια.

— Εἶμαι Ἑλληνίδα, ἀποκρίθηκε ἡ Ρωξάνη, ἀπαντώντας στὴν ἀπορία του.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Ἀλέξιος. Καὶ ἀ- πορᾶ, ἀφοῦ εἶσαι Ἑλληνίδα, γιὰτὶ δὲν τραγοῦδᾷς ποτὲ ἑλληνικὰ τραγοῦδια.

Ἄθελα κοκκίνισε ἡ κοπέλλα. Αὐθόρ-μητα τῆς ἦρθε στὰ χεῖλη ἡ ἐρώτησις:

— Πού ξέρεις ἐσὺ τί τραγοῦδια τρα-γοῦδᾷ;

— Σ' ἔχω ἀκούσει: πολλὰς φορές, ἀπο- κρίθηκε ἀπλὴ ὁ νέος. Καὶ ὅταν πηγαινέ-

περίπατο μὲ τὴς συντροφισσές σου, καὶ ὅταν πολλὰς φορές τραγοῦδᾷς τὰ θρά-δουα στὸ παλάτι. Μὰ ὅλο ἐρωτικὰ τρα-γοῦδια λὲς. Δὲν ξέρεις τίποτε ἄλλο;... Καὶ ὅλο στὴ φράγκικη γλῶσσα τραγου-δᾷς. Τάχα περιφρονεῖς τὰ δικά μας τὰ τραγοῦδια;

— Πῶς τὸ λὲς αὐτό; ἀποκρίθηκε ζω-ηρὰ ἡ κοπελίτσα. Μὰ... νὰ, ἑλληνικὰ τραγοῦδια δὲν ξέρω... καὶ μοῦ φαίνε-ται πῶς ἄλλα ἀπὸ ἐρωτικὰ τραγοῦδια δὲν ὑπάρχουν.

— Θέλεις νὰ σοῦ τραγοῦδῇσω ἐγὼ ἓ-να ὠραῖο ἑλληνικὸ τραγοῦδι;

— Μὲ χαρὰ μου θὰ τ' ἀκούσω, ἀπο-κρίθηκε αὐθόρμητα ἡ Ρωξάνη.

— Δώσε μου τὴν κιθάρα σου.

Στάθηκε ὁ Ἀλέξιος μπροστὰ στὴν κο-πέλλα, πού τὸν ἐκτύπησε παραξενεμένη. Καὶ σὲ λίγο ἡ λαγκαδιά ἀντιλάλησε ἀπὸ ἓνα λεβεντικό σκοπὸ. Μὰ ἀπὸ τὴς πρῶ-τες κιόλας λέξεις ἡ Ρωξάνη ἐνοιώσε μαζί με τὸν ἐνθουσιασμό τῆς καὶ κάποιον τρό-μο. Χωρὶς νὰ καταλαβαῖν καὶ καλὰ, ἐ-νοιώσε πῶς αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσουν αὐτὰ φράγκου. Οἱ λέξεις «ἐλευθερία, πατρίδα, Ἑλλάδα, σκλαβιά, ἐπαναστάσις», ὅσο καὶ ἂν ἐγγλύκαιναν μὲ τὸ τραγοῦδι, δὲν ἔχονταν τὴ φοβερὴ τὸς σημασία. Ὅταν ἐπὶ τέλους σώπασε ὁ Ἀλέξιος, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἡ παιδοῦλα.

— Ἄν σ' ἄκουγε κανένας, τοῦ εἶπε χλωμῇ, θὰ χανόσουν.

Ἐγέλασε ὁ νέος.

— Φοβάσαι, ρώτησε.

Ἐπειτα σοβάρεψε καὶ ρώτησε αὐστη- ρὰ:

— Ἡ μήπως δὲν σ' ἀρέσει τὸ τραγοῦ-δι; Μήπως νομίζεις πῶς ἡ Ἑλλάδα πρέ-πει νὰ μείνῃ αἰώνια κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν Φράγκων;

Ἐγύρισε τρομαγμένη τὰ μάτια τῆς ἡ μικρὴ γύρω καὶ ἀποκρίθηκε σαστισμέ-νη:

— Δὲν ξέρω... Δὲν τὸ ἔχω σκεφθῇ... Μὰ οἱ Φράγκοι τώρα εἶνε κύριοι τοῦ τό-που μας. Ἑλλάδα εἶνε τὸ Βυζάντιο. Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε;

Τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια κάμποση ὥρα ὁ Ἀλέξιος:

— Ἐξέρεις, Ρωξάνη, εἶπε στὸ τέλος ἡ φωνή τῆς ὁ πατέρας σου, ὁ Βασίλειος ἔ-παιε πολεμώντας τοὺς Φράγκους; Ἐ- νεις πῶς πολεμοῦσε δίπλα στὸν πατέρα μου καὶ πῶς ἦταν ὁ καλύτερος ἀξιωμα-τικός τοῦ πατέρα μου; ἔξοις ὅτι καὶ ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε σὲ κείνη τὴ μά-χη; Καὶ πῶς ὠρρανεῖται καὶ οἱ δύο μας τὴν ἴδια μέρα. ἐσὺ, δύο χρόνων, ἐγὼ δέ-κα;

— ἔξω μονάχα πῶς ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, ἀποκρίθηκε τα-ραγμένη ἡ μικρὴ. Καὶ πῶς ὑπηρετοῦσε στὸ στρατὸ τὸ φέντη τῆς Ἡείρου, τοῦ πατέρα τῆς Ἄννας Κομνηνῆς;

— Ὅπου ὑπηρετοῦσε στρατηγὸς καὶ ὁ δικός μου ὁ πατέρας.

— Καὶ πῶς ἀπὸ τότε τὴ Ἄννα, ἡ νου- νὰ μου, ἐπειδὴ δὲν εἶχε οὔτε μητέρα, μὲ πῆρε ὡς κόρη τῆς... Ἐπειτα παντρεύτη-κε σὲ λίγο με τὸν Βιλλεαρδουνοῦ...

— Πού μᾶς πολεμοῦσε ἔως τότε...

— Τί μοῦ τὰ λὲς ὅλα αὐτά; ρώτησε ἀνίσχυρὴ ἡ μικρὴ... Καὶ τί θυμᾶσαι κι' ἐσὺ αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα; Τώρα μᾶς ἀγαποῦνε ὅλοι...

Ἦρθε κοντὰ τῆς ὁ Ἀλέξιος καὶ τῆς ἐπῆσε τὸ χέρι. Ἡ κίνησις του ἦταν τρυ-φερή, σὰν μεγάλου ἀδελφοῦ.

— Στὰ θυμῶν ὅλα αὐτά γιὰ νὰ μὴν ξεχάσῃς ὅταν κάποτε ἔρθῃ ἡ στιγμή πού θὰ πρέπει νὰ τὸ θυμῶν πῶς εἶσαι Ἑλ-ληνίδα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ξεχάσῃς καὶ κά- τι ἄλλο: Πῶς ἡ νουὰ σου παντρεύθηκε μὲ τὸν ἐχθρὸ τοῦ λαοῦ μας. Αὐτὸ κυρίως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸ ξεχάσῃς.

Τὸν ἐκτύπησε μὲ τὰ δελουδένια τῆς μάτια ἐρωτηματικά.

Ἡ φυσιογνωμία του φωτίσθηκε μ' ἐκεῖ-νο τὸ χαμόγελο πού τὸν ὠμόφανε.

— Μὴ μὲ ρωτᾷς τώρα τίποτε, Ρωξάνη. Θάρρῃ ἡ στιγμή πού θὰ τὰ καταλάβῃς ὅλα. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ μὴν ξεγά-

καί ὁ Ραούλ. Μοῦ ἔδωσες τὴν εὐκαιρία νὰρθῶ νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ.

Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Τὴν ὥρα πού ὁ Εὐρύκλειος ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ τὰ γέλια τῶν κοριτσιῶν καὶ ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῆς Ρωξάνης καὶ τοῦ Ἀλεξίου, σ' ἄλλο μέρος τῆς κοιλάδας, ἀκούγονταν ὡνὼνες πρὸς τρεχίλλει καὶ λόγια γεμάτα φόβου.

Ὁ Βιλλεαρδουίνος εἶχε μαζέψει ὅλους τοὺς κεφαλῶδες (*) γύρω του καὶ τοὺς εἰδνε δὴνιγες πῶς θὰ υποδέχονταν τοὺς Βυζαντινοὺς, πού σὲ λίγο θὰ ἐρχονταν νὰ παρῶντο τὰ κάστρα πού τάχα θὰ τοὺς παρέδιδαν οἱ Φράγκοι.

Βέβαια, δὲν μ' ἀρεσει πού θὰ φανῶ ἐπιόρκος στὸν αὐτοκράτορα Μιχαήλ, ἔλεγε ὁ Ἀφέντης τοῦ Μωρέως. Ἀλλά ὅλα ἐπιτρέπονται γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδας μας. Ἐπειτα, με ἀπιστία καὶ με προδοσία νικηθήκαμε καὶ μεῖς. Πληρώνο με με τὸ ἴδιο νόμισμα.

Ἐγὼ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ.

Σὲ δεκαπέντε - εἴκοσι μέρες. Μόλις προφθαίνομε νὰ διοργανώσωμε τὴν ἀντίστασιν μας.

Καὶ τί σχέδιον θὰ ἐφαρμόσῃς; Ἐκεῖνο πού σὰς ἔχω ἐξηγήσει καὶ σὰς τὸ ξαναῶν με λίγα λόγια: Θὰ μαζέψωμε τὸ στρατό μας στὴν Κορίνθον καὶ ἐκεῖ θὰ τοὺς υποδέχουμε.

Στὸ μεταξύ, καθένας ἀπὸ σὰς νὰ πάῃ στὸν τόπο του νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς ἀνδρες του.

Καὶ ἐδῶ ποῖος θὰ μείνῃ; ῥώτισε ὁ Καταβάς.

Ἐσκέφθηκε ὁ Γουλιέλμος Βιλλεαρδουίνος καὶ ἀποκρίθηκε:

Ἐσὺ, στρατηγὲ Τζάν.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ Καταβά εἰδείε πῶς ἐπερίμενε αὐτὴ τὴν ἀπόκρισιν καὶ πῶς εὐχαριστήθηκε. Ὅλοι οἱ ἄλλοι μουρμουρίζουν ἐπιδοκιμάζοντας τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀρχοντῆ τοῦ.

Καὶ ποῖος θὰ εἶνε Πρωτοστάτορας, μετὰ τὴν Ἐκλαμπρότητά σου; ῥώτισε παλὶ ὁ Καταβάς.

Ὁ Γοδεφρείδος ντὲ Μπρυγιέρ, ἐφώνησαν ὅλοι μ' ἓνα στόμα προλαβαίνοντας τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Πρίγκηπα.

Κοκκίνισε ὁ νέος ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀποκρίθηκε ζωηρὰ:

Σὰς εὐχαριστῶ... Ἄν ὁ Ἀφέντης μας προεταίρη...

Γοδεφρείδης, εἶπε ὁ Γουλιέλμος σοβαρά. Οἱ ἀρχόντες πού σὲ ἐκλέγουν διὰ δόξης, σὲ ἔχουν παρακολουθεῖ ἀπὸ τὰ πρῶτα σου δῆματα. Ξέρουν πῶς με σένα ἡ νίκη εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Σὰν λιθανωτὸς σηκώθηκε γύρω στὸ νεαρὸν στρατηγὸν ὁ ψιθύρος τῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἦξερε πῶς τὸν ἐκτιμοῦσαν, μὰ ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ὁ θαυμασμός τῶν

(*) Κεφαλῶδες: Ἀρχηγοί.

συναδέλφων του ἐκδηλώνονταν ἔτσι φανερά, καὶ αὐτὸ τὸν μεθοῦσε. Εἶδε τόσα μάτια νὰ τὸν κυτᾶνε μὲ ἐμπιστοσύνη, μὲ προσδοκίαν, τούτους ἀσπρομάλληδες πολέμιους νὰ τὸν παρακαλοῦν μὲ χαρὰ τὴν ἀρχηγίαν... Δὲν ἦταν μικρὴ ἡ δόξα τοῦ εἰκοσιπεντάχρονου στρατηγοῦ:

—Λοιπὸν, εἶπε ὁ Βιλλεαρδουίνος, φροντίστε καθένας νὰ συγκεντρώσῃ ἐγκαίρως τὴς δυνάμεις του. Ἐσὺ, Γοδεφρείδης, νὰ μὴν ἀργήσῃς νὰ πᾶς στὴν Καρτάινα καὶ νὰ φέρῃς τοὺς γενοαίους σου...

Ἐρρίξε ὁ Γοδεφρείδης ἄθελα μιὰ κλεφτὴ ματιὰ στὸν Τζάν ντὲ Καταβά. Ἡ σκέψις του ἔτρεψε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν Ἀντέλα. Γι' αὐτὸ ἀποκρίθηκε:

—Μὴν ἀνισχυθῇς, Ὑψηλὲ μου θεῖε. Ὁ στρατός μου εἶνε ἐτοιμὸς. Εἶμαι ὑπεύθυνος νὰ βρίσκωμι ἐγκαίρως ἐδῶ τὴν ἡμέρα τῆς συγκεντρώσεως.

Ἐγὼ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ. Ἐγώ, καὶ σὺ θά'εσαι ἕξω πάντα πού μποροῦν νὰ σέ δωρῶ.

Τὸ ξέρω πῶς εἶσαι ὑπεύθυνος, εἶπε. Ποτὲ δὲν ἀνάγκασες τὸν ἑθρὸν νὰ σέ περιμένῃ, γενναῖε μου ἀνέμει... Καὶ τώρα, ἀρχόντες μου, νὰ διαλυθῶμε καὶ νὰ πάμε στὰ σπίτια μας. Ἀς χαροῦμε, ὅσο καλύτερα μποροῦμε τὴς λίγες εἰρηνικὲς ἡμέρες πού μὲς μένουν, κοντὰ στὴς γυναῖκες μας καὶ στὴς οἰκογένειάς μας.

Ἀκούμπησε στοργικὰ τὸ χερί του στὸ μπράτσο τοῦ Γοδεφρείδου καὶ ἐνῶ οἱ κεφαλῶδες ὑποκλίνονταν καὶ ἔφευγαν, θεῖος καὶ ἀνεψιὸς ἐτραβήξαν γιὰ τὸ παλάτι.

ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Ἀστραψε δόκνηρον τὸ παιδιάκι πρὸς σωτᾶκι τῆς Ρωξάνης, ὅταν εἶδε τὸν Γοδεφρείδον μὲ τὸν Πρίγκηπα τὸ μεσημέρι.

Θὰ φάῃ μαζί μας ὁ ἀνεψιός μας, εἶπε εὐχαριστήμενος ὁ Γουλιέλμος. Τὴς λίγες μέρες πού θὰ μείνωμε ἐδῶ, πρέπει νὰ νοιώσῃ καὶ αὐτὸς λίγη οἰκογενειακὴ εὐτυχία. Τὴ ζωὴν τοῦ ἐλευθέρου ἀνδρὸς θὰ τὴν ξαναδρῇ στὴν ἐκστρατεία.

Γοδεφρείδης, εἶπε ἡ Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, γιὰ ἰδεῖς τὰ μάτια τῆς Ρωξάνης πῶς ἀστράφταν ἀπὸ χαρὰ.

Σὰν κύμα ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὰ μάγουλα τῆς κοπελλίτσας. Ὡστόσο προσπάθησε νὰ μὴν κατεβάσῃ τὰ μάτια. Καὶ

ἔτσι μπόρεσε καὶ εἶδε τὸ χαμόγελο τοῦ ἀγαπημένου της. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε χαμογελάσει ἔτσι ὁ Γοδεφρείδης. Ἀλλὰ καὶ πέτρα νὰ ἦταν ὁ νέος σήμερα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ, βλέποντας αὐτὸ τὸ ὀλόδροστο, λουλουδένιο προσωπάκι νὰ κοκκινίξῃ ἔτσι, καὶ θωρώντας τὰ γλυκὰ, παρθενικά χεῖλη, νὰ συσφύρουν ντροπαλὰ. Ἐπειτα, ἡ καρδιά του σήμερα ἦταν μαλακία, μεθυσμένη ἀπὸ τοὺς ἐπαίνοις. Ἡ στάσις τῆς Ἀντέλας τὸν εἶχε πικράνει. Καὶ τὰ δελουδένια μάτια τῆς Ρωξάνης, καθὼς τὸν ἐκύτταζαν ντροπαλὰ, ὑπόσχονταν ἕναν κόσμον ὀλόκληρον ἀγάπης...

Πολλὲς φορὲς ἀναμώθηκαν οἱ ματιὲς τῶν δύο νέων στὸ τραπέζι, πολλὲς φορὲς διασταυρώθηκαν τὰ χαμόγελά τους. Κι ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ἐνῶ ὁ Γουλιέλμος χαμογελοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του πονηρά, εὐχαριστήμενος, καὶ ἡ Ρωξάνη ἦταν μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, πῆρε ἡ Ἄννα Κομνηνὴ τὸν ἀνεψιὸν της καὶ τοὺς μίλησε κρυφά:

—Δὲν μοῦ ἔδωσες ἀπάντησιν, Γοδεφρείδε, σ' ἐκεῖνον πού σοῦ εἶχα πῆριν φύγῃς γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τὸ σκέφθηκες;

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου σοβάρωσε μὲ μίαν. Ὡς, τώρα, πού ἀντίκριζε μόνον τὸ γελαστὸ πρόσωπον τῆς Ρωξάνης, κάποια χαρὰ τὸν εἶχε πλημμυρίσει. Τώρα ὅμως πού ἡ Πρίγκηπισσα τοῦ ἔθετε φανερὰ τὸ ἐρώτημα, ὅλη του ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἀντέλα ἐφούντωσε μὲ μίαν, καὶ ἐνοίωσε μέσα τὸν νὰ τὸν καίη βασιαντικὰ ὁ ἀνικανοποίητος πόθος. Ἀναστέναζε καὶ ἀποκρίθηκε, ἀποφεύγοντας νὰ δώσῃ κατ' εὐθεῖαν ἀπάντησιν.

Τί τύραννοι εἴσαστε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες! Δὲν ἀφίνετε τοὺς ἀνδρες τὸ δικαίωμα νὰ χαίρωνται τὴν ὁμορφίαν γιὰ τὴν ὁμορφίαν... Θέλετε ἀμέσως ἀπαντήσεις σο βαρέες.

Τώρα πιά δὲν χωρεῖ ἀναβολή, ἐπέμεινε ἡ Ἄννα. Σὲ λίγες μέρες φεύγεις γιὰ τὸν πόλεμον. Ἡ Ρωξάνη πρὸς περὶ νὰ εἶνε γυναῖκα σου πρὶν φύγῃς, ἢ νὰ ξέρῃ πῶς δὲν ἔχει τίποτε νὰ περιμένῃ ἀπὸ σένα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ εὐχάριστο γεγονός καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

Σὲ λίγο καιρὸ θὰ γίνω ὁ πλουσιώτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου! εἶπε στὸν πρῶτον ἀνδρῶνα πού συνήντησε, ἕναν τοκογλύφον πού τὸν ἔλεγαν Γκόνι φρεῦ Λή. Δὸς μου νὰ φάω καὶ δάνεισέ μου πέντε λίρες.

Ὁ τοκογλύφος δὲν ἔφερε ἀντίρρηση, ἀλλὰ θέλησε προσηγορευτῶς νὰ μᾶθῃ κατὰ ποῖον τρόπο ὁ ἄλλος θὰ γινόταν πλούσιος. Ὁ Χόνεμπάλ δὲν θέλησε νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικόν του, ἀλλὰ ἡ πενία τὸν ἀνάγκασε νὰ μιλήσῃ καὶ εἰς ἀπεκάλυψιν τοῦ τοκογλύφου τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀνακαλύψει τὸ χρυσάφι.

Ἡ εἰδήσις αὕτη διαδόθηκε ἀμέσως καὶ ἑκατοντάδες χρυσοθηρῶν ἔτρεξαν στὸ μέρος ἐκεῖνον. Ὁλόκληρη ἡ περιζέφεια τοῦ Ράντ ἦταν γεμάτη χρυσάφι!...

Τὴν ἐποχὴν πού ὁ Τζώρτζι λόνεμπάλ ἀνεκάλυψε αὐτὴν τὴν χρυσοφόρον πηγὴν, τὸ Τράνσβαλ ἀριθμοῦσε μόλις 300 χιλιάδες κατοίκους, σήμερα ὅμως ἔχει περὶ τὰ ἑξῆ ἑκατομμύρια καὶ τὸ ἑσάφός του ἔδωσε τὸ μισὸν χρυσάφι ὁλοῦ τοῦ κόσμου, ἡ δὲ ἄξια του ὑπολογίζεται σὲ δέκα δισεκατομμύρια λίρες.

Χάρις λοιπὸν στὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Χόνεμπάλ, ὁ κόσμος ἐγένισε χρυσάφι. Αὐτὸς ὅμως πού ἔχαιρε τὸσον πλούτου, σήμερα εἶναι ἀπὸ πτωχὸν πρὸς πτωχόν, ἀφού ἐπούλησε 100 δισεκατομμύρια λίρες γιὰ ἓνα πεντάλιον!... Εἶνε τώρα 82 χρόνων καὶ ὅσοι τὸν γνωρίζουν, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἦταν νέος, δεδαῖωνουν ὅτι ποτὲ τοὺς δὲν εἶδαν νὰ γελάσῃ.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Ἡ Μάρθα προσελήφθη οἰκονόμος σ' ἓνα σπίτι ἀθηναϊκό. Ἦταν πλουσία οἰκογένεια, ἡ ὁποία εἶχε ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιον στὴν Αὐστραλία. Ὁ πατέρας, γέρος πιά, εἶχε ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ τὴς δουλειῆς καὶ τὸν εἶχε διαδεχθῇ ὁ γιός, νέος τριάντο περίπου χρόνων, δραστήριος καὶ ἐργατικός. Αὐτὸς διηύθυνε τὸ ἐργοστάσιον.

Ἐπὶ ἓνα χρόνον, πού ἦταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἡ Μάρθα, δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει. Ἐλίσσε στὴν Αὐστραλία. Μιὰ ἡμέρα ἦρθε ἓνα τηλεγράφημα, ὅτι ἐπιστρέφει. Συγκίνησις στὸ σπίτι. Οἱ γονεῖς ἐτοιμάζονταν νὰ υποδεχθῶν τὸν μονάκριβον γιὸν τους.

Ἐφθάσε ὁ νέος. Καὶ ἡ ἀφίξις του ἐπὶνιγηκε στὰ θερμά ἀγκαλιὰς, τὰ φιλιὰ καὶ τὰ δάκρυα τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα. Ἡ Μάρθα ἦταν βέβαια θαυμάσια αὐτῆς τῆς οἰκογενειακῆς τρυφερότητος. Αὐτὴ ἦταν μιὰ ξένη, μιὰ ὑπάλληλος.

Ἀλλά, περίεργον! Ἐνοίωσε κι' αὐτὴ, ὅταν πρωταντίκρυσε τὸν νεόν, μιὰ τρεμουλία χαρὰς κι' ἓνα κύμα τρυφερότητος ἐχύθηκε στὴν καρδίαν της. Ἡ μορφὴ τοῦ Ντίνου — ἔτσι τὸν ἔλεγαν — ἐμίλησε στὴν ψυχὴ της. Εἶνε μερικά ἀταμα, πού ὅταν τὰ πρωτογνωρίζωμε, ἔχομε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ περιμένουμε ἀπὸ πολλὸν καιρὸ νὰ τὰ συναντήσωμε. Αὐτὸ συνέβη στὴ Μάρθα. Κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της, ὅτι τὸν ἐπερίμενε χρόνια τὸ γιὸν τῆς πλουσίας οἰκογενείας.

Παρόμοιο συναίσθημα ἐδοκίμασε κι' ὁ νέος ὅταν εἶδε τὴ Μάρθα. Ἡ συμπαθητικὴ, ἐγκάρδια μορφή της, ἡ ὁρσιὰ καὶ ἡ χάρις τῶν εἰκοσιδύο τῆς χρόνων, τὸν ἐκάμαν νὰ νοιώσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εὐτυχί, πού βρῆκε στὸ πατρικὸν οἶκον πρὸς μιὰ τόσο θελκτικὴν νεάν. Τῆς ἐφάρθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ πολλὴν ἐγκαρδιότητα.

Γιὰ ὅλους εἶχε φέρει δῶρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Μάρθα, τῆς ὁποίας ἀγνοοῦσε τὴν ὑπαρξίν. Μὰ τὴν ἴδια μέρα πού ἦρθε, βγῆκε στὰ καταστήματα καὶ τῆς πῆρε ἓνα ὁμορφον ρολογάκι.

Νύχτες μαγείας. Ἐμεῖς ἀγαπασμένοι καὶ σιωπηροὶ. Ἡ γῆ ἐκάνονταν σιγὰ-σιγὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Καὶ εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν πῶς πλέουν σ' ἓνα πέλαγος εὐδαιμονίας, μέσα σὲ μιαν ἀσημέννια ἄερα, πού ἐμοίσαζε μὲ τὸ μισοφέγγαρον, πού ἀρμένιζε καὶ ἐκεῖνον τὸν οὐρανόν.

Συχνὰ ἡ Μάρθα μπροστὰ στὴν τὴν εὐτυχία, ἐκλείνε τὰ μάτια. Τῆς ἐφάνονταν ὅλα σὰν ὄνειρον.

—Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ τὸ

κόκκινη ἀπὸ μιὰ παράξενη συγκίνησις ἀφῆσε τὸν νέον νὰ περάσῃ τὸ ρολοὶ στὸ χερί της.

Ἡ ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Τὴ μυστήριον εἶνε ὁ κεραυνόβλος ἔρωτος! Πῶς προκαλεῖται τὸ τόσο ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀφροαῖας συμπαθείας, πού σπρώχνει μιὰ νεάν στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς νέου ἀπὸ τὴν πρώτη σχεδὸν στιγμὴ τῆς γνωριμίας τῶν! Τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅταν πρωταντίκρυσθον, εἶνε ἀσπράγγιστος. Ὁ πρῶτος λόγος πού θ' ἀνταλλάξουν εἶνε συγκινημένη ἐξομολόγησις. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς κάποια μυστηριώδης μοῖρα τὰ ἔχει ἐτοιμάσει ὅλα ἀπὸ πρὶν. Ἐχει προδιαγράψει τὴν ἱστορίαν τοῦ εἰδυλλίου. Καὶ δὲν μὲνει παρὰ νὰ συναντηθῶν οἱ δύο πρωταγωνισταί, γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀμέσως τὸ φλογερὸ νουέττο τῆς ἀγάπης.

Αὕτη ἡ ἱστορία ἐπανεληφθῇ στὴν περίπτωσιν τῆς Μάρθας καὶ τοῦ Ντίνου. Ἡ συνάντησις τὸν ἔγινε ἀμέσως ἀρχὴν τρελῶν ἐρωτος. Τὰ σκηνικά τοῦ εἰδυλλίου, πού ἦσαν, θαρρεῖς, ἐτοιμα ἐκ τῶν προτέρων, ἐκρεμάσθησαν γύρω τους καὶ ἡ φαντασμαγορία τῆς εὐτυχίας ἀρχισε.

Κύματα ξανθοῦ φωτὸς διαπερνοῦσαν τὴν ψυχὴ τῶν ἐρωτευμένων. Γι' αὐτοὺς ἐξεφύλλιζε τὰ ῥόδα τῆς ἡδύσεως καὶ γι' αὐτοὺς τὸ φεγγάρι ἔχυνε στὴν πλάσιν τὸ χλωμό του φῶς, πού ἦταν σὰν ἄχνα ἐρωτικὸν στεναγμὸν...

Ὅταν ἐνύχθουν, ἡ Μάρθα ἀπεσῦρετο δὴνεν νὰ κοιμηθῇ. Αὐτὸ ἦταν πρόσχημα γιὰ τοὺς γέρους. Σὲ λίγο ἔσθινε τὸ φῶς τοῦ δωματίου της καὶ γλυστροῦσε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Κάτω, στὴ γωνία τοῦ δρόμου, τὴν ἐπερίμενε ὁ Ντίνος, πού εἶχε βγῇ πρὶν ἀπ' αὐτήν.

Ἐνὰ ταξὶ ἔπαιρνε ἀμέσως τὴν εὐτυχίαν τους νὰ τὴν ἐξακουσίτη πρὸς κάποιαν ἐξοχικὴν ἐρωτικὴν φωλιά, πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ Σαρωνικοῦ, στὴν παράμερ γωνία κάποιου παραλιακοῦ κέντρου, πού τὸ φιλεῖ ὁ φλοῖσδος τῆς θαλάσσης, ἡ πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀττικῆς κάτω ἀπὸ τὸν πράσινον θάλον τῶν ἀνθεδενδράδων πού ἀφίουν ἀνάμεσα στὰ κενὰ τους νὰ περνᾷ ἡ φατεινὴ ἀνατριχίλα τῶν ἀστρων.

Νύχτες μαγείας. Ἐμεῖς ἀγαπασμένοι καὶ σιωπηροὶ. Ἡ γῆ ἐκάνονταν σιγὰ-σιγὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Καὶ εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν πῶς πλέουν σ' ἓνα πέλαγος εὐδαιμονίας, μέσα σὲ μιαν ἀσημέννια ἄερα, πού ἐμοίσαζε μὲ τὸ μισοφέγγαρον, πού ἀρμένιζε καὶ ἐκεῖνον τὸν οὐρανόν.

—Ὡστε δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς θεωρῶ μέλος τῆς οἰκογενείας μας;

Δὲν μπορούσε πιά ν' ἀρνηθῇ. Ἐχαμῶλεσε τὸ βλέμμα καὶ

πιστέψω, ἀγαπημένε μου, τοῦ ψιθύριζε. Ἦρθε ἀπὸ τόσο μακριὰ, ἐπέρασε, χῶρες, πολιτείες κι' ὠκεανούς γιὰ νὰ βρῇς ἐμένα;

Πῶς πολλὴ τῆς ἐφάνονταν ὁνειρο, ὅταν ἐκεῖνος ἀρχίε νὰ τῆς λέη, ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του στὴν Αὐστραλία.

—Δὲν θὰ ποῦμε τίποτε στοὺς γονεῖς μου, τῆς ἔλεγε. Κι' ὅταν φθάσουμε στὴν Αὐστραλία, θὰ παντρευτοῦμε. Τότε θὰ γράψω στοὺς γονεῖς μου, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ μποροῦν πιά νὰ ἀρνηθῶν.

Ταξίδι στὴν Αὐστραλία. Ἀγκαλιασμένοι οἱ δύο τους σὲ μιὰν ἀκρὴν στὸν καταστράμα τοῦ βαποριοῦ. Θαυμάσια θέα μεγάλων πολιτειῶν. Ἀγνωστες χῶρες, πού προβάλλουν μέσα ἀπὸ τὴν γαλανὴν οὐρανὴν τῆς ἀποστάσεως. Καὶ τέλος ἐκεῖ, στὴν μακρινὴν ἡπειρὸν, μιὰ ἐρωτικὴ φωλιά, πού τοὺς ἐπερίμενε. Ὅλα αὐτὰ, ὅταν τὰ ἐσκεπτόταν ἡ Μάρθα, ἐνοίσαζε μιὰ ροδινὴν ῥαλὴν νὰ πέφτῃ στὸ μυαλό της.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΔΙΑΛΥΝΟΝΤΑΙ

Ἐἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες. Τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὴν θύελλα, πού ἐπλησίαζε. Ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας τῶν ἐρωτευμένων ἔλαμπε ἀκόμη. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἐφάνηκαν τὰ πρῶτα γκρίζα νέφη.

Ἡ Μάρθα ἀντελήφθη, ὅτι κάποια παραχρὴ εἶχε δημιουργηθῇ στὴν οἰκογένειαν. Ἐβλεπε τὰ μούτρα ὅλων καταβεσμένα. Καὶ αὐτὸς ὁ Ντίνος, ὁ πάντα εὐθυμὸς καὶ ἀνοιχτοκαρδὸς, φαινόμενον κατσομφιασμένον, σκεπτικὸς. Δὲν θέλησε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί τοῦ συνέβαινε. Φοβόταν μήπως μᾶθῃ κανένα ἀσχημὸν νεόν, πού θ' ἀφοροῦσε τὸν ἑρωτὰ της.

Κακὲς προαισθήσεις τὴν ἐκυριεύσαν. Στὸν ὕπνον τῆς τῆς ἐδρασανίζαν ἐφιάλτες.

Μιὰ μέρα ἀκούσε ζωηρὴ συνομιλίαν στὸ δωμάτιόν τῆς κυρίας. Ἐκείνη μιλοῦσε σὲ ὑψηλὸν τόνον μὲ τὸ ἀγέγραστο κι' αὐστηρὸ ὄφρος τῆς καὶ κάθε τόσο ἀκουγόταν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ντίνου.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κυρία τῆς εἶπε:

—Νὰ πᾶς με τὸν σωφὲρ στὸ σπίτι μας στὴν Κηφισίαν καὶ νὰ ἰδῇς τί ἐλλείψεις ἔχει. Γιατὶ μπορεῖ ν' ἀνεδοῦμε νὰ καθήσωμε λίγο ἐκεῖ.

Ἐφύγε ἡ Μάρθα τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητόν, κι' ἐπείσπρεψε τὸν δρόμον. Ἀνέβηκε κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιόν της κι' ἐθυσιάζετο στὴς ἀνισυχὲς σκέψεις τῆς. Κάτι τὸ ἐκτακτὸ συνέβαινε. Ἡ κυρία, ὅταν τῆς εἶδνε τὴν ἐντολήν, νὰ πᾶῃ στὴν Κηφισίαν, εἶχε ἓνα πολὺ ψυχρὸν τόνον στὴ φωνὴν τῆς.

Ἡ ἀγανάκη τῆς νέας ὅσο τὰ σκεπτόταν ὅλα αὐτὰ, ἐμεγάλωνε. Δὲν ἐκλείσε μάτι ἐκείνη τὴν νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ-πρῶτ,

τὴν ἐκάλεσε ἡ κυρία. —Μάρθα, τῆς εἶπε, με λυπη μου ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι δὲν σὲ χρειάζομαι πιά. Ἐχω ἐδῶ τὸν μισθόν σου καὶ τὴν ἀποζημίωσιν, πού δικαιούσαι νὰ πάρῃς.

Καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα φάκελλον μὲ χρήματα.

Ἡ Μάρθα σαστισμένη, μὲ μιὰ βαρεῖαν λύπη, πού τῆς ἐπλάκωσε ἀπότομα τὴν καρδιά, ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Εἶδε στὸν διάδρομον τὴν καμαριέρα καὶ τὴν ρώτησε:

—Ἐξῆπνησε ὁ κύριος Ντίνος;

—Ὁ κύριος Ντίνος, ἔφυγε. Δὲν τὸ ἤξερες; ἀπήντησε ἡ καμαριέρα.

—Ἐβγῆκε τόσο πρῶτ;

ΑΡΓΟΠΟΡΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Καλά τὰ καταφερα νὰ ρῶσω ραντε-
βού στὸ σπίτι μου σ' αὐτὸν τὸν κύριο...
Μιά τέτοια περιπέτεια θὰ μὲ ἐκθέσει πο-
λύ. Ἄλλως τε, εἶνε καὶ ἀνόητη. Πῶς θὰ
τὰ καταφέρω ἀλήθεια μ' αὐτὸ τὸν κύ-
ριο;...

Εἶμαι θεαία, ὅτι τὸ λάθος ποὺ διέ-
πραξα νὰ δεχθῶ τὴν ἐπισκεψί του, θὰ τὸν
κάμῃ νὰ φαντομάσει ἀπὸ χθὲς ὅτι ἡ με-
γαλύτερή μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ πέσω στὴν
ἀγκαλιά του... Ὁ ἄνδρας εἶνε ἕνα πολὺ
περίεργο ζῶο... Μόλις ἐπιτύχῃ τὴν ἐλά-
χιστη εὐνοια ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, φαντάζε-
ται ὅτι θὰ τὰ καταφέρῃ ὅλα ὅπως θέλει
αὐτός... Γιὰ τοῦτο ἡ γυναῖκα δὲν πρέ-
πει νὰ παραχωρῇ ποτὲ τίποτε στὸν ἄν-
δρα νὰ ξεθαρρευθῇ ἀπὸ τὴν πρώτη σπι-
γμή.

Ἄς ἀφῶσωμε ὅμως τώρα τίς φιλοσο-
φίες κατὰ μέρος. Εἶνε ἀκριβῶς τέσσε-
ρις καὶ τριάντα ἐπτά λεπτά. Σ' ἕνα τέ-
ταρτο — γιὰτὶ θάρρη θέβαια ἄρκετὰ ἐ-
νωρίτερα — ὁ κ. Ἀλαῖν Ντυμπάρ θὰ
χτυπήσῃ τὴν πόρτα μου... Ἀλλοῖμονο.
Ξέρω ἀπὸ τώρα τί θὰ γίνῃ. Θὰ μοῦ προ-
σφέρῃ τὰ ἄνθη του, θὰ γονατίσῃ μπρο-
στὰ μου καὶ θὰ ψιθυρίσῃ παθητικά:

— Σὰς ἀγαπῶ, Μόνικα, σὰς ἀγαπῶ...
Τὴ θὰ τοῦ ἀπαντήσω τότε; Πολὺ φο-
βούμαι ὅτι τὸ ὕψος μου θὰ εἶνε λιγάκι
δυσκόλως, γιὰτὶ δὲν τὸν ἀγαπῶ διόλου
τὸν Ἀλαῖν... Ἀλήθεια, ποτὲ μου ὡς
τώρα δὲν ἐκάθισα νὰ σκεφθῶ γι' αὐτὸ
τὰ πράγμα. Εἶμαι ὅμως θεαία ὅτι δὲν τὸν
ἀγαπῶ.

Μιά ἀγάπη εἶνε ἄρκετὰ μεγάλη ἀπα-
σχόλησις γιὰ τὴν γυναῖκα. Καὶ ἐγὼ εἶ-
μαι τόσο ἀπασχολημένη μὲ ἄλλα πρά-
γματα, ἐπισκέψεις, πρόβες, συναυλίες,
σωματεῖα, ποὺ μοῦ ἀπασχολοῦν ὅλες μου
τίς ὥρες. Πῶς νὰ μοῦ μένῃ λοιπὸν καιρὸς
στὰ μικρά μου διαλείμματα ν' ἀγαπήσω
τὸν κ. Ντυμπάρ;

Καὶ ὅμως οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο παρὰ
ἔνοοι! Δὲν κάνουν τίποτε. οἱ κύριοι, καὶ
δὲν μποροῦν νὰ φαντασθῶν πόσο πολὺ
ἀπασχολημένη εἶνε μιὰ γυναῖκα...

Ἄς βεβαίως εἶνε πολὺ χαριτωμένος ὁ
Ἀλαῖν... Τὸν προτιμῶ ἀπ' ὅλους ἐκείνους
τοὺς ἀνόητους ποὺ μοῦ κάνουν κάθε τόσο
κόρτε...

...Παρὰ δέκα! Σὲ λίγο θάρρη...

«ἀγαπητὲ κύριε...» ἦ, μ' ἕνα χαοιτωμέ-
νο θάρρος, θὰ τοῦ πῶ «μικρούλη μου
Ἀλαῖν...» Καὶ ἂν αὐτὸς «ἔ φιλῆσῃ;

Πέντε καὶ εἴκοσι! Τώρα πιά δὲν θάρ-
ρη βεβαίως... Ἄν ἐρχόταν, ἔχω πεποί-
θησι ὅτι θὰ μὲ φιλοῦσε. Ἐγὼ ὅμως θ' ἂν
τίστοκόμου, θὰ φώναζα...

Ἄ, ἀκούω δῆματα!... Ἀνεβαίνουν τὴ
σκάλα... Αὐτὸς εἶναι! Σὲ λίγο θὰ χτυ-
πήσῃ τὸ κουδούνι... Ἡ πούδρα μου! Ποῦ
βρίσκεται ἡ πούδρα μου; Ἡ μύτη μου θὰ
εἶνε κατακρῖνη.

Μὰ ὄχι, ὄχι δὲν εἶνε αὐτός... Τρέλλα
θὰ μούρη! Ἀλαῖν... Ἀλαῖν!... Νά, τώ-
ρα κάθεται καὶ κλαίω... Μήπως μοῦ εἶ-
πε ψέματα; Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷ; Ἄ,
δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό. Δὲν τὸ θέλω...

Τὴ γλυκὰ λόγια θὰ μοῦ ἔλεγε καὶ μὲ
τὴ θερμὴ καὶ ὀλόγλυκη φωνή του, ποὺ
νανουρίζεῃ σὰν τὴ μουσικὴ! Ὁ Ἀλαῖν,
γιατὶ νὰ μὴν ἔρῃς;

...Ὡστε κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ; Πρὶν
ἀπὸ μισή ὥρα οὔτε τὸ φανταζόμουν
κὼν... Τὸν ἀγαπῶ λοιπὸν τώρα, γιὰτὶ
δὲν ἐκράτησε τὸ λόγο του, τὸν ἀγαπῶ
γιὰτὶ μὲ περιφρονεῖ! Πρωτίτερα μετανω-
οῦσα ποὺ δὲν ἐπροσκάλεσα καὶ τώρα
κλαίω γιὰ τὴν ἀπουσία του... Τί δυ-
στυχισμένη ποὺ εἶμαι...

Τὸ κουδούνι χτυπᾷ... Εἶνε αὐτός!
Ἄχ, πῶς τρέμω ὅλη... Τί θὰ σκεφθῇ
τώρα γιὰ μένα; Ἐκλαψά καὶ τὸ πρόσω-
πό μου θὰ ἔχῃ χάλια... Ὁχι, δὲν πρέ-
πει νὰ δειξῶ τὴν συγκίνησί μου, δὲν
πρέπει νὰ φαίνομαι πῶς ἐδεκίμασα τὸ
ση νευρικὴ ταραχή. Ὅτι τοῦ χαμογελῶ-
σω. Θὰ φωνῶ ὅσο πιὸ φυσικὴ μπορῶ.
Χτυπᾷ ἀκόμα. Τόσο τὸ καλύτερο. Φαίνε-
ται πῶς διαδέχεται ὁ καυμένος... Ἄς τοῦ
ἀνοίξω...

— Ἐλάτε λοιπόν, κύριε... Αὐτὲς εἶνε
οἱ πέντε ποὺ θὰ ἐρχόσαστε;... Μὰ τί
κάνετε;... Σὰς παρακαλῶ, φίλε μου!
Ἐλα, Ἀλαῖν, κάθισε φρόνιμα... Ἀλαῖν!
Ἄχ, ἀγάπη μου... Χρυσὲ μου Ἀλαῖν...

ΖΑΚ ΡΕΝΩ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΙΚΟΥΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΠΡΕΠΕΣ...

Ἄ π ρ ε π ε ς ε ἴ ν ε :

...Νὰ ἐρχεσαι ἀργὰ σὲ γεῦμα στὸ ὁ-
ποῖον εἶσαι καλεσμένος.

...νὰ κρεμᾷς τὴν ἄκρη τῆς πετσέτας
στὴν κουμπότρυπα ἢ στὸ στῆθος σου.

...νὰ τρίβῃς τὸ ψωμί μέσα στὴ σούπα
ἢ τὸν ζωμό.

...νὰ σφουγγίζῃς μὲ τὴν πετσέτα τὸ
μουστάκι ἢ τὰ χεῖλιά σου.

...νὰ παίζῃς στὸ τραπέζι μὲ τὸ μαχαί-
ρι ἢ τὸ πιρουνί σου.

...νὰ μιλάς μὲ γεμάτο τὸ στόμα.

...νὰ διπλώνῃς τὴν πετσέτα μετὰ τὴ
φαγητό.

...νὰ βέλῃς νὰ σηκωθῇς ἀπὸ τὸ τραπέ-
ζι πρὶν ἀπὸ τὴν οἰκοδόμοινα.

...νὰ καθαρίσῃς μπροστὰ σ' ἄλλους τ'
αὐτιά, τὰ νύχια ἢ τὴ μύτη σου.

...νὰ ἀπαντᾷς μὲ μονοσύλλαβα.

...νὰ θυμώνῃς ὅταν τὸ παιγνίδι δὲν εἶ-
νε εὐνοϊκὸ γιὰ σένα.

...νὰ ἀνοίγῃς διβλίο ἢ ἐφημερίδα γιὰ
νὰ διαβάσῃς σὲ συναναστροφή.

...νὰ μαλλώνῃς παιδιὰ ἢ ὑπηρέτες
μπροστὰ σ' ἄλλους.

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ

ΑΚΟΥΣΤΕ—ΑΚΟΥΣΤΕ

Ἄς ὅλες οἱ παγίδες ποὺ χρησιμοποιοῦ-
νται στὸν Καναδὰ γιὰ τὴ σύλληψι γου-
ναροφόρων ζώων περιβάλλονται μὲ καου-
τσούκ γιὰ νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ δέρ-
μα τοῦ ζώου.

Ζ.Α.ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελετὴ Ἱστορίας καὶ Θρύλου

ΡΗΣΟΣ

Οἱ πλεγμὰς τῶν Θρακικῶν δουνῶν ἀν-
τηχοῦν ἀπὸ τὴ θεϊκὴ μελωδία τῶν ἑρω-
τικῶν ὕμνων τοῦ Θάμυρι, τοῦ ὁμορφου ρα-
ψωδοῦ, τοῦ ξακουστοῦ γιου τοῦ Φιλάμο-
νος. Τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου παιδιοῦ, ποὺ, μὲ
τὴ γοητεία τῶν εἰκοσιδύο χρόνων του,
τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιὰ τοῦ κορμιοῦ καὶ
τῆς μορφῆς του, συγκεντρώνει τίς νέες ἀ-
πὸ τίς γεγονικές ἐπαρχίες, ποὺ, μαγνητι-
σμένες ἀπὸ τὴ φήμη του, τρέχουν νὰ γο-
νατίσων μπροστὰ τοῦ ἱκετεύοντος τὴν ἀ-
γάπη του.

Ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιότικο πρωῒν τοῦ 1290
π.Χ., ὁ ὠραίος Θάμυρις, ξαπλωμένος κον-
τὰ στὴν Κιανία πηγὴ, σκορποῦσε τὴν γοη-
τεία τῆς φλογέρας του, γοητευμένος καὶ
ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ποὺ μὲ
τὰ μύρα καὶ τὸν πλοῦτο τῶν χρωμάτων
τῆς τὸν ἐνέπνεε στὴν δημιουργία μιᾶς ἁρ-
μονίας ποὺ ἀνέδιδε ἐως τὸν οὐρανόν.

Αἰχμάλωτη ἀπὸ τίς ἀστραπὲς τῶν μα-
τιῶν του, ἡ καλλίσφυρη Εὐτέρπη, ἡ νύμφη
ποὺ ἡ μιλιά της ἦταν τραγοῦδι καὶ ἡ μα-
τιά της φλόγα ποὺ πυρπολοῦσε καρδιές,
μάταια ἱκετεύει ξεψυχώντας τὸν ἑρωτά του.
Τὰ ἀνασκιρτήματα τῆς καρδιάς της δὲν
συγκινοῦν τὸν ψάλτην τῆς ὠραιότητος καὶ
θρηγνώντας ἐκείνη ἀπολαμβάνει στὸν πόνο
τῆς.

Τριγυρίζοντας στὰ καταφύγια τοῦ καὶ
ἀκολουθώντας τὰ βήματά του, ἡ ἑρωτευμέ-
νη νέα νοιώθει νὰ μεγαλώνῃ ἡ ἀγιάτρευτη
πληγὴ τῆς ψυχῆς της, ὁ ἀδάστατος πόνος
τῆς ὁποίας τῆς θολώνει τὸν νοῦ καὶ τὸν ρί-
χνει στὰ σκοτεινὰ μονοπάτια ἐνὸς σχεδίου
ἀποτροπιασίου. Νὰ τυφλώσῃ ἐκεῖνα τὰ μάτια
ποὺ μαγνητίζουν τίς αἰσθήσεις της, νὰ σβύ-
σῃ τοὺς ἥλιους ποὺ ἐκμηδενίζουν μὲ τὴν
λαμπὴ τους τὴν ὑπαρξί της.

Δὲν μπορεῖ ν' ἀνθεῖ σ' ἐκεῖνα τὰ μά-
τια, ἐπειδὴ ἡ ὁμορφιά της δὲν τὰ συγκι-
νοῦσε. Δὲν μπορεῖ ν' ἀκούῃ τὰ γλυκὰ του
τραγοῦδια, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνος ἀκούει ἀ-

διάφορος τίς μελωδίες της, ποὺ, σὰν στε-
ναγμοί, γεμίζουν τίς ἡχούς τῶν ἀνθισμέ-
νων καταφυγίων του.

Συνειωθῆκε μὲ τίς ἄλλες παρθένες,
τίς θελκτικὲς μοῦσες, ποὺ ὁ Θάμυρις νι-
κησε σὸ τραγοῦδι, μὰ καὶ στὸν ἑρωτά,
καὶ οἱ ταπεινωμένες ἑρωτευμένες, τὴν δο-
κῆσαν σὸ στυγερὸ της κακούργημα.
Ἐκεῖνα τὰ μάτια ποὺ εἶχαν ἀνάμει τὴν
φωτιά τῆς ἀγάπης καὶ τὴν τρέλλα τοῦ
ἑρωτά, σβύστηκαν πιά καὶ σβύστηκαν γιὰ
πάντα. Τυφλὸς ὁ νέος, μὰ ὁμορφος πάν-
τοτε, ἔδειχνε τὴν ἀδύναμίν του τὸ κατὰν-
τημὰ του καὶ τὸν πόνο του ὡς τίς οὐ-
ράνιες μελωδίες τῆς φλογέρας του, ἐνῶ ἡ
Εὐτέρπη, ἀποτροπιασμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο
τῆς ἐγκλημα, ἀπομακρύνθηκε ἐντρομὴ ἀπὸ
τὸν τόπον τοῦ κακούργηματος, γιὰ νὰ μὴ
δλεῖ τὸ θῆμα τῆς τερατώδους ζήλειος
τῆς.

Φεύγοντας τὸν κόσμο καὶ τίς φωνὲς
τῆς καρδιάς της ἡ νέα, δρέθηκε στὸν ἐ-
ξοχικὸ πύργο τοῦ βασιλῆα Στρυμῶνα, καὶ
ἔγινε ἑρωμένη του ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἄνομο
γάμο ἐγέννησε ἕνα παιδί καὶ μὴ μπορών-
τας νὰ παρουσιάσῃ στὸν κόσμο καὶ στίς
ἀδελφές της αὐτὴ τὴν ντροπὴ, ἔβαλε τὸ
βρέφος εἰς ἕνα καλάθι καὶ τὸ ἔριξε σὸ
ποτάμι ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν
βασιλῆα.

Σ' ἐκεῖνο τὸ ταξίδι τῆς μητρικῆς ντρο-
πῆς, τὸ καλάθι σταμάτησε σὲ κάποια τοῦ
φα κλαδιὸν καὶ οἱ νύμφες ἔτρεξαν καὶ πῆ-
ραν τὸ ὁμορφὸ βρέφος τοῦ ἑρωτός. Τὸ ὁ-
νόμασαν Ρῆσον, τὸ ἀνέθρεψαν καὶ τὸ με-
γάλωσαν. Ὁ μικρὸς ἐγκαταλειμμένος ἔ-
γινε ἕνα δυνατό παιδί καὶ ἀργότερα ἕνας
ἡρωϊκὸς ἄνδρας ποὺ, μὲ τὴν βοήθεια τῶν
θετῶν μητέρων του, ἀνέβηκε στὸν θρόνο
τῆς Θράκης.

Ἡ Εὐτέρπη δὲ, ἀναζητώντας τὴν λησμο-
νιά καὶ τὴν ἡσυχία γιὰ τὸ τρομερὸ ἐγ-
κλήμα της, ἐβόασε στὴ Σκυθία, στὴ χῶ-

ρα τοῦ βασιλῆα Βίρχου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀ-
γάπησε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἡ ὁμορφὴ
κόρη της, ποὺ ἀπέκτησε μὲ τὸν μισοδάρ-
βαρο βασιλῆα, ἡ θελκτικὴ Κλημένη, τὴν
ἔκανε νὰ λησμονήσῃ τὸ πρῶτο παιδί της
καὶ ἀφώσιωμένη στὴν ἀγάπη της, κατῶρ
θῶσε νὰ κατασιγάσῃ τὴν παραγμένη συ-
νειδήσιν της, ὅταν μιὰ μέρα, μιὰ φῆμη
τῆς ἐγέννησε στὴν ψυχὴ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι
τὸ παιδί τοῦ Στρυμῶνα ζοῦσε στοὺς τό-
πους τῶν θιθερῶν ἡμερῶν τῆς νεότητός
της. Προσείσθηκε τότε πῶς ἤθελε νὰ
πάῃ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ μαντεῖο χρησὶμὸ
καὶ ἔφυγε. Ἐξακρίβωσε ὅτι τὸ παιδί της
ἐκεῖνο ἦταν ὁ Ρῆσος ποὺ εἶχε ἑκστρα-
τεύσει ἐναντίον της. Σκυθίας καὶ ἔτρεξε
νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ, ὅπου ὅμως, μόλις ἔβη
σε, τῆς ἔδωσαν τὴν τρομερὴ εἰδησι ὅτι
ὁ Ρῆσος εἶχε νικήσῃ τὸν Βίρχον καὶ εἶχε
φύγει, παίρνοντας μαζί του γιὰ ἑρωμένη
καὶ σκλάβαν τὴν ἀδελφή του, τὴν πανέ-
μορφη Κλημένη, τὴν ἱέρεια τῆς Ἀρτέμι-
δος.

Ἡ φρίκη γιὰ τὸ ἀνοσιούργημα ποὺ εἶ-
χε φιλοτεχνήσει ἡ ἀδυσώπητη μοῖρα, κυ-
ρίεψε τὴν ψυχὴ της καὶ ἡ ἀπελπισία ἔ-
φερε τὸ μυαλό της κοντὰ στὴν τρέλλα.
Θέλοντας νὰ προλάβῃ τὸ ἀκούσιο ἐγ-
κλήμα τοῦ χαμένου παιδιοῦ της, ἐγκα-
τέλειψε τὰ ἐρειπωμένα ἀνάκτορά της καὶ
ἔτρεξε ἀναζητώντας τὸν Ρῆσον, ὁ ὁποῖος
ἐβόδιζε τώρα πρὸς τὴν Τροία, γιὰ νὰ
σώσει τὴν πόλιν καὶ τὸν Πρίαμον ἀπὸ τοῦ
Ἑλλήνας, ποὺ ἐπὶ δέκα χρόνια συνέχιζαν
τίς ἡρωϊκὲς των προσπάθειες.

Ἄς ὁλοκληρώσῃ τὸν ἀνέπαιστο ποταμὸν
κατὰ τὴν διάρκειά της ὁποῖος ὁ Ἑκτωρ,
ὁ ἡρωϊκὸς ὑπερασπιστὴς τῆς Τροίας, εἶ-
χε καταγάγει νέαν θρίαμβον, μὲ τὸ νὰ νι-
κήσῃ τοὺς Ἑλλήνας καὶ νὰ τοὺς ἀναγ-
κᾷ νὰ ἀποσυρθῶν στὰ πλοῖα, τὰ ἀν-
τίπαλα στρατόπεδα ἀνεπαύοντο.

Ὁ ἀκατάβλητος τρομερὸς, ὁ τρομερὸς
Ἑκτωρ, κοιμῶταν ξαπλωμένος στὸ ἔ-
δαφος, σφιγγοντας πάντα τὸ τρομερὸ δό-
ρυ, σὰν νὰ ὀριμύσει στὴ μάχη, ὅταν τὸν
ἐπλησίασε ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυκτερινῆς φρου-
ρᾶς.

— Σίμωσε τὸ κεφάλι — τοῦ εἶπε κι-
νώντας τὸ χερί του — καὶ ἀκούμνησε
στὸν ἀγκῶνα, λύσε τὸν βαθὺ τῶν βλεφά-
ρων σου ὕπνο καὶ ἄρῃς τὸ θυλόστρω-
μένο χῶμα ποὺ εἶχες, βασιλῆα, εἰς κρεβ-
βάτι σου. Σῆκω ν' ἀκούσῃς!

Ὁ κατακόπτος μαχητὴς εἶχε ἀνοίξῃ τὰ
μάτια του καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταλά-
βῃ. Γνώριζε τὸν ἐμπιστο ἀρχηγὸ καὶ ἀ-
πόρησε. Γιὰτὶ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ θέσι
του καὶ εἶχε ἀφήσῃ ἀφύλακτο τὸ στρα-
τόπεδον ποὺ ἦταν τόσο κοντὰ στὴν Ἑλ-
λήνων τὰ πλοῖα;

— Ἡσύχασε, Ἑκτωρ, τοῦ ἀπάντησε,
μὰ ἄρμάνωσε τὸ χερί καὶ τρέξε στίς
σκηνὲς τὸν συμμάχον. Πές τους νὰ πά-
ρουν στὰ χεῖρά τὰ ἔφιπ. Ἐύπνα τοὺς,
στεῖλε καὶ πές τους νὰ ἔρθουν γοργὰ! οἱ
Φρύγες τοξότες στὴ θάλασσα νὰ σιμῶ-
σουν τῶν κρατίνων τῶν τῶν ἀκρῶν.

— Τρομερὰ νέα ἀπὸ τ' ἕνα μέρος μοῦ
φέρνεις καὶ μ' ἡσυχάζεις ἀπ' τ' ἄλλο.
Καθαρὸ ὅμως τίποτε δὲν μοῦ λές. Μήπως
κάποιος θεὸς σοῦδωσε φόβον καὶ παρσῶν
τας τὴ φύλαξιν τὸ στρατόπεδον συνταρά-
ξεις; Τί μοῦ ψέλνεις;

— Βασιλῆα, ὁ στρατὸς τῶν Ἑλλήνων
ὅλη τὴ νύκτα καίει φωτιές καὶ τὸν πλοῖ-
ων ὁ σπασμὸς μὲ πυρσούς ἐρατίσθηκε.
Στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐσίμωσε θο-
ρυβώντας τὸ πλῆθος, περιμένοντας πρὸ
σταγμὰ νέο. Πετὲ ὁ στρατὸς τῶν πλοίων
δὲν ἐτοραχθηκε ἔτσι. Ἀπὸ φόβον μήπως ἐ-
τοιμάζονταν κάτι, ἤρθε νὰ σοῦ φέρω αὐτὰ
τὸ μαντάτο.

Ἡ ἀσυνήθιστη κίνησις τοῦ ἐχθρικοῦ
στρατοπέδου, στίς τάξεις τοῦ ὁποῖου εἶ-
χε σκορπίσει τὸν πανικὸ τοῦ σπαθι τοῦ
τρομεροῦ βασιλόπαϊδος κατὰ τὴν διάρ-
κειά τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν γνώμη τοῦ
Ἑκτορος, ἀφείλετο στίς ἐτοιμασίες ποὺ
ἔκαναν γιὰ νὰ ἀνοίξουν πανιά καὶ νὰ
φύγουν.

Ἀπὸ τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς τοῦ πα-

ρατρουσε την ανησυχία κίνησι και οι νικητριες φωτιές γεμίζανε χαρά την ψυχή του ακατάβλητου μαχητού. "Αν δεν είχαν σβύσει οι ακτίνες του ήλιου, δεν θα είχε βάσει το σπαθί του στη θήκη του, πριν να κινήσει τα πλοία τους και να γεμίσει το στατόπεδο με σκοτωμένα κορμιά. "Ηθελε μάλιστα να συνεχίσει την επίθεσι και τη νύκτα, αλλά τον συνεκράτησαν οι σύμβουλοι του σ' εκείνη την τολημική και επικίνδυνη απόφασί του, όπως και τώρα επίσης τον συνεβούλευσαν να μην επιτεθεί έναντιον του άγρυπνου στρατοπέδου των αντιπάλων του.

"Αντιλήφθηκε τις κινήσεις που γινόνταν στη σκηνή του ο άλλος Τρωαδής ήρωας, ο Αινείας, και έτρεξε να πληροφορηθεί περί τίνος επρόκειτο, και αντιτάχθηκε κι' αυτός στο παρακινδυνευμένο του σχέδιο: "Αν οι Έλληνες τους απέκρουαν, αν μέσα στη νύκτα ο στρατός των καταλαμβάνετο από πανικό και διασκορπίζετο, η καταστροφή θα ήταν τελεία και ανεπανόρθωτη. Και συνεβούλευσε ν' αφήσουν το στρατό να ήσυχάσει και να στείλουν ένα κατάσκοπο να εξασκήσει σε τί όφειλονται οι δολονύκτες φωτιές του έχθρικού στρατοπέδου.

Ο Έκτωρ υπεχώρησε και δέχθηκε να στείλει κατάσκοπο. "Αν οι Έλληνες έτοιμάζαν επίθεσι, θα τους έπεριμένε. "Αν έτοιμάζονταν να φύγουν, οι σάλπιγγες θα έδιναν το σύνθημα της επιθέσεως και η όρμητική του επίθεσις θα τιμωρούσε εκείνους που λεηλατούσαν επί δέκα χρόνους τις πεδιάδες των.

"Ένας από εκείνους, οι οποίοι είχαν πλησιάσει και άκουαν, ο Δόλων, άνθρωπος κοντός, άσχημος και δειλός, αλλά εξαιρετικά γρήγορος στα πόδια, προσεφέρθηκε ν' αναλάβει την επικίνδυνη αποστολή. Στην περίπτωση που θα επέτυχαινε, ο Έκτωρ του προσέφερε να του δώσουν μια κόρη του βασιλιά, αλλά εκείνος έζητησε τα περιήματα όπλα του 'Αχιλλέως, τα οποία είχε κατασκευάσει ο 'Ηφαιστος.

Ο Δόλων φόρεσε τότε δέρμα λύκου, και ξεκίνησε προχωρώντας προς τα πλοία με τα τέσσερα, αφού ήλθωσε πώς θα γύριζε ποιν φέξη με ματωμένο το χέρι, έτειδή θά κρατούσε το κεφάλι του 'Οδυσσέως ή του Μενελάου ή και του 'Αγαμέμνονος, σαν τρανή πιστοποίηση πώς είχε φθάσει ως τα έχθρικά καράβια και είχε εκτελέσει την ήρωική του αποστολή.

"Εφθασε προχωρώντας ο κατάσκοπος σε μικρή απόστασι από το στρατόπεδο των 'Ελλήνων και άνασκηκώθηκε να πυρσώ τήρησι. Οι φωτιές έκαιγαν πάντα ή κίγνισι εξακολουθούσε, οι προετοιμασίες δεν έπαυαν. "Εσκυψε πάλι και προωρύντας με τα τέσσερα εξακολούθησε το δρόμο του, όταν ξαφνικά άκουσε κάποιο έλασσο κρότο. Προτού γυρίσει, ένοιωσε να τον άρπάξει απ' τον λαιμό ένα σιδερένιο χέρι. Πριν κινήθι ν' αμυνθεί, έβλεπε κάτω από το γόνο του αντιπάλου του και ένοιωσε στον λαιμό του την κορτερή κόψι ενός μαχαίριου.

Ο ήρωικός βασιλιάς της 'Ιθάκης, ο περίφημος 'Οδυσσεύς, με τον ακατάβλητο Διουήδη, πηγαίνοντας μετρωσιεμένοι και εκείνοι να κατασκοπεύσουν το στατόπεδο των πολιορκουμένων, είδαν τον Δόλωνα, τον συνέλαβαν και με την απειλή να τον σφάσουν, τον ανάγκασαν να τους μεταστρέψι το σύνθημα που είχαν οι Τρώες εκείνο το βράδυ, το μέρος όπου ήταν οι σκηνές του 'Εκτορος και του Πάρι και κάθε τί άλλο που θα τους έχρησιμευε στην επικίνδυνη επιχείρησι τους. Οι δυο τολημικοί ανιχνευτάι σκότωσαν έπειτα τον κατάσκοπο, και εξακολουθούσαν το δρόμο τους, ελπίζοντας να ξανωτίσουν εν άπο τους άρνητους των έχθρων, για να μεταδώσουν τον πανικό στις τάξεις των.

Με την ανυπομονησία του ανθρώπου, από τον οποίο εξαρτάται ή τύχη ενός έθνους και ή σφαλεία ενός λαού, ο Έκτωρ θεμάτιζε μέσα στην σκηνή του, και έβγαине κάπου - κάπου να παρατηρήσει

προς τη θάλασσα, όπου στο αντιφάγγισμα της φωτιάς, διεκρίνοντο ή μυστηριώδεις κινήσεις εκείνων που άπειλούσαν να άνασκάψουν με την έπιμονή τους την όμορφη πόλι τους.

Δυο φρουροί του άνηγγειλαν ότι είχε φθάσει ένας άγγελος να του φέριη σοδάρη μήνυμα. Και του άνεκοίνωσε ότι περπατώντας άνάμεσα από το πλήθος των άγριμών που γλυστρούσανε στους δρυμούς, τους έπισσε τρόμος όλους τους βοσκούς, στο μυστηριώδες αντίβούισμα που άνατάρασσε τη νυκτερινή σιγαλιά, σαν να κυλούσε ποτάμι· έπειδή νόμισαν πώς το έχθρικό πλήθος των 'Αχαιών είχε άνεβη έως εκεί για να άρπάξι τα κοπάδια τους. Είδαν όμως σε λίγο πώς ήταν φίλοι. 'Ολόβρος, σαν θεός έπάνω στο άρμα του, ο τρομέρος Ρήσος, της Θράκης ο βασιλιάς, προχωρούσε μπροστά, άτρόμητος και άσυγκράτητος. Χρυσόι ζυγοί έάρωναν έπάνω από τους τραχήλους άλόγων που ήσαν και από το χιόνι λευκότερα, και έλαμπε στους ώμους του ή χάλκινη πέλτη, ή στολισμένη με χρυσές παραστάσεις Μιά Γοργόνα, κολλημένη σ' αν άλόγων τα μέτωπα, σκόρπαγε φόβο βροντώντας χίλια κρουσμούς, ενώ τα άμετρητα πλήθη των στρατιωτών, των τοξοτών και των καθυλάρηδων, άκολουθούσαν πάλλυντας τα φονικά τους άκόντια.

Στο άκουσμα της ειδήσεως ο Έκτορας χαμογέλασε. Υπήρχε χρησμός πώς οι Τρώες θα νικούσαν, αν τα άτιθασσα άλογα του γιού του Στρυμώνος, τρώγαννε χορτάρι σ' ου Πριάμου την πόλι· και στην άπελπισμένη αντίστασι του ο Έκτορας, πολλές φορές έστειλε μάταια να προσκαλέσει βοηθό του τον Ρήσον, που τότες φορές τον είχαν εύεργετήσει άλλοιτε. Όταν τον είχαν άνάγκη, εκείνος δεν ήλθε.

Ο Ρήσος, ψιθύρισε ο ήρωικός μαχητής, δείχνει με ποιόν τρόπο είνε φίλος της Τροίας. Έρχεται να λάβη μέρος στο γλέντι, χωρίς να έχη βοηθήσει τους κυνηγούς.

"Αλλά ή λογική έβγαλε από τον νου του τον φρόνον και όσοι ήσαν μπροστά, τον συνεβούλευσαν να δεχθούν σαν φίλον τον Ρήσον που έρχόταν ασάφρυντας με τα χρυσά άρματα του.

Στην αντίληψι των ανθρώπων εκείνων, τις τάξεις των οποίων θίριζαν επί δέκα χρόνια οι Έλληνες, ο Ρήσος έρχόταν σαν τον φωτόδοτη Δία έπάνω στα γοργόποδα άπια. Θα μπορούσε τώρα να τραγουδήσει ή Φρυγία σε λίγο έλθει· έρη· να γιορτάση ή Τροία σ' έρωτικά ένυχτια. Ο Ισέθεος Ρήσος θα θάμπωνε

τους έχθρους με την χάλκινη πέλτη του και θα σκοπούσε τον τρόπο γιγαντωμένους έπάνω στον άνοικτο κύκλο του άρματος, πάλλυντας το μακρύ του κοντάρι κι' έρεδίζοντας τα φτερωτά άλογα του.

Ο Έκτορας έπαιε να τιν έδηγήσουν στην σκηνή του και σε λίγο ο υπερήφανος βασιλιάς βρισκόταν μπρος του.

Χαίρε, υπερήφανο θλαστήρι, καλού πατέρα, δέσποτα αυτής της γής· Έκτορα! τον προσεφώνησε. Σε δέλωτα τέλος ύστερα από τόση όργωπορία. Χαίρω που εύτυχείς και παίρνεις των έχθρών σου τους πύργους. Και ήλθα και εγώ να ρίξω τα ταμπούρια τους μαζί με σένα και των 'Αργείων τον στόλον να κάψουμε.

Τραχύς μαχητής ο γιός του Πριάμου, δεν μπόρεσε να κρύψι έπιτήδειά λόγια το παράπανο που είχε, γιατί ο Ρήσος άνήθηκε να τον βοηθήσει, μ' όλα τα δώρα που του έστειλε και τις παρακλήσεις που του έκανε, και που καταπατώντας την εύγνωμοσύνη, δεν πήγε σαν τους άλλους, οι όποιοι σωριασμένοι νεκροί στους τριγύρω γηλόφους έδειχναν την άγαπη τους που είχαν στην Τροία, αντί να πλαγιάζον, σαν αυτός, σε σκαμνιά συμποσίων και κρεβάτια του έρωτα.

Ο Ρήσος άκουσε, χωρίς να θυμώση, τα παράπανα και τις κατηγορίες του.

— Τέτοιους είμαι και εγώ, του άπάντησε, μαθημένος ξάστερα, σαν και σένα να μιλάω και το φέμα δεν ξέρω. Πιο πολύ και από σάς, μου έτρωγε το στήθος ή λύπη. Μα την στιγμή που ήθελα να ξεκινήσω για δώ, μου ρίχτηκαν οι Σκύθες. Πήγα τότε στην Μαύρη Θάλασσα οδηγώντας τους Θράκες και Σκυθών αίμα με το Θρακικό μαζί το χρώμα ποτίσανε. Αυτό το εμπόδιο ήταν που δεν έφθσε να ξεκινήσω πρωτίτερα για τον κάμπο της Τροίας. 'Αλλά αφού πλέον ένίκησα και το παιδιά τους δημόρους έπληρα και όλους τους σκλάβωσα, νάμαι που ήρθα. "Οχι όμως μεθύνοντας και γλεντοκοπώντας, όπως με κατηγορήσεις, ούτε πλαγιάζοντας κάτω από στέγες πολυχρυσές, αλλά δερνόμενος από τους παγερούς άνέμους της Θράκης και της Παιονίας, δίχως ύπνο και δίγνω άνάπαυσι. Μά, ως τ' άφήσωμε αυτά...

Είνε δέκα χρόνια που παίζεις με τους 'Αργεΐτες τον 'Αρη στα ζάρια, σπαταλώντας τις μέρες και τις ώρες των άκατάβλητων μονάχων του ήλιου φέγγος θα άρκησι σε μένα για να ρίξω κάτω τους πύργους τους και να τους σφάξω. Και θα πάω στην 'Ελλάδα έπειτα να την τιμωρήσω· λη με το δόρυ μου, για να μάθουν έτσι τί θα πη συμφωρά...

Συμφώνησαν να έπιτεθούν το πρωί και

ο Ρήσος άποσύρθηκε στην σκηνή του, ν' άγκαλίση τον ύπνο και την θελκτική Κλημένη που, εκείνο το βράδυ, δεν μπόρεσε να σώση την άγνότητά της. Γιατί ο Ρήσος, άσυγκίνητος στις παρακλήσεις της, γλέντησε το κορμί της, χωρίς να φαντάζεται το άνοσιούργημα...

Προχωρώντας άνάμεσα στους κοιμισμένους έχθρους ο 'Οδυσσεύς με τον Διουήδη, άκουσαν φρουρούς να μιλάνε για τον έρχομό του Ρήσου, για την χρυσή σκηνή, τα υπερήφανα άλογα του και τον χρυσό του μαντίου· κι' ανήσυχτοι από κείνη την άφει, άπεφάσισαν να σκοτώσουν τον άπροσδόκητο σύμμαχο του Πριάμου και να άρπάξουν τ' άλογά του· έτσι και την εκτέλεσι του χρησμού θα σταματούσαν, και τον πανικό στις τάξεις των Θρακών θα σκοπούσαν.

Ο Διουήδης θάμπωνε στη σκηνή να σκοτώση τον Ρήσο, ο 'Οδυσσεύς θα άρπαζε τ' άλογά του και οι δυο ήρωικοί σύντροφοι προχώρησαν σέρονοντας. Σε μία στιγμή ο 'Οδυσσεύς ένοιωσε να πέφτουν έπάνω του τέσσερα χέρια και ή άιχμη ενός άκοντίου να τρυπά τον λαιμό του. Τον είχε πιάσει περίπολος.

"Αλλά ο πολυμήχανος βασιλιάς δεν τα έχασε. 'Ισχυρίθη πώς ήταν φίλος και έδωσε μάλιστα το σύνθημα, που είχε μάθει από τον Δόλωνα. "Εκείνοι τον πίστεψαν και τον άφησαν. Και αυτός, σαν να μη συνέβαινε τίποτα, έξηκολούθησε τον δρόμο του για να φθάση στα άλογα, πριν ο σύντροφός του, σκοτώνοντας τον βασιλιά, προξενήσι θόρυβο και τους πιάσουν...

Ο Διουήδης έφθσε σέρονοντας στη σκηνή του Ρήσου και άρκετές στιγμές έμεινε παρατηρώντας και έχοντας το ατί τεταμένο. Οι φρουροί, κατάκοποι από την πορεία, κοιόταν. Μέσα στη σκηνή τρεμόδυνε κάποιος λυχνος και δεν άκούοταν παρά ένας υπόκωφος λυγμός, κάτι σαν παράπανο ή προσευχή.

Προχώρησε ακόμη και πήκε.

Μία όμορφη νέα, με μάτια πλημμυρισμένα από τα δάκρυα, με γυμνά τα μαρμαρίνα στήθια της και μισοσχισμένα τα φορέματα της τόσο, που να μη μπορούν να κρύβουν το χυτό κορμί της, τον έκύτσε χωρίς να μιλά. Εΐδε τα μαχαίρι που έσφιγγε στο χέρι του, άντελγέθηκε από τις άστρατες των ματιών του τους όλεθρίους σκοπούς του και για μία στιγμή ο Διουήδης έπίστεψε πώς θα έδαζε φω· νη να έψυγησιν το κοιμισμένο στρατόπεδο.

"Η Κλημένη, όμως, που θρηνούσε την δεδήλωσι των παρθενικών θησαυρών της, έκλεισε τα μάτια της και δεν έκίνηθηκε. Ο Διουήδης εκάταλασε.

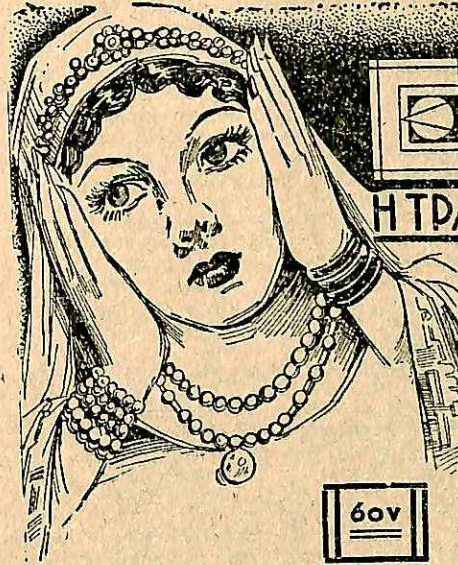
Με ένα θόρυβο άλμα θρέθηκε έπάνω από τον θαβείο κοιμισμένο βασιλιά και με ένα τρομερό κτύπημα στην καρδιά, τον έκότωσε. Πήρε από το χέρι το πονεμένο κορίτσι και εκείνο, συμμαζμένο κοντά του σαν το παγωμένο πουλί, τον άκολουθούσε.

Ο 'Οδυσσεύς είχε πάρει τα άλογα και τα άρματα, και σε λίγο βρισκόταν και οι τρεις στο στατόπεδο των 'Ελλήνων.

Όταν το πρωί βόηκαν σκοτωμένο τον βασιλιά των Θρακών, οι πανικός που έπιασε τους στρατιώτες του ήταν άπερίγραπτος. Όταν έφθασε ή Εύτερη και άπεκάλυψε το μυστικό, ο Έκτορας που έμαθε πώς ο Ρήσος είχε κάνει έρωμένη την άδελφή του, δόκισε να τον πνίγη ή φρίκη.

"Η Κλημένη όμως δεν έμαθε ποτέ την τραγική αλήθεια. Εύτυχισμένη με την έρωτα του ήρωικού Διουήδη, άγωνίζοταν να του χαρίση την εύτυχία, και να του έμπνέη τους άπίστευτους άθλους· και κάθε νύχτα, τον περίμενε με λαχτόρα για να τον άναμείψι μ' ένα φιλή, έπειδή, κάθε μέρα, έδειχνε στους έχθρους ότι έρωτάς της είχε τη δύναμη να τον κάνει ή μίθεο...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

6ον

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

άπλά, άδειάζοντας το ποτήρι του. Δεν θα σταματήσετε, παρά όταν άνοιξη το στόμα της για να πη το μυστικό ή για να δώ ή ψυχή της.

Η Έρσινά άφισε κραυγή φρίκης, αλλά ή άπελπισία της δεν ήταν δυνατόν να συνηκίση εκεί μέσα κανέναν. Ο ήρμιος με τους βοηθούς του την έτράβηξαν θάνασσα και την έδεσαν σ' έναν σιδερέσιο στύλο.

— Έμπρός, σύντομα! ξαναφώναξε ο «έξομολογητής». Πρέπει να μιλήσι, καταλάβατε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΟΙ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ

"Αν και δεν έφοδόντανε κανέναν και δεν έδιναν σε κανέναν εξηγήσεις για ό,τι ή θηριώδια τους τους έένεινε, οι άνθρωποι του Νεσάζ είχαν φροντίσει να πάνε στο σπίτι της Έρσινά σε ώρα που όλοι ήσυχάζαν και να φύγουν χωρίς να δημιουργήσουν θόρυβο. Έπρόκειτο περί ύποθεσεως εξαιρετικά λεπτής, αφού άφωρούσε το πρόσωπο της βασιλίσσας και γεμάτης κινδύνους και άπαραίτητο ήταν να γίνουν όλα στο σκοτάδι της νύχτας και του μυστηρίου.

Οι δρόμοι ήταν σκοτεινοί και ή νεαρά 'Ιουδαία φιμωμένη. 'Αλλως τι δεν φαινόταν κανείς και όταν έφθασαν στο έργοστήριο των βασάνων ήταν βέβαιοι πως ή έπιδρομή τους δεν είχε ύποπτεσι στην άντιληψι κανέναν.

"Απατήθηκαν όμως. Μόλις άπομακρύνθηκαν λίγο, μια νεαρά όμορφη, ή όποια ήταν κρυμμένη έως τότε στην γωνία του σπιτιού της Έρσινά, έπρόβαλε δειλά και έπειτα τους άκολουθούσε εξ άποστάσεως πάντοτε, φροντίζοντας να μην τους χάση, αλλά και να μη την ίδουν.

Οι άπεσταλμένοι του αρχικατάσκοπου — και οι άνθρωποι με το ρόπαλο ήταν εκείνοι που άφειλε να πάη στον Νεσάζ τις πληροφορίες που του ήχτησε σχετικώς με την Έσθρη, αν δεν ήθελε να κοιμησθή — μπήκανε στο τρομερό οίκημα, κοντά στο όποιο δεν τολμούσαν να πλησιάσουν οι πολίτες. Και ή άγνωστη, νοιάζοντας τα γένата της να λυγίζουν από την φρίκη, άπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Όταν βρέθηκε μακριά από το καταραμένο κτίριο, από όπου έβγαιναν οι οίμαγες και δεβαιώθηκε ότι δεν την έκυνηγούσε κανείς, στάθηκε και πιέζοντας την καρδιά της προσπαθούσε να την συγκροτήση που κινδύνε να σπάση από το τρέψιμο και τον φόβο.

— Η Έρσινά στα βασανιστήρια! έψιθύρισε. Στο μέρος από όπου δεν βγαίνουν παρά θεαματικόι μοναχά και φαντάσματα. Τί έκανε και την πήραν τάχα;

Είμεινε συλλογισμένη άσκετές στιγμές και φαινόταν πώς άγωνιζόταν να πάρη κάποια άπόφασι. Τέλος, ύστερα από πολλούς διαταγμούς, μπήκε σε μία σκοτεινή πόροδο και άπομακρύνθηκε με γρήγορο βήμα, σκεδόν τρέχοντας. Έφθασε μπροστά σ' ένα σπιτάκι και έντύπησε κατ' έπανάληψιν. Της άνοιξαν. Και ο νέος που έβάνηκε όταν της έφθισε το πρόσωπο με τη δαδα που κροτούσε, έκπληκτος έψιθύρισε:

— Η Νουή!

— Ναί, Σιδώρ, είμαι εγώ. Και ήρθα

— Κάντε την να μιλήσι! έπρόσταξε

19

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Δραματικό διήγημα β' αλ- μένο από τη σύγχρονη πολεμική ζωή

Το συνταγμα, που κατέβαινε από την πρώτη γραμμή του πυρός, έκταυλίσθηκε σ' ένα μικρό χωριό της Λαωραίνης. Ο λόχος που ήταν της υπηρεσίας απέδωκε τις τιμές στη σημαία, στο δημαρχείο. Ο συνταγματάρχης, νέος σχετικώς ακόμη, αφού πήγε στο σπίτι, που ωρίσθηκε για να μείνει, ευχαρίστησε την οικοδέσποινα που του έπρόσφερε το τσάι και με στραβά κάπως το πηλίκιο στο κεφάλι, έφυγε για να δρῇ ένα άλλο σπίτι. Είχε αφήσει σ' αυτό προσφιλείς και ευτυχισμένες αναμνήσεις, όταν πριν είκοσι τέσσερα χρόνια, στον άλλο πόλεμο, ήρθε να αναπαυθῇ μερικές ημέρες, στο ίδιο χωριό.

Λοχαγός τότε, είχε γνωρίσει μία γυναίκα, που την θυμόταν και τώρα ακόμη με συγκίνηση και που άνομαζόταν Μαρί Μαρτέν... Ο άνδρας της υπηρετούσε στα μετόπισθεν. Η καλή εκείνη γυναίκα έκλαιγε πολύ όταν ο λοχαγός έφυνε. Τρεις ημέρες αργότερα, ο λοχαγός έτραυματίσταν τόσο βαρεια, που ούτε λόγος να γράφει στη Μαρί, όπως είχε σκοπό.

Ο συνταγματάρχης Ζαν Μεσσώρ άνηγόρισε άμέσως το σπίτι και τον κήπο. Να κατοικήσει όμως άραγε εκεί ακόμη και η Μαρί; Δεν θάταν ακόμη έντελως γρηά, θα πλησίαζε όμως τα πενήντα, όπως και ο ίδιος.

Ρώτησε έναν περαστικό:

— Η κυρία Μαρτέν μένει πάντα σ' αυτό το σπίτι;

— Πώς δεν μένει; απήντησε εκείνος. Μένει και θα πεθάνει σ' αυτό.

Ο συνταγματάρχης έσήμανε. Μία υπηρέτρια άνοιξε και ρώτησε ποιόν να άναγγείλῃ.

— Τόν διοικητή του συντάγματος που έχει καταλισθῇ εδώ στο χωριό.

Τό σαλόνι ήταν τό ίδιο. Ο συνταγματάρχης έκάθησε στην ίδια πολυθρόνα, που

έκάθησε πριν είκοσι τέσσερα χρόνια. Όλα ήταν, άλλως τε, τό ίδια. Το ρολόι, τό πιάνο...

Εμπήκε ἡ Μαρί. Δεν έδυσκολεύθηκε να τόν αναγνωρίσει.

— Έσύ; είπε. Έσύ;

— Μ' αναγνώρισε; Δεν με ξέχασες; έψιθύρισε εκείνος.

— Ούτε κι' εσύ...

Κυττούσαν ὁ ένας τόν άλλον σιωπηλοί. Εκείνη ήξερε την τέχνη να γεννά χωρίς ν' άσχημιζῇ. Παρά τα πενήντα της χρόνια εξακολουθούσε να είνε χαριτωμένη. Τα ξανθά της μαλλιά άσημάθηκαν, τα μάτια της όμως διατηρούσαν την λάμψη και τη γλυκύτητά τους.

— Μιά γηραιά κυρία, είπε.

— Μήπως νομίζεις πως δεν είμαι κι' εγώ ένας γηραιός κύριος;

Και άρχισε να της εξηγῇ:

— Όταν έφυγα, έτραυματίσθηκα... παρ' ὀλίγο να πεθάνω... Ύστερα...

— Ύστερα, δεν μ' έσκεπτόσουν πιά.

Είκοσι τέσσερα χρόνια μ' έσκεπτόσαν πια.

— Καταλαβαίνεις...

Χαμογέλασε μελαγχολικά και του άποκρίθηκε:

— Δεν πειράζει, εγώ δεν σ' έξέχασα.

— Μά τόσο μ' αγαπούσες;

— Περισσότερο από ὅ,τι φαντάζεσαι. Τόν έκτύπαε θαθεία στα μάτια.

— Παντρεμένος; τόν ρώτησε.

— Ναι... Έχω κι' ένα κορίτσι δεκάξη χρόνων. Κι' εσύ... δηλαδή θέλω να πώ... ὁ άντρας σου;

— Είμαι χήρα. Πέθανε από Ισπανική γριππή κατά τό διάστημα του πολέμου.

— Και δεν ξαναβρήκες τή ζωή σου;

— Όχι...

Εδίστασε μία στιγμή. Κολακευόταν που άφησε μία τέτοια άνάμνησι σέ μία πιστή καρδιά. Ρώτησε ψιθυριστά σχεδόν:

— Έξ αίτίας μου;

Τόν έκτύπαε σαν ντροπισμένη.

— Έξ αίτίας σου και εξ αίτίας του... γιου σου...

Ο συνταγματάρχης σηκώθηκε. Προσπαθούσε να συγκρατήσῃ την συγκίνησή του.

— Του γιου;

— Ναι, του γιου σου...

— Είσαι θεαία;

— Κι' αν δεν ήμουν, θα μου ήταν άρκετό να σε κυττάξω.

— Γιατί δεν με είδοποιήσεις;

— Έπρεπε να μου γράψῃς πρώτος.

Εσύ... και δεν μούγραφες...

— Σου τώπα, θέλεις εκείνος να διακοινογῇ, είνε τραυματισθῇ... Παρ' ὀλίγον να πεθάνω... Μα που είνε ὁ γιός σου;

— Κάπου στο μέτωπο, όπως καταλαβαίνεις... Έπρεμα άλλοτε για σένα. Τώρα τρέμω γι' αυτόν.

— Δώσε μου τόν αριθμό του συντάγματος του, είπε άπορροιστικά ὁ συνταγματάρχης. Θα τόν πάρω κοντά μου.

Η Μαρί έκούνησε άργά τό κεφάλι.

— Όχι... ποτέ δεν μπορείς, μά και δεν πρέπει να τό βάζῃς με τή μοίρα... Κι' έπειτα, δε θέλω να σε γνωρίσει. Δεν θέλω να υποπτευθῇ ὅ,τι δήποτε. Δεν θέλω να με κρίνῃ ἔστω και έπιεικώς...

Δεν γνώρισε τόν άντρα μου. Ήταν δυό χρόνια που πέθανε. Νομίζει πως είνε γιός ενός κτηματίου και έτσι είνε καλύτερα. Έσύ άλλωώς έτακτοποιήσες τή ζωή σου, μη τήν άναστατώνῃς σήμερα...

— Έχω, έν τούτοις, δικαιώματα επάνω του...

— Όχι...

Ο συνταγματάρχης Ζαν Μεσσώρ ξανάπεσε στο καθισμά του.

— Τι άνόητη είνε ἡ ζωή, είπε με υπόκριση φωνή. Πώς ονομάζεται; ρώτησε κατέπιν.

— Ζάκ.

— Ούτε κι' αυτό τό όνομά μου!

— Ούτε κι' αυτό!

— Ήσουν θυμωμένος;

— Όχι... Άλλά τί νάκανα; Νά κατέστρεφα ὅλη μου τή ζωή και τή δική του... για μίαν άνάμνησι;

Ο συνταγματάρχης σηκώθηκε και έτεινε τό χέρι του στην Μαρί.

— Σου ζητώ να με συγχωρήσεις... είνε.

— Πρό πολλού σ' έχω συγχωρήσει... Άν ήξερες πόσο λίγο σε λογάριζα από τήν ημέρα που είχα τό γιό σου!

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΥΔΕΝ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΑΠΟ... ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Μιά Άμερικανίς, που έλειπε σε πολύχρονο ταξίδι, τηλεγραφεῖ στον έπιστάτη της ὅτι έπιστρέφει και τόν είδοποιεί να τήν περιμένῃ στον σταθμό.

— Τί νέα από τόν πύργο μας; ρωτᾷ ἡ Άμερικανίς.

— Τίποτε, κυρία... Ά, αλήθεια, ναί. Τό σκυλάκι σας ὁ Λάκυ πέθανε.

— Τί; Πέθανε ὁ Λάκυ; Και από τί πέθανε;

— Κάηκε στην πυρκαϊά τών σταύλων.

— Πώς; Έκάηκαν οἱ σταύλοι; Και τ' άλλα τάτε;

— Έκάηκαν κι' αυτά μαζί με τ' άλλα.

— Μά πως έπιασαν φωτιά οἱ σταύλοι;

— Από μία σπίθα που ήλθε από τόν πύργο.

— Τί; Έκάηκε ὁ πύργος μας;

— Ναι, κυρία.

— Και πως;

— Από τὰ κεριά που ήσαν άναμμένα γύρω από τό φέρετρο του κυρίου.

— Τί; Ο άνδρας μου...

— Μάλιστα, κυρία. Ο κύριος ηύτοκτόνησε ὅταν έμαθε ὅτι έπτόχευσε ὁ τραπέζι της του!

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

«ΕΙΣΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ»

Πρό ήμερών παρευρέθηκα σε μία σκηνή ενός ζευγαριού — αρκετά δραματική — που ὁ μολογῶ πως μ' έκανε πολύ να σκεφθῶ, για να καταλήξω σ' ένα συμπέρασμα.

Αφορμή ήταν ἡ ελκρινεία μίας γυναίκας. Μη σᾶς φανῇ παράξενο. Άκριβῶς; ἡ ελκρινεία. Γι' αυτό έβασάνισα κρίνῃ τό μυαλό μου αργότερα για ν' άπαντήσω στα έρωτήματα που μου γεννήθηκαν και να πάρω μίαν άπόφασι.

Άλλ' άκούστε τήν Ιστορία τῆς υποθέσεως: Ἡ γυναίκα αὐτή, προτού αγαπήσῃ τόν άνδρα κοντά στον ὁποιόν ζῇ αὐτή τή στιγμή, αγαπούσε κάποιον άλλον. Πολύ ἡ λίγο δεν μάς ενδιαφέρει, ὅπως δεν μάς ενδιαφέρει κι' ὁ λόγος για τόν ὁποιόν τά χάλασαν. Τό γεγονός είνε, πως σήμερα αγαπάει ἀληθινά κι' άνωτερόβουλα αὐτόν τόν καινούργιο. Ἡ γυναίκα, λοιπόν, αὐτή, προικισμένη με τό προτέρημα τῆς ελκρινείας, έθεώρησε σωστό να του εξιστορήσῃ τήν προηγούμενη ζωή της. Ἀπ' τή στιγμή εκείνη ἡ ἡσυχία της και ἡ έκτίμησις που τῆς είχε, εξαφανίσθηκαν. Είχε περάσει μία βδομάδα ἀπ' τήν πρώτη στιγμή τῆς εξομολογήσεως, ὅταν τούς ὄρθκα εγώ να διαπληκτικίζονται άγρια. Καί ἀσφαλῶς οἱ καυγάδες, με—τίς σίδε — ποιά άποτελέσματα, θα συνεχισθόν.

— Άν μού τόχες πῇ ἔξ ἀρχῆς, δεν θαύμασε μαζί αὐτή τή στιγμή! έφώναζε εκείνος.

— Έλεγε φέματα. Γιατί ὁ άνδρας, ὅταν μία γυναίκα του άρέσει πολύ και θέλῃ ὁπωσδήποτε να τήν κατακτήσῃ — αὐτό δέ συνέβη και σ' αὐτόν — δεν λαμβάνει τίποτε ὑπ' ὄψιν του. Μιλοῦσε όμως κατόπιν έορτής. Καί μάλιστα, γιατί ἡ φιλοτιμία του τόν έκανε ν' άνησυχῇ με τόν φόβο μήπως αγαπούσε ακόμη τόν άλλον, τόν έκανε δηλαδή ν' ἀμφιβάλλῃ για τό αν τήν είχε κατακτήσει πλέρια.

— Άλλά κι' ακόμη πειραζόταν στη σκέψῃ, πως αὐρίο, μπορούσε να μὴν τόν αγαπήῃ κι' αὐτόν πιά, ἔστω κι' αν αὐτός δεν είχε κάμει τή σκέψῃ να τήν αγαπήῃ αἰώνια. Πόσος ἐγωισμός, μά τήν αλήθεια!

— Άλλά και πόση δόσις κουταμάρας! Γιατί πιστεύει πραγματικά ὁ κύριος αὐτός, πως θα μπορούσε να συναντήσῃ τήν γυναίκα που δεν θαχε ένα παρελθόν;

— Άλλά τό θέμα μας, δεν είνε αὐτό. Άν έγγραφα τά πασάπα, τά έγγραφα γιατί θέλησα να μεταφέρω ἔδω τό πρόβλημα που γεννήθηκε μέσ' στο μυαλό μου: Πρέπει να είνε ελκρινής μία γυναίκα ὅταν μιλάῃ για τό παρελθόν της; Οἱ περισσότεροι άνδρες — κι' ὁ παραπάνω πρώτος — θα σου άπαντήσουν άμέσως: ναί.

— Ὁ-στόσο δεν λένε αλήθεια. Αὐτή είνε μία θεωρία που στην εφαρμογή της έχει πάντοτε κακά άποτελέσματα. Γελᾶνε, λοιπόν, τόν εαυτό τους και γελᾶνε κι' ἑμάς ὅταν ισχυρίζονται

ΠΑΛΗ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Τά Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς δεν ὑπῆρχαν βέβαια σε παλαιότερα χρόνια. Αὐτό όμως δεν σημαίνει πως οἱ γυναίκες τώρα μόνις ὄντας να ενδιαφέρονται για τήν ὁμορφιά τους.

Δυστυχῶς, ἡ παράδοσις δεν κατόρθωσε να μάς διασώσῃ τά μυστικά τῆς καλλονῆς τῆς πρώτης γυναίκας του κόσμου, τῆς πολυθρόνης και τόσο παραξηγημένης Εύας, γιατί είνε βέβαιον πως ἡ φροντίδα για τή διατήρησι τῆς ὠραιότητος και τήν ἐπισύνησι τῆς γοητείας χρονολογεῖται από τίς πρώτες ἡμέρες τῆς Δημιουργίας.

Γνωρίζουμε όμως, από τ' άλλο μέρος, ένα πλήθος από ἡρώες συνταγῆς που χρησιμοποιούσαν οἱ ἑταίρες τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ λύσις που ἔδωσα στο πρόβλημα αὐτό είν' ένα μεγάλο... Ο χι!

Κι' ὅσο κι' αν βρεθόντε μερικοί που θα μου πούν πως είνε καλύτερα να ὁμολογήσωμε κάτι μόνες μας, παρὰ να τό μάθῃ ὁ άνδρας από τρίτον, εγώ πάλι θ' άπαντήσω ὅτι είνε προτιμότερο να διακυβεύσωμε αὐτό που δεν είνε πάντοτε οὔτε καν πιθανόν, από τό να ριψοκινδυνεύσωμε τήν ἡσυχία μας και τή γαλήνη μας.

Άλλωστε, ὁ ἐγωισμός του άνδρος είνε τόσο ισχυρός, που του ἀφαίρει συνήθως κάθε δυνατότητα ἔστω και μετρίως λειτουργίας τῆς φαιάς ουσίας.

Και τήν στιγμή ακόμη που θα μάθῃ από τρίτον πως, ὅπως κι' ἑκείνος, κι' ἑμεῖς — αφοῦ εἴμαστε κι' ἑμεῖς ἄνθρωποι — είχαμε ένα παρελθόν, θα προτιμήσῃ να πιστέψῃ τή φράσι, για τήν ὁποίαν ἐπιστρεφεικά μόνον γελᾶει:

— Όχι, ἀγάπη μου! Έσύ εἶσαι ὁ πρώτος!...

ΕΥΑ

ΝΕΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΟΜΟΡΦΑΙΝΗ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ.

Παίρνετε άσπράδια αὐγών και τά άναμειγνύετε με νερό, στην ἐξῆς ἀναλογία: Ένα άσπράδι αὐγού μέσα σε μία λίτρα νερό. Τό άφίνετε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες και ἔπειτα τό σουρώνετε με ένα πανί. Με τό νερό αὐτό πλένετε τό πρόσωπο, που αὐτό τῇ ἐξῆς συγκεντρωθῇ στην ἐπιφάνειά και θα τρίψετε με αὐτό τό πρόσωπό σας τή νύχτα.

ΝΑ, μερικές από τίς συνταγῆς αὐτές, που — ποῖος ξέρει; — μπορούν ἴσως να χρησιμοποιηθόν και στην ἐποχή μας:

ΓΙΑ ΝΑ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΤΕ ΤΟ
ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Παίρνετε ἑξη λεμόνια, κομμένα σε μικρά κομματάκια και τά βάζετε μέσα σε μία λίτρα γαλλικῆς ἀγέλαδας, μαζί με μίαν οὐγγία λευκή ζάχαρη και μίαν οὐγγία στυψι. Τα λεμόνια θα μείνουν ἐκεῖ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Σουρώνετε κατόπιν τό νερό και πλένετε μ' αὐτό

ΓΙΑ ΝΑ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΤΕ ΤΟ
ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Παίρνετε ἑξη λεμόνια, κομμένα σε μικρά κομματάκια και τά βάζετε μέσα σε μία λίτρα γαλλικῆς ἀγέλαδας, μαζί με μίαν οὐγγία λευκή ζάχαρη και μίαν οὐγγία στυψι. Τα λεμόνια θα μείνουν ἐκεῖ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Σουρώνετε κατόπιν τό νερό και πλένετε μ' αὐτό

ΕΥΑ

κάθε βρόδυ τό πρόσωπο και τό σώμα.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΝΕΡΟ,
ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ
ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ.

Πρέπει να μαζέψετε κριθαρί, τήν ἐποχή που στάζει ακόμη γάλα, προτού τα σπυρία του κλεισθόν και σκληρυνθόν. Θα τα τρίψετε μέσα σε ένα γουδί και θα τα ρίξετε κατόπιν μέσα σε γαϊδουρινό γάλα. Στο τέλος θα τό σουρώσετε με ένα πανί.

Ἡ συνταγή προσθέτει πως τό μυστικό αὐτό είνε δοκιμασμένο και πως φέρνει άριστα άποτελέσματα.

ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΠΑΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Θα πάρετε τό μισό από ένα κροκό αὐγού και τρεῖς ἑως τέσσερις σταγονες από χυμό λεμονιού και θα τό διαλύσετε μέσα σ' ένα από τά συνηθισμένα βάλσαμα. Έπειτα θα καμτε μία νέα διάλυσι μέσα σε νερό που να προερχεται από πηγή και όχι από πηγάδι.

Για τίς παναδες και τίς κοκκινάδες, ὁ κροκός με τό λεμόνι πρέπει να διαλυθόν μέσα σε νερό από νούφαρα.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΕΤΕ ΧΡΩΜΑ Σ'
ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΩΡΟ.

Θα διαλύσετε ρίζες από ρίγανη μέσα σε νερό με στυψι και θα τρίψετε με αὐτό τά μαγουλά και τά χείλη. Κατόπιν όμως δεν πρέπει να σκουπίζετε, αλλά να άφίνετε τό νερό να στεγνώνῃ μόνο του.

Προηγούμενος πρέπει να πλένετε τό πρόσωπο με άνθονερο.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΠΙΟ ΜΑΛΑΚΟ ΤΟ ΔΕΡΜΑ.

Θα πλυθῇτε με νερό μέσα εἰς τό ὁποῖο θα ρίξετε μερικές σταγονες άμμονίας ἡ με άνθονερο μέσα στο ὁποῖο θα ρίξετε ξύδι και κομμάτια από λεμόνι. Είνε καλύτερα να τά βάλετε να δράσουν μαζί.

Άλλη συνταγή: Θα πάρετε κόκκαλα από βρασμένο ὄρνι και θα αφαιρέσετε ὅλα τά ὑπολείμματα από κρέας και πέτσες που ἔχουν. Θα τά τρίψετε και θα τά ξαναβάλετε να δράσουν ἐπὶ πολλή ὥρα μέσα σε καθαρό νερό. Όταν τό νερό θα κρυώσῃ, θα μαζέψετε τό λίπος που θα ἔχῃ συγκεντρωθῇ στην ἐπιφάνειά και θα τρίψετε με αὐτό τό πρόσωπό σας τή νύχτα.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΕΤΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑΔΙΑ.

Θα πάρετε σπόρους από σίκαλη και θα τούς τρίψετε μέσα σε μέλι και λίπος πάπιας. Με τό βάλσαμο αὐτό θα τρίψετε κάθε βρόδυ τό πρόσωπό σας.

Έπειτα, από μερικές ἡμέρες, ὅλα τά μαυράδια θα ἔχουν φύγει.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

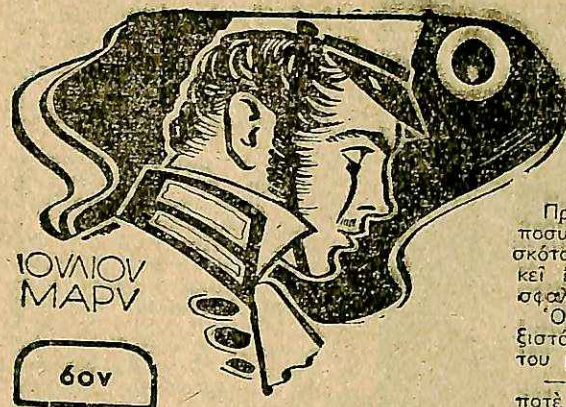
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΥΣΚΟΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΦΙΛΗΜΑΤΑ.

Βάλτε μέσα σ' ένα μικρό δοχείο μερικά κομματάκια σαδί και κράτῃτε ἐμπρός στη φωτιά. Θα βγῇ τότε ένα εἶδος λίπους με τό ὁποῖο θα τρίψετε τά χείλη σας. Μπορεῖτε τότε να παραδωθῇτε στα φίλά του ἑραστού σας, χωρίς κανέναν φόβο.

Γ. ΣΤΑΗΣ

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—Τίποτε.
—Πώς τίποτε;
—Δεν τίς είπα τίποτε, κύρ Πατόχη, έκαμε φοβισμένος ο μικρός. Τής έδωκα μόνο ένα μικρό σημείωμα...
—Α! Και από ποιον ήταν αυτό το σημείωμα;
—Από τον κ. 'Ιουλιανό Ρεμοντέ...
—Μπά! Είπε λοιπόν εδώ;
—Ναι, τον είδα στο μικρό σπιτάκι του πατέρα του.
—Και τί έλεγε αυτό το σημείωμα;
—Δεν ξέρω να διαβάζω, κύρ Πατόχη.
—Καλά, είτε ο έπιστάτης και άπομακρύνθηκε.

Ένα άπαίσιο χαμόγελο έκανε τώρα το πρόσωπό του να μορφαίξει.
—Νομίζω, επιθυμώ σιγά, πώς πρέπει να ιδώ τί κρύβεται πίσω απ' αυτή την ύπόθεσι... Τί διάβολο! 'Ο πατέρας της και ο αδελφός της θέλουν να την παντρευτούν με τον Σαδερνύ κι' εκείνη συναινείται κρυφά με το γυιό του δασοφύλακος. Για να ιδούμε τί συμβαίνει... Πού ξέρεις καμ' μια φορά...

Λέγοντας αυτά, διηυθύνθη από ένα μικρό μονοπάτι προς το σπιτάκι του δασοφύλακος.

Η Μαργαρίτα τον είχε χάσει από τα μάτια της.

Άγνοουσε, άλλωστε, ότι την παράκολουθούσε.

Ο 'Ιουλιανός έδημάτιζε αυτή τη στιγμή έξω από την πόρτα.

Το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό και το βλέμμα του έχανετο ανήσυχο κάτω από τα δένδρα.

«Νά θάρθε άραγε ο μικρός τη Μαργαρίτα; σκεφτόταν. Και θάρθε τάχα; Η μήπως δεν την αφήσουν; Α! Θεέ μου! Αν δεν την ξαναβλέπα ποτέ πιά;»

Ξαφνικά, δέκρινε κάτω από τα δένδρα μια σκιά που έτρεχε προς το μέρος του.

Ήταν άνδρας ή γυναίκα;

Ο 'Ιουλιανός δεν μπορούσε να διακρίνει ακόμη.

«Αλλ' όταν ή σκιά έπλησίασε, άντελήφθη τη Μαργαρίτα.

—Σύ είσαι λοιπόν; είπε τρέχοντας κοντά της και σφίγγοντας τη νέα στην άγκυλιά του. Ω! αγαπημένη μου...

Και ώδηγησε τη Μαργαρίτα μέσα στο μικρό σπιτάκι. Εκεί τουλάχιστον κανείς δεν θα μπορούσε να τους ιδή.

Κανείς;...

Οι δυο έρασται δεν θα μπορούσαν να υποπτευθούν ποτέ ότι εκεί κοντά παρέμενε ο Πατόχης.

Τα μάτια του έλαμπαν περίεργα και ένα σατανικό χαμόγελο διαφαίνετο στα χείλη του, καθώς επιθυμώ:

—Ωστε αυτό λοιπόν ήταν; Η Μαργαρίτα Πονταλές εινε έρωμένη του 'Ιουλιανού Ρεμοντέ. Και τον έπισκέπτεται στή μικρή καλύβη του; Ω, Αυτό αξίζει κάτι ή πολύ ίσως.

Στην άρχή σκέφθηκε να πληρώσει περισσότερο για να ακούση. Αλλ' έφωβήθηκε μήπως τα δήματα του επάνω στα ξηρά φύλλα προδώσουν την παρουσία του.

—Αλλως τε, έσκέφθηκε, τί περισσότερο μου χρειάζεται να μάθω, Η συνάντησής τους εινε δέβαια έρωτική; Δεν μπορεί να εινε τίποτε άλλο... Διάβολε! Κλείνουν τώρα την πόρτα πίσω τους.

Το είλικρινές ύφος της νέας και το

Πραγματικά, οι δυο έρασται είχαν άποσυρθεί σε ένα μικρό δωμάτιο, που βρισκόταν στο πίσω μέρος του σπιτιού. Εκεί ένοιωθαν πώς ήταν περισσότερο άσφαλισμένοι.

Ο 'Ιουλιανός έμίλησε πρώτος και έ-ξιστόρησε στή φίλη του τη νέα συνάντησή του με τον πατέρα και τον αδελφό της.

—Αλλοίμονο! είπε. Δεν θα γίνης ποτέ σύζυγός μου... Δεν θέλουν! Τους ικέτευσα... έταπεινώθηκα μπροστά τους, αλλά χωρίς αποτέλεσμα... Νομίζω μόνο ότι ο πατέρας σου είχε συγκινηθεί... Αλλ' ο αδελφός σου παρέμεινε άκαμπτος. Ένιωσα ότι με εірωνεύετο και ότι ήταν εύχρηστος γιάν την ταπεινώσι και την άπελπισία μου. Μαργαρίτα, ο αδελφός σου δεν σ' αγαπά... Όχι, δεν μπορεί ποτέ να σ' αγαπά...

—Είμαι βέβαιη, είπε η νέα, ότι ο πατέρας μου θα σ' αγαπάει όπως αν ήταν μόνος... Αλλ' ο Αντώνιος εινε σκληρός και τίποτε δεν θα τον κάμει να μεταβάλη την άπόφασή του.

Ένας δρυχηθμός εξέφυγε από το στήθος του 'Ιουλιανού.

—Κατάρα! έφώναξε ο νέος 'Ο άνθρωπος αυτός με μεταχειρίζεται σαν έχθρό. Α, Μαργαρίτα, φαίνεται ότι δεν θα σέ ξαναίδω ποτέ πιά...

—Όχι, 'Ιουλιανέ, μην το λές αυτό! Η άπομαρνήσις σου θα με έκανε να πεθάνω...

—Νά πεθάνης; Όχι, Μαργαρίτα. Έσύ θα ζήσης και θα γίνης ευτυχισμένη... Ίσως, άγονότερα, η σκέψις σου θα γυρίζη κάπου - κάπου προς το μακρινό αυτό παρελθόν και θα χύνης τότε ένα δάκρυ επάνω στις νεκρές αναμνήσεις σου...

Εγώ όμως θα πεθάνω! Σου το όρκίζομαι αυτό. Είμαι στρατιώτης και μπορώ σε κάθε στιγμή να προκαλέσω και να έρω τον θάνατο.

—'Ιουλιανέ!...

—Όχι, Μαργαρίτα, δεν θέλω να ζήσω χωρίς σενα. 'Ο πατέρας και ο αδελφός σου όπείρισαν την πρότασή μου, έπειδή είμαι φτωχός και έπειδή κατάγομαι από ταπεινή οικογένεια... 'Ο θάνατός μου πάνω στο πεδίο της τιμής θα με ανεβάσει μια μέρα στα μάτια τους...

—Όχι, 'Ιουλιανέ, πρέπει να ζήσης!... Σε ικέτω! Θα σέ αγαπάω πάντα!...

—Αλλ' η αγάπη σου δεν λογαριάζεται, Μαργαρίτα, ούτε από τον πατέρα, ούτε από τον αδελφό σου. Την ξέρουν και όμως προσποιούνται ότι δεν την καταλαβαίνουν. Και θέλουν να σέ σπρώξουν στήν άγκαλιά ενός άλλου...

—Δεν θα γίνω σύζυγος κανενός άλλου, 'Ιουλιανέ... Σου το όρκίζομαι!

—Όχι, Μαργαρίτα, δεν δέχομαι τον όρκο σου, γιατί δεν βλέπω πώς θα μπορούσες να άντισταθής στή θέλησι των δικών σου...

—Δεν το ξέρω, αλλά ποτέ δεν θα συγκρατηθώ να γίνω σύζυγος ενός ανθρώπου που δεν τον αγαπάω.

—Μά μήπως θα ζητήσουν την γνώμη σου; Θα άδιαφορήσουν έντελώς γι' αυτή;... Αλλως τε και συ θα ξεχάσης με τον καιρό... και θα ζήσης ευτυχισμένη με το σύζυγό σου... Τότε ίσως δεν θα είμαι γιάν σενα τίποτε άλλο από μια μακρινή ανάμνησι, μια άναμνησι από εκείνες που φροντίζει να τίς άποδώγης κανείς το συντομότερο από το μυαλό του!...

Μια μεγάλη κατήφεια άπλώθηκε στο πρόσωπό της νέας.

—Ω, 'Ιουλιανέ, είπε, πόσο με λυπεί με τα λόγια σου αυτά. Ίσως δεν με έχεις άντιληφθεί ως τώρα. Δεν έχεις νοιώσει πόσο άπεράνητ εινε η αγάπη μου γιάν σενα...

Το είλικρινές ύφος της νέας και το

θλιμμένο βλέμμα της συνεκίνησαν τον 'Ιουλιανό.

—Με συγχωρείς, αγαπημένη μου, εί-πε, αν σέ έλυπησα με τα λόγια μου...

Αλλ' ο πόνος που αισθανόμην στήν ιδέα ότι μπορεί να χωρισθώ με, εινε πολύ μεγάλος. Πιστέψ με... Μου εινε έδύνατο να άνδξώ σ' αυτή την ιδέα... Και η άπόφασίς μου εινε πιά όριστική, Μαργαρίτα... Όπως ξέρεις, βρισκόμαστε σε πόλεμο με την Αυστρία. Θα ζητήσω να λάβω μέρος στήν έκστρατεία αυτή και, αν ακόμα το σύνταγμα μου δεν διαταχθή να φύγη γιάν το μέτωπο... Και έκε; θα φροντίσω να σκοτωθώ στήν πρώτη μάχη. Κανείς, ούτε συ, ούτε ο πατέρας σου, ούτε ο αδελφός σου, δεν θα άκούσετε να γίνεταί πιά λόγος γιάν μένα...

Η Μαργαρίτα κατέπνιξε ένα στεναγμό και θέλησε να άπλώσει τα χέρια της προς τον αγαπημένο της.

Αλλ' εκείνος την συνεκράτησε και έ-ξηκολούθησε:

—Δεν μπορώ και ούτε θέλω να ζήσω, γιάν να σέ βλέπω ν' άνήκης σ' έναν άλλο. 'Ο έρως σου και η άφοσίωσίς σου μ' έκαμαν ως σήμερα ευτυχισμένο... Την άναμνησι αυτήν μαζί με την ευγνωμοσύνη μου γιάν σενα θα την φέρω έως τον τάφο...

Η Μαργαρίτα είχε ξεσπάσει σε λυγμούς.

—Δεν θέλω να πεθάνης, έλεγε, γιατί σ' αγαπάω.

—Εγώ όμως θέλω να πεθάνω, άκριβώς γιατί σ' αγαπάω, άπάντησε ο 'Ιουλιανός.

Και, τότε, μια άλλοφροσύνη τους κατέλαβε.

Η ιδέα ότι θα έχωρίζοντο, ότι δεν θα ξαναβλέπαν πιά ο ένας τον άλλον, η θερμή άτμόσφαιρα του δωματίου, ύεσα στο όποιο ήταν κλεισμένοι, η έπαφή των δύο σωμάτων τους, είχαν δημιουργήσει μια μέθη μέσα στο μυαλό τους και τους έκανε να ξεχάσουν τα πάντα.

Εκείνο που έσκέπτοντο ήταν ότι έπρεπε να άνήκουν ο ένας στον άλλον... γιάν πάντα... μ' έναν τρόπο που θα έδη μιουργούσε έναν άδιάλυτο δεσμό μεταξύ τους.

Όταν συνήλθαν από αυτή την παράφορά, ήταν πιά άργά.

Το άνεπανόρθωτο είχε γίνεταί.

Ο 'Ιουλιανός τότε μόνο άντελήφθη το σφάλμα του.

Και ένοιωθε τύψεις μέσα στή συνείδησή του τώρα.

Είχε υποκύψει σε μια στιγμή άδυναμίας.

Αλλ' η Μαργαρίτα ήταν ευτυχισμένη. Δεν ένοιωθε καμμία λύπη, καμμία μεταμέλεια γιάν ό,τι είχε συμβή.

Τώρα πιά θα άνήκε γιάν πάντα στον 'Ιουλιανό και τίποτε δεν θα μπορούσε ποτέ να τους χωρίση...

Τρέχοντας και πλημμυρισμένη από την ευτυχία της, έπέρασε έμπρός από τη μικρή συστάδα των δένδρων, όπου έκρινόταν ο Πατόχης.

Δεν είδε το μοχθηρό πρόσωπό του, ούτε άντίκρυσε το άπαίσιο βλέμμα του.

Αλλ' ο έπιστάτης την είχε ιδή, είχε προσέξει την ευτυχισμένη έκφρασι του προσώπου της και είχε έρμηνεύσει κατά τον δικό του τρόπο τη μακριά παράμνη της μέσα στο σπύτι του 'Ιουλιανού Ρεμοντέ.

Και όταν η νέα εξαφανίσθηκε πίσω από τα μεγάλα δένδρα, έπήρε και αυτός το δρόμο που έφερνε προς το Μπλουά.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΗΣ

Μερικές έβδομάδες ακόμη, η νέα έπαιρνε τακτικά γράμματα από τον άγαπημένο της.

Η Μαργαρίτα παρακολουθούσε με άγωνία τις φάσεις του πολέμου, που έμελλε να καταλήξη στήν ήττα της Αυστρίας και στήν χειραφέτησι της Ιταλίας.

Ο πόλεμος αυτός ύπήρξε πολύ αίματηρός.

Κάθε φορά που η Μαργαρίτα έδιάβαζε έναν κατάλογο νεκρών και τραυματιών

στις έφημερίδες, ένοιωθε ένα σφίξιμο στήν καρδιά της και διηρωτάτο με άγωνία:

—Μήπως ο 'Ιουλιανός βρίσκεται μεταξύ των νεκρών; Μήπως η άπελπισία τον έκανε να ζητήσει τον θάνατον;

Και όμως, την τελευταία φορά, του είχε γράψει:

«Πρέπει να ζήσης, 'Ιουλιανέ. Η τιμή σου το έπιβάλλει. Το σφάλμα το όποιο έκαμα με συνδέει με τη ζωή. Σου άνήκω... Τί θ' άπογίνω αν δεν είσαι παρών γιάν να με προστατεύσης; Εκείνο που έχω, άλλως τε, να σου πώ, θα σέ άναγκάσει να ζήσης. Το σφάλμα μας θα γνωσθή μια μέρα, γιαντί πρόκειται να γίνεταί μ' ένα μ' άκους, 'Ιουλιανέ;...»

Θα γίνω μητέρα και γύρω μου δεν βλέπω κανένα άλλον έκτός από σενα, γιάν να προστατεύω έσένα και το παιδί μου. 'Ιουλιανέ, κράτησε αυτή την έπιστολή. Θα σέ προστατεύω από τους κινδύνους που σέ άπειλούν και δεν θα έπιτρέψω στο θάνατο να σέ πλησιάση...»

Είχε λάβει άραγε ο 'Ιουλιανός αυτό την έπιστολή;

Η Μαργαρίτα το άγνοουσε.

Γιατί από την ημέρα εκείνη δεν είχε λάβει καμμία άπάντησι έκ μέρους του άξιωματικού.

Του έστειλε και δεύτερη έπιστολή.

Αλλά και πάλι χωρίς να λάβη άπάντησι.

Αλλεπάλληλοι μάχαι συνεκροτούντο στο μέτωπο και οι έφημερίδες έδημοσίευαν τα δελτία του Στρατηγείου, που συναδούσαν από άπαισίους καταλόγους όνομάτων, που έφανερώσαν ότι οι νίκες αυτές είχαν εξαγορασθή πολύ άκριβά.

Μια μέρα τέλος, άνάμεσα σε μια άτελείωτη σειρά όνομάτων νεκρών και τραυματιών της μάχης της Μογέντας, διέκρινε ένα όνομα, που έφαινόταν τόσο μικρό, σαν να ήθελε να περάσι άπαρατήρητο.

Το όνομα αυτό ήταν του 'Ιουλιανού Ρεμοντέ.

Η Μαργαρίτα το έδιάβασε έκαστο φορές, σαν να μη μπορούσε να πιστέψη τα μάτια της.

Δεν έκύλισαν δάκρυα από τα μάτια της, αλλά είχε την έκφρασι ήλιθίας.

Το πράγμα αυτό το έθεωρούσε ως μια μεγάλη άδικία της μοίρας άπέναντί της.

Τόσο δε μεγάλη ήταν η ταραχή της, ώστε δεν έπρόσεξε τη σημείωσι που ύπήρχε παραπλευρώς του όνόματος και που έπρεπε να της δώση κάποια έλπίδα...

Η σημείωσι αυτή έλεγε: «Αφαντός».

Την λέσι αυτή την έδιάβασε άρκετά λεπτά άργότερα.

Και όμως καμμία σχεδόν έλπίδα δεν έκαμε την καρδιά της να σκιρτήση.

Γι' αυτήν, η εξαφάνισις του 'Ιουλιανού έόμαινε το τέλος του.

Αλλως τε, η σιωπή του αγαπημένου της δεν της επέτρεπε καμμία άυταπάτη.

Αν δεν ήταν νεκρός, έσκεπτόταν η Μαργαρίτα, θα εύρισκε τον τρόπο να της γράψη.

Η εірηνή ύπογράφηκε τέλος στήν Βιλλεφράνς.

Τα στρατεύματα εξαναγύρισαν στήν Γαλλία και έγιναν δεκτά με έκρηξεις ένθουσιασμού έκ μέρους των κατοίκων.

Το όνομα του 'Ιουλιανού Ρεμοντέ άνεγράφη γιάν δεύτερη φορά στις έφημερίδες.

Αλλ' αυτή τη φορά τον παρουσίαζαν ως νεκρό.

Η Μαργαρίτα δεν έθεωρούσε τον θάνατο αυτό μόνο ως άδικία της μοίρας, αλλά και ως άδικία του 'Ιουλιανού άπέναντί της.

Δεν έπρεπε άσφαλώς να την έγκαταλείψη μ' αυτό τον τρόπο. Αν ο 'Ιουλιανός επέζητησε τον θάνατο, ήταν ένσυχος. Γιατί έπρεπε να ζήση, αφού η Μοργαρίτα του είχε γράψει ότι θα γίνόταν μητέρα.

Ετσι έπέρασε το καλοκαίρι.

Η νέα ήταν ευθυσιμένη σε μια βαθειά μελαγχολία και δεν εύρισκε πιά καμμία χαρά στή ζωή.

Γιάν μια στιγμή, έσκέφθηκε να θέση

τέρμα στή ζωή της.

Αλλά πώς θα μπορούσε να το κάμη; Δεν θα ήταν αυτό έγκλημα άπέναντί του άθώου πλάσματος, που έφερε μέσα στή στήθη της;

Η λύπη και η άπελπισία την κατέβαλαν σιγά - σιγά.

Και μια μέρα, έπεσε με δυνατό πυρετό στο κρεβάτι.

Μετά το θάνατο της κυρίας ντε Πονταλές, η θεία της έστέκετο σαν μητέρα πλάι της. Και η Μαργαρίτα έθάρθε μια μέρα τη δύναμη να της όμολογήση το παρπάτωμά της.

Την έποχή εκείνη, στο Παρίσι ήταν μόνο ο αδελφός της.

Ο πατέρας της είχε άναχωρήσει γιάν την Αμερική, όπου έπρόκειτο να άγοράση νέα μηχανήματα γιάν το έργοστάσιό του.

Η άπουσία του θα διακούσε επί πολλούς μήνες και γι' αυτό τη διεύθυνσι όλων των επιχειρήσεών του είχε αναλάβει ο Αντώνιος.

Προς αυτόν, λοιπόν, η θεία του έσπευσε να γράψη εκείνα που είχε μάθει από το στόμα της άνειψιάς της.

Ο Αντώνιος ήτο τότε στήν Διέπνη. Έτρεξε λοιπόν να γυρίση άμέσως στο Μπλουά, μόλις έλαβε την έπιστολή της θείας του.

Η γεροντοκόρη τον έπερίμενε στήν έσοδο της έπαύλως.

Πού είναι η Μαργαρίτα; έρώτησε ο Αντώνιος.

—Στο δωμάτιό της, άπάντησε η θεία του. Εινε άρρωστη. Δεν μπορεί να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Ο Αντώνιος ώρμησε προς τη σκάλα, ένω η θεία του του έφώναζε:

—Πρόσεξε, Αντώνιε. Δεν πρέπει να την ταραξής, γιαντί η ταραχή αυτή μπορεί να την σκοτώση.

Αλλ' ο Αντώνιος δεν την άκουσε.

Και σε λίγο δρέθηκε μέσα στο δωμάτιο της Μαργαρίτας.

Η θεία του, που έγνώριζε την σκληρότητα και την τραχύτητά του, τον ακολουθούσε.

Τη στιγμή εκείνη η νέα έκοιμόταν.

Ένα μικρό φως έφώτιζε το δωμάτιό της, που ήταν θυμωμένο στο μισοσκόταδο.

Η Μαργαρίτα δεν είχε άντιληφθή την παρουσία του αδελφού της.

Εκείνος ήλθε κοντά στο κρεβάτι της.

—Μαργαρίτα! έφώναξε με σκληρή «νή».

Και το χέρι του την έσεισε δυνατά στον ώμο.

Η νέα έξύπνησε και στο άντίκρυσμα του αδελφού της, άρχισε να τρέμη όλοκληρη.

«Θά με σκοτώση!» έσκέφθηκε.

—Νά λοιπόν που κατήντησες! έφώναξε ο Αντώνιος. Ατίμασες τον έαυτό σου και την οικογένειά σου!

—Αδελφέ μου! έκαμε η δυστυχισμένη.

—Δεν θέλω να με άποκαλής αδελφό σου! Είμαι μόνο κριτής σου και τίποτε άλλο!... Το όνομά μου δεν πρέπει να άτιμασθή έξ αίτίας σου. Πές μου το όνομα του έραστου σου!

—Το ξέρεις, Αντώνιε!

—Εινε λοιπόν ο 'Ιουλιανός Ρεμοντέ;

—Το ήξερες έτι τον άγαπούσα...

—Θά τον σκοτώσω σαν σκυλί, όπως του άξίζει!

Ένας στεναγμός εξέφυγε από τα στήθη της νέας.

—Λέγε λοιπόν! έφώναξε ο Αντώνιος. Πού εινε; Πού μένει το σύνταγμα; Μην έλπίσης ότι θα μπόρεσης να μού το κρύψης.

—Ο 'Ιουλιανός δεν φοβάται πιά το μίσος σου, άπάντησε η Μαργαρίτα με σδυσιμένη φωνή.

—Το μίσος μου θα τον καταδιώξη και θα τον βρή παντού!

—Ο 'Ιουλιανός πέθανε!

—Πέθανε; έκαμε ο Αντώνιος, με ένα τόσο δυσπιστίας στή φωνή του.

—Ναι, σκοτώθηκε στήν Ιταλία.

Και λέγοντας αυτά, έβγαλε κάτω από το προσκέφαλό της μια έφημερίδα, στήν

★ NEA - YOPKH. — Η μίς Τζόαν Βίκερς έπληρωσε ένα μεγάλο ποσόν δολλαρίων στο Δικαστικό Ταμείο του Λόγκ Άιλαντ, διότι έφερε από το έξωτερικό ένα άσεμνο κοστούμι χορού γιάν την έκθεσι της Νέας Υόρκης.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Από τί ήταν το κοστούμι αυτό;

NEA - YOPKH: — Από πέταλα ρόδων. 'Ο δικαστής, πρίν άποφανθή, άπήνησε όπως η μίς Βίκερς έκτελέση μπροστά του τον χορό της γιάν να αισθανθή ο ίδιος την έπικίνδυνη έντύπωσι που μπορούσε να προξενήση στο κοινό.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Και το άποτέλεσμα;

NEA - YOPKH: — 'Ο δικαστής έρωτεύθηκε τρελλά την νεαρά χορεύτρια. Μιλούν γιάν προσέχη γάμο.

★ TOKIO: — Ένας μανδρινός θάρθε μέσα στο σώμα ενός καρχαρία ένα γυναικείο παπούτσι. Έρωτάται αν ο καρχαρίας έφαγε μια γυναικεία γάμπα, ή μήπως δεν μπόρεσε να χωρέη άλλως ένα παπούτσι που ρίχθηκε στή θάλασσα. Γίνονται άνακρίσεις.

★ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ: — Η μόδα τελευταίως εινε στίς τσέπες. Πελώριες τσέπες στα ταγίερ, τσέπες στα μαντά, τσέπες και εκεί που δεν ύπήρχαν έως τώρα.

★ ΙΝΔΟΣΤΑΝ: — Έπιδημία μυρμηκιάς έκδηλώθηκε σ' όλη τη χώρα. Δένδρα, άνθη, λαχανικά, δρόμοι, σπία, όλα έγέμισαν από μυρμηκία. Αδύνατον να άπαλλαγούμε από τα έπικίνδυνα αυτά παράσιτα, που τρώνε τα φύλλα, ταιμπούν τους ανθρώπους και εινε φορείς άσθενείων. Εύτυχως, τί υποδείξει του δημάρχου, άγοράσθησαν πολλοί ήλεκτρικοί άπορροφητήρες και τώρα οι 'Ινδοί κάθε ηλικίας άνέλσαν να ξεκαθαρίσουν μ' αυτούς δένδρα, σπία, δρόμους και αυτούς ακόμα τους κατοίκους. Τα μυρμηκία ρίχνονται μέσα σε σακκία έρεγμένα με πετρέλαιο και καίγονται.

★ MARTINIKΑ: — Οι έπιβάται ενός μικρού βαποριού, διέκριναν στα άνοιχτά της θαλάσσης μια θάρκα, μέσα στήν όποια δεν βρισκονταν παρά μονάχα δυο πιθήκοι.

Η έπιβάται της θα είχαν φαίνεται πνιγή και μόνο οι συντροφοί τους διεσώθησαν ως έκ θαύματος. Τρεις ναύτες έσπευσαν άμέσως προς βοήθειαν των πιθήκων. Προς μεγάλην τους δωμάς κατάπληξιν, όταν έπλησίασαν τη θάρκα, άντίκρυσαν ένα νέον και μια νέα που φορούσαν δερμάτα των πιθήκων.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: — Και γιαντί το έκαμαν αυτό;

MARTINIKΑ: — Ήσαν δυο νεαροί έρωτευμένοι, που έπειδή οι οικογένειές τους άντιβρούσαν στήν ένωσή τους, έσκότωσαν δυο πιθήκους και έφόρεσαν τα δερμάτα τους γιάν να μπόρουν να φύγουν. Στο μεταξύ Αμερικανοί κινηματογραφιστάί βρίσκοντας την ύπόθεσι ρομαντική, ήρθαν άεροπορικώς επί τόπου και άρχισαν να κινηματογραφούν το βαπόρι, τη θάρκα, τους έρωτευμένους, τα δερμάτα των πιθήκων και τους χαζούς μαύρους που κυττάζουν χωρίς να καταλαβαίνουν.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

όποια το όνομα του 'Ιουλιανού Ρεμοντέ άνεφερέτο μεταξύ των νεκρών.

—Τόσο το καλύτερο! έκαμε ο Αντώνιος, που η είδησις αυτή τον είχε κάπως ήρεμήσει. Οι σφαίρες των Αυστριακών με άπλήροζαν απ' αυτή τη φροντίδα. Σύντομα τί θα γίνης;

—Ό,τι θέλει ο Θεός, άπάντησεν η

Μαργαρίτα.
— Υποθέτω ότι δεν σκέπτεσαι να ξαναγυρίσεις στο Παρίσι...
— Όχι, γιατί ή ζωή εκεί θα με σκοτώσει. Προτιμώ τη μοναξιά του Μπλουά. Τουλάχιστον εδώ θα μπορώ να ζω με τις αναμνήσεις μου...
— Ο Άντωνιος έσκέφθηκε επί μερικές στιγμές.
— Έπειτα είπε:
— Θα μείνεις όλο το χειμώνα στο Μπλουά και θα φροντίσω να περιστοιχίζεσαι από πιστούς υπηρέτες, για να μη γίνω γνωστή ή καταισχύνω σου. Μην ελπίζεις όμως ότι θα αναθρέψης εσύ κατόπιν το παιδί που πρόκειται να γεννηθείς.
— Άντωνιέ! Έκαμε ή Μαργαρίτα. Τι θέλεις να πής;
— Τίποτε άλλο εκτός από εκείνο που είπα. Το παιδί σου δεν πρόκειται να μείνει κοντά σου!
— Άντωνιέ! Δεν συλλογίζεσαι λοιπόν ότι είμαι μητέρα;
— Το σφάλμα σου πρέπει να παραμείνει άγνωστο από όλους, Μαργαρίτα! Το παιδί αυτό θα εξαφανισθεί! Προτιμάς λοιπόν να το θρηνηήσεις από τώρα, αν θέλεις!

— Σκέπτεσαι λοιπόν να έγκληματήσης;
— Υπάρχουν πολλές αναγκαίες και υπηρές πράξεις στη ζωή του ανθρώπου. Ονόμασε τις όπως θέλεις.
— Η Μαργαρίτα εξήγηρθη. Δεν ένοιωθε πια τώρα τον έαυτό της ένα αδύνατο πλάσμα όπως πριν. Η συναισθήσις του ότι επρόκειτο να γίνει μητέρα, της έδινε θάρρος.

— Άντωνιέ, έφώναξε, αυτό είναι άναν δρία έκ μέρους σου απέναντι δυο αδύνατων πλάσμάτων που δεν μπορούν να υπερασπισθούν μόνα τον έαυτόν τους... Δεν θα το κάμης αυτό το έγκλημα, δεν θα σ' αφήσω να το κάμης! Θέλεις λοιπόν να τρέμω μπροστά σου, όπως έτρεμα πάντα; Ποτέ δεν με αγάπησες! Ποτέ δεν υπήρξα για σένα ή αδελφή που την προστατεύει ο αδελφός... Με έθεώρησες πάντοτε κατώτερη από σένα... Άλλά, πρόσεξε. Υπήρξα δέβαια ένοχος και το σφάλμα μου είναι μεγάλο... Άλλ' ήταν και αυτό αποτέλεσμα της αδυναμίας μου. Τώρα όμως δεν είμαι πια αδύνατη όπως πρώτα... Η αδελφή μπορεί να σε υπήκουσε. Άλλά ή μητέρα θα προστατεύση με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία τη ζωή του τέκνου της!

— Άντωνιέ, άνεσθήκωσε τους ώμους.
— Είσαι τρελή! έφώναξε. Άν το μυστικό σου γίνει γνωστό, είσαι χαμένη! Ποιός άνδρας θα σε δεχθή πια ώς σύζυγο;
— Μου είναι αδιάφορο, απήντησε ή Μαργαρίτα. Θα μου μείνει το τέκνο μου!
— Νομίζεις; έκαμε ο Άντωνιέ. Όλοι νομίζουν τώρα ότι είσαι άρρωστη και κανείς δεν υποπτεύεται την αλήθεια. Τα πράγματα πρέπει να παραμείνουν στο σημείο αυτό, για να περισώσω την τιμή μας. Σου τονίζω λοιπόν και πάλι ότι το τέκνον σου θα εξαφανισθεί.

— Και εγώ σου ξαναλέω άλλη μια φορά ότι θα το υπερασπισθώ με όλες μου τις δυνάμεις!
— Άντωνιέ δεν είπε τίποτε άλλο.
— Έρριξε ένα απειλητικό βλέμμα προς την αδελφή του και έβγηκε από το δωμάτιο.

— Η ταραχή της Μαργαρίτας ήταν τόσο μεγάλη, ώστε, αμέσως μετά την άναχώρησι του αδελφού της, κατέπεσε λιποθύμη στην άγκαλιά της θείας της.
— Όταν συνήθε, ή πρώτη φράσις που έβγηκε από το στόμα της ήταν:
— Όχι, είπε ή θεία της. Δεν θα το σκοτώσω! Γιατί θα το προστατεύσω και οι δυο μαζί.
— Ω, θεία μου, θεία μου! έκαμε ή νέα κλαίγοντας.

— Οι άνθρωποι που βρίσκονται κοντά στον τάφο συγχωρούν πολύ εύκολα, είτε ή θεία της. Διέπραξες δέβαια ένα μεγάλο σφάλμα και είσαι ένοχος απέναντι της

οικογενείας σου. Αυτό όμως δεν είναι λόγος για να καταδιώξη ο αδελφός σου, ούτε σένα, ούτε το τέκνον σου... Αυτό είναι ένα άθωο πλάσμα και καμιά ευθύνη δεν το βαρύνει. Άν εσύ υποφέρης αυτό θα είναι δίκαιο, γιατί έσφαλές και πρέπει να τιμωρηθείς. Το παιδί όμως αυτό δεν έφταιξε σε τίποτε. Βασίσου σε μένα, κόρη μου... Θα το προστατεύσω με...
— Φοβούμαι πολύ, θεία μου...
— Όχι, Μαργαρίτα. Σου λέω ότι δεν πρέπει να φοβάσαι.
— Ο Άντωνιέ μπορεί να κάμη τα πάντα...
— Το ξέρω... Άλλά στο τέλος θα αναγκασθί να υποχωρήση.
— Η Μαργαρίτα έκίνησε το κεφάλι με δυσπιστία.
— Άν τουλάχιστον ο Ίουλιανός ήταν δώ; έπτε. Άν δεν επέβαινε...
— Αυτό δεν θα άπλοποιούσε τα πράγματα, απήντησε ή θεία της.
— Ο τοκέτος της Μαργαρίτας θα εγίνεταν τον Δεκέμβριο.
— Ο Άντωνιές έγύρισε στο Παρίσι, όπου τον έκαλούσαν οι υποθήσεις του.
— Ο κ. ντε Πονταλές βρισκόταν πάντοτε στη Νέα Ύόρκη και άγνοούσε τελείως τα συμβαίνοντα.

— Στα γράμματά του, δεν έκανε κανένα λόγο περί επανόδου. Έλεγε μόνο ότι είχε άσθενήσει και ότι παρέμενε στο κρεβάτι.
— Αντιθέτως, εξέφράζετο με ένθουσιασμό για τις υποθέσεις του. Είχε αγοράσει άριστα μηχανήματα και έσκόπευε, επι-

στρέφοντας στη Γαλλία, να δώσει μια νέα ώθησι στα έργαστάσια του.

— Μπορούμε να είμαστε δέβαιοι ότι θα άποκτήσωμε πολύ σύντομα την περιουσία μας, έγραφε σε μια τελευταία του έπιστολή προς τον Άντωνίον. Κατ' αυτό τον τρόπο, θα μπορούσα να εξοφλήσω το χρέος μου προς τον Σαβερνύ, επιστρέφοντας στον γυιό του τα χρήματα που με τόση γενναιοδωρία ο πατέρας του έθεσε στη διάθεσί μου και κάνοντάς τον ευτυχισμένο χάρις στο γάμο του με τη Μαργαρίτα.

— Ένα ειρωνικό χαμόγελο έφάνηκε στο πρόσωπο του Άντωνίου, όταν εδιάβασε τις τελευταίες αυτές φράσεις της έπιστολής:
— Ωραίο δώρο για το Σαβερνύ, έψιθύρισε. Και όμως αυτός ο γάμος πρέπει να γίνει!
— Η Μαργαρίτα, έπειτα από πολλούς διαταγμούς, άπεφάσισε τέλος να γράψη στον πατέρα της και να του εκθέση την κατάστασί της.
— Στην έπιστολή αυτή την ένεβάρρυνε ή θεία της ή οποία της έλεγε διαρκώς:
— Γράψε στον πατέρα σου και όμολόγησέ του τα πάντα. Η σωτηρία ίσως προέλθη από εκεί. Ο πατέρας σου σε αγαπά πολύ. Θα τον λυπήσης πολύ θέβαια... θα προκαλέσης την όργη του ίσως... άλλά, στο τέλος, θα σε συγχώρηση. Και τότε ο πατέρας σου θα είναι ο καλύτερος υπερασπιστής σου, εναντίον του Άντωνίου. Γράψε του... Μην το αναβάλης περισσότερο. Θα έχη τον καιρό να σκεφθί έως την έπιστροφή του... Και, όταν θα επιστρέψη, ή όργη του θα έχη περάσει.

— Η Μαργαρίτα έπεισθη στο τέλος και έγραψε προς τον πατέρα της
— Η έπιστολή έστάλη στη Νέα Ύόρκη... Άλλά την έπομμένη ένα τηλεγράφημα άνήγγειλε τον αιφνίδιο θάνατο του Πονταλές.
— Έτσι, ή Μαργαρίτα είχε μείνει άνυπεράσπιστη στη διάθεσι του Άντωνίου.
— Η έγκυμοσύνη της υπήρξε πολύ άδυσνηρή.

— Η εξαφάνισις του Ίουλιανού, ή σκληρότης του αδελφού της, ο θάνατος του πατέρα της, καθώς και ή κατάσταση της επέδρασαν στην υγεία της και έκλόνισαν τον οργανισμό της.
— Είχε αδυνατίσει πολύ και παρέμενε εις άρκως σχεδόν στο κρεβάτι.
— Μέσα σ' όλη αυτή την άπελπισία της έμαθε ένα ευχάριστο γεγονός, που υπήρξε τόσο άπρσοδόκητο γι' αυτήν, ώστε λίγο έλειψε να της στοιχίση τη ζωή.
— Μια μέρα, έλαβε ένα γράμμα από ένα Ιταλικό χωριό, κοντά στη Μαγέντα.

— Το γράμμα αυτό προήρχετο από τον Ίουλιανό Ρεμοντέ.
— Όταν ή Μαργαρίτα άνεγνώρισε το γραφικό του χαρακτήρα, άφησε μια μεγάλη κραυγή και έπεσε άναίσθητη επάνω στο προσκέφαλό της.
— Η θεία της είχε άκούσει αυτή την κραυγή και έτρεξε άμέσως κοντά της.
— Η έπιστολή ήταν πεσμένη κάτω.
— Την έπληξε τότε στα χέρια της και την εδιάβασε.

— Ο Ίουλιανός διηγείτο με πολύ λίγα λόγια ότι είχε πληγωθί στη Μαγέντα και ότι είχε έγκαταλειφθί, γιατί είχε νομισθί νεκρός.
— Την άλλη ήμέρα άνευρέθη σ' ένα δάσος από μερικούς Ιταλούς χωρικούς, οι όποιοι τον μετέφεραν στο σπίτι τους και τον έθεράπευσαν.
— Επί πολύ διάστημα είχε παραμείνει μεταξύ ζωής και θανάτου, χωρίς να ξέρη ούτε που βρισκόταν, ούτε ποιοι ήσαν οι άνθρωποι που τον έπεριποιούντο.

— Τέλος είχε σωθί.
— Έπειτα από μερικές έβδομάδες, έπρόσθετε, θα εξαγαγύριζε στη Γαλλία και ήλπιζε ότι τότε θα μπορούσε να δή την Μαργαρίτα.
— Ο έρως μου μου δίδει δυνάμεις, κατέληγε σ' αυτή την έπιστολή. Η άνάμνησίς σου με έσωσε.
— Η Μαργαρίτα, όταν συνήλθε, εδιάβασε αυτή την έπιστολή και ή χαρά της ήταν άπερίγραπτη.

— Δεν πέθανε! έσκεπτόταν.
— Αυτό μόνο ήταν άρκετό.
— Την ίδια μέρα απήντησε στην έπιστολή του.
— Έως τότε ήταν αδύνατη και έξντηλημένη.
— Άλλ' ή σκέψις ότι ο Ίουλιανός είχε σωθί και ότι θα τον εναόβλεπε, της έδωκε καινούργιες δυνάμεις.

— Την άλλη ήμέρα, έσηκώθηκε από το κρεβάτι της και έγραψε καινούργια έπιστολή στον Ίουλιανό.
— Η έπιστολή αυτή ήταν πολύ μεγαλύτερη από την πρώτη.
— Η νέα περιέγραψε μέσα σ' αυτή στον άγαπημένο της όλη την άγωνία της, όλες τις θλίψεις, όλους τους έξευτελισμούς που είχε δοκιμάσει.

— Άλλά τί σημασία έχουν όλα αυτά, το έγραφε, αφού ζής; Ο Άντωνιές δεν μπορεί να κάμη τίποτε πια εναντίον μου. Άν θέλεις όμως να βρής το παιδί σου, Ίουλιανέ πρέπει να σπεύσης να έλθης. Ίλησιάζουν οι τελευταίες ήμέρες και ο Άντωνιές θα φωνή άνηλεής. Δεν πρέπει να βρίσκεται κοντά μου την ώρα του τοκετού. Άλλ' άν αυτό δεν μπορεί να γίνει, ή δική σου παρעוσία θα άπομακρύνη άσφαλώς την άνεπανόρθωτη κατάσταση που άπειλει το παιδί μου. Σπεύσε αγαπημένε μου Ίουλιανέ! Ίσως έπειτα από μερικές ήμέρες θα είναι πολύ άργα.
— Έπέρασαν πολλές ήμέρες.

— Ο Άντωνιές, μολονότι έμενε στο Παρίσι, δεν έπαυε να παρακολουθί όλα τα συμβαίνοντα στο Μπλουά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

— Η Μαργαρίτα έπεισθη στο τέλος και έγραψε προς τον πατέρα της
— Η έπιστολή έστάλη στη Νέα Ύόρκη... Άλλά την έπομμένη ένα τηλεγράφημα άνήγγειλε τον αιφνίδιο θάνατο του Πονταλές.
— Έτσι, ή Μαργαρίτα είχε μείνει άνυπεράσπιστη στη διάθεσι του Άντωνίου.
— Η έγκυμοσύνη της υπήρξε πολύ άδυσνηρή.

— Η εξαφάνισις του Ίουλιανού, ή σκληρότης του αδελφού της, ο θάνατος του πατέρα της, καθώς και ή κατάσταση της επέδρασαν στην υγεία της και έκλόνισαν τον οργανισμό της.
— Είχε αδυνατίσει πολύ και παρέμενε εις άρκως σχεδόν στο κρεβάτι.
— Μέσα σ' όλη αυτή την άπελπισία της έμαθε ένα ευχάριστο γεγονός, που υπήρξε τόσο άπρσοδόκητο γι' αυτήν, ώστε λίγο έλειψε να της στοιχίση τη ζωή.
— Μια μέρα, έλαβε ένα γράμμα από ένα Ιταλικό χωριό, κοντά στη Μαγέντα.

— Το γράμμα αυτό προήρχετο από τον Ίουλιανό Ρεμοντέ.
— Όταν ή Μαργαρίτα άνεγνώρισε το γραφικό του χαρακτήρα, άφησε μια μεγάλη κραυγή και έπεσε άναίσθητη επάνω στο προσκέφαλό της.
— Η θεία της είχε άκούσει αυτή την κραυγή και έτρεξε άμέσως κοντά της.
— Η έπιστολή ήταν πεσμένη κάτω.
— Την έπληξε τότε στα χέρια της και την εδιάβασε.

— Ο Ίουλιανός διηγείτο με πολύ λίγα λόγια ότι είχε πληγωθί στη Μαγέντα και ότι είχε έγκαταλειφθί, γιατί είχε νομισθί νεκρός.
— Την άλλη ήμέρα άνευρέθη σ' ένα δάσος από μερικούς Ιταλούς χωρικούς, οι όποιοι τον μετέφεραν στο σπίτι τους και τον έθεράπευσαν.
— Επί πολύ διάστημα είχε παραμείνει μεταξύ ζωής και θανάτου, χωρίς να ξέρη ούτε που βρισκόταν, ούτε ποιοι ήσαν οι άνθρωποι που τον έπεριποιούντο.

— Τέλος είχε σωθί.
— Έπειτα από μερικές έβδομάδες, έπρόσθετε, θα εξαγαγύριζε στη Γαλλία και ήλπιζε ότι τότε θα μπορούσε να δή την Μαργαρίτα.
— Ο έρως μου μου δίδει δυνάμεις, κατέληγε σ' αυτή την έπιστολή. Η άνάμνησίς σου με έσωσε.
— Η Μαργαρίτα, όταν συνήλθε, εδιάβασε αυτή την έπιστολή και ή χαρά της ήταν άπερίγραπτη.

— Δεν πέθανε! έσκεπτόταν.
— Αυτό μόνο ήταν άρκετό.
— Την ίδια μέρα απήντησε στην έπιστολή του.
— Έως τότε ήταν αδύνατη και έξντηλημένη.
— Άλλ' ή σκέψις ότι ο Ίουλιανός είχε σωθί και ότι θα τον εναόβλεπε, της έδωκε καινούργιες δυνάμεις.

— Την άλλη ήμέρα, έσηκώθηκε από το κρεβάτι της και έγραψε καινούργια έπιστολή στον Ίουλιανό.
— Η έπιστολή αυτή ήταν πολύ μεγαλύτερη από την πρώτη.
— Η νέα περιέγραψε μέσα σ' αυτή στον άγαπημένο της όλη την άγωνία της, όλες τις θλίψεις, όλους τους έξευτελισμούς που είχε δοκιμάσει.

— Άλλά τί σημασία έχουν όλα αυτά, το έγραφε, αφού ζής; Ο Άντωνιές δεν μπορεί να κάμη τίποτε πια εναντίον μου. Άν θέλεις όμως να βρής το παιδί σου, Ίουλιανέ πρέπει να σπεύσης να έλθης. Ίλησιάζουν οι τελευταίες ήμέρες και ο Άντωνιές θα φωνή άνηλεής. Δεν πρέπει να βρίσκεται κοντά μου την ώρα του τοκετού. Άλλ' άν αυτό δεν μπορεί να γίνει, ή δική σου παρעוσία θα άπομακρύνη άσφαλώς την άνεπανόρθωτη κατάσταση που άπειλει το παιδί μου. Σπεύσε αγαπημένε μου Ίουλιανέ! Ίσως έπειτα από μερικές ήμέρες θα είναι πολύ άργα.
— Έπέρασαν πολλές ήμέρες.

— Ο Άντωνιές, μολονότι έμενε στο Παρίσι, δεν έπαυε να παρακολουθί όλα τα συμβαίνοντα στο Μπλουά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Σύγχρονη αισθηματική φαρσούλα

— Ο Κλώντ Σαρντάν έχει στολίσει το μικρό άτελιέ του, σ' ένα δρομάκι της Μοιμάρτης, με τα ώραιότερα λουλουδια της εποχής, με τους πιο δροσερούς καρπούς, με τα πιο έλκυστικά γλυκίματα και περιμένει...

— Σκυμμένος σ' ένα διβλίο, διαβάζει ή μάλλον κάνει πως διαβάζει, γιατί ο νους του είναι στην πόρτα. Περιμένει ν' άκούση το κουδούνισμα που θα του άναγγείλη την πολυπόθητη άφιξι.

— Καί το κουδούνι χτυπά...
— Πεταίει το διβλίο και τρέχει να άνοίξη... μα τα λόγια, που άνέβαιναν στα χείλη του έσβυσαν σ' έναν στεναγμό άπογοητεύσεως.

— Γιατί έχεις αυτό το ύφος; Έτσι υποδέχεσαι τον φίλο σου Ρομπέρ Ρανκέ; Έπληρα μίαν άδεια δέκα ήμερών και ήρθα να ίδω πως είσαι ύστερα από τους τρείς μήνες της άναρρώσεώς σου. Δεν σ' ευχαριστεί ή έπίσκεψίς μου;

— Όχι... δηλαδή όχι τη στιγμή αυτή... Πέροσε μέσα και θα σου εξηγήσω.

— Ο Ρομπέρ έμπηκε και έριξε όλόγυρα μίαν έρευνήτική ματιά:
— Ω, τί ώραία λουλούδια! Είνε προς τιμήν του πολεμικού σταυρού σου; Και τόσα μαξιλάρια στο ντιβάνι σου και τόσα γλυκά! Μα για πές μου ποιόν περιμένεις;

— Περιμένω τη δεσποινίδα Νταρλύ.
— Θάρρη εδω ή Μικέτ;
— Την λες Μικέτ, σάν...
— Ω, κάθε άλλο. Δεν έχω καμιά διάθεσι. Είνε ή αλήθεια πως είχα το μερίδιό μου σ' όλα σου τα φλέρτ, άλλά ή Μικέτ, που είναι ή μεγάλη σου αγάπη, δεν με συγκινεί. Και θα έρθη τώρα;

— Δεν ξέρω αν θάρρη άμέσως τώρα, όπωσδήποτε όμως την περιμένω σήμερα. Έξυπνησα μ' αυτό το προαίσθημα. Μου υποσχέθηκε αυτή την έπίσκεψι πρό δυο έβδομάδων.

— Και κανείς κάθε μέρα αυτή την προετοιμασία;
— Κάθε μέρα. Σήμερα όμως είναι ή τελευταία. Το ξέρω, το διαισθάνομαι... Γι' αυτό, μόλις έρθη, πές πως είσαι διαστεικός και φύγε.

— Έννοια σου, ξέρω. Και έλπίζεις πολλά απ' αυτή τη συνάντησι;
— Βεβαίως! Σκέψου πως θα δροσισθώ για πρώτη φορά μόνι από τότε που έγύρισα από το μέτωπο. Το σπίτι της είναι πάντα γεμάτο από κόσμο.

— Και αυτή δεν πάει πουθενά;
— Μα δεν έχει καιρό. Έργάζεται διαρκώς για τους στρατιώτες. Νά, το κουδούνι! Αυτή θα έινε! Φύγε!

— Θα φύγω, άλλά υπό τον άρο να μου τηλεφωνήσης το βράδυ και να μου πής πως έπέρασε.

— Πράγματι, ήταν ή Μικέτ Νταρλύ. Ύφαια, δροσερή, κομψή. Προσπάθησε να πείση τον Ρομπέρ να μείνει, άλλά εκείνος με πολλή έπιδεξιότητα όδηνε πρόσχημα να άποσυρθί. Ο Κλώντ, ζαλισμένος από την ευτυχία του, προσπάθησε να κάμη ευχάριστη τη διαμονή της Μικέτ στο άνοστούλιστο άτελιέ του.

— Άλλά! Έσύ είσαι, Ρομπέρ; Έδώ Κλώντ. Άκουσε, φίλε μου, θα μου κάμης μια μεγάλη χάρη. Θα πιάς άβριο στη φιλαθρωπική αγορά που διοργανώνει ή δεσποινίδα Νταρλύ. Θα

άγοράσης για λογαριασμό μου, ό,τι όποτε αντίκειμενο από την αγορά της, θα το άκριβοπληρώσης και θα προσπαθήσης να μάθης από την Μικέτ τί την ενόχλησε στο σπίτι μου. Σκέψου ότι έκάθρε μόνο πέντε λεπτά. Δεν θέλησε να κυττάξη ούτε τα ζωγραφικά μου έργα, ούτε τίποτε. Σε ίκετεύω, Ρομπέρ, κάνε μου αυτή τη χάρη και τηλεφώνησε μου άβριο. Κοντεύω να τρελλαθώ, δεν μπορώ να καταλάβω τι ήταν αυτό που την έπείραξε και την έκαμε να φύγη.

— Την άλλη μέρα.
— Άλλο! Ναι, είμαι εγώ ο Ρομπέρ. Κατάφερα να μιλήσω με την Μικέτ, και μάλιστα χωρίς να αγοράσω τίποτε. Λοιπόν, έμαθα τί συνέβη χθές. Μόλις της έκαμα λόγο για την έπίσκεψί της στο άτελιέ μου, μου άπήντησε γελώντας: «Τί περιτέλεις! Με είχε παρακαλέσει πολύ ο Κλώντ να πάω μια μέρα σπίτι του. Του το υποσχέθηκα χωρίς να του όρίσω ήμέρα, άκριδώς γιατί ήθελα να τον βρω σε μια στιγμή που δεν θα με περιμένε. Και το επέτυχα! Άλλά, βρήκα το άτελιέ του γεμάτο λουλούδια, γλυκά, λικέρ. Κατάλαβα πως ο καίμιος έπείριμε μια γυναίκα... και έσπευσα να φύγω το γρηγορότερο...»

— ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΟΜΕΡ

ΟΚΤΑΛΟΓΟΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

— Στα άμερικανικά σχολεία έχουν άναρτηθί πινακίδες που φέρουν τα έξης παραγγέλματα υγιεινής προς τους μαθητάς:

1. — Χρησιμοποιήτε κάθε μέρα την βούρσα των δοντιών.
2. — Τρώτε κάθε μέρα φρούτα.
3. — Πίνετε μόνο τέσσερα ποτήρια νερό.

4. — Πίνετε τέσσερα ποτήρια γάλα χωρίς τσάι και καφέ.
5. — Παίξτε κάθε μέρα στο ύπαιθρο.
6. — Τρώτε πατάτες και σαλάτες.
7. — Κάνετε έσά τουλάχιστον λουτρό κάθε μέρα.
8. — Κοιμάσθτε με άνοιχτά παράθυρα.

— Καί καθισχυασμένος, ξανάρχισε να ητθανοέρχεται. Μα τα λεπτά, τα τέταρτα περνούσαν, και οι δυο άνδρες έξακολουθούσαν να περιμένουν στο ίδιο μέρος. Έκνευρισμένος από την πολυώρα άναστροφή και από την άνεπιθύμητη συντροφιά του άγνωστου, ο Ροβέρτος έπληξε το θάρρος να τον πλησιάση και να τον ρωτήση με ύφος τάχα αδιάφορο:

— Μου έπιτρέπετε, κύριε, να σας ρωτήσω αν πρόκειται περί τυχαίας συμπτώσεως, που βρίσκομαστε και οι δυο στο ίδιο αυτό μέρος ή κάθεσθε εδώ για να μ' ενόχλησετε;
— Ο άγνωστος με πολλήν άπάθεια απήντησε:

— Περιμένω κάποιον.
— Μου φαίνεται πολύ περίεργο το ότι σε όλοκληρο το Παρίσι δαήκατε για το ραντεβού σας αυτό άκριδώς το μέρος που εδιάλεξα εγώ.

— Θα μπορούσα να κάμω κι' εγώ την ίδια σκέψι για σας, νεαρέ, μου κύριε.
— Ο Ροβέρτος έχασε την ψυχραιμία του: — Καί άσφαλώς περιμένετε μια γυναίκα. Μου έπιτρέπετε μίαν άδίσκριτη έρώτησι; Πόσων χρονών είναι ή κυρία που περιμένετε;

— Δεκάοχτώ έτών.
— Αδύνατον. Ονειρεύομαι! Μου έπιτρέπετε και άλλη μίαν έρώτησι; Μήπως είναι ή δεσποινίς Φραίζ;

— Άκριδώς, αυτή είναι.
— Και δεν ντρέπεσθε, έσείς, ήλικιωμένος άνθρωπος, να κυττάζετε τα κορίτσια; Πώς έφαντασθήκατε ποτέ ότι ή δεσποινίς Φραίζ, αυτό το άθιο, το δροσερό πλάσματάκι, θα προσέξη εσάς...;

— Θα με προσέξη, νεαρέ μου, απήντησε ο ήλικιωμένος κύριος με καλωσύνη και έπιείκεια. Είμαι ο πατέρας της...
— ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Χαριτωμένη άπρόοπτη υπόθεσις

— Ο Ροβέρτος Νταγκνέρ ηγαινοερχόταν στην έξοδο του σταθμού Όμπλιγκαντέ. Εκεί θάρχόταν να τον συναντήση ή δεσποινίς Φραίζ, μια θελκτική μελαχροινούλα, που την έγνώρισε σ' ένα μαγαζί και που, στην έπίμονη παράκλησί του, έδέχθηκε αυτό το ραντεβού.

— Ήταν βέβαιος ότι θάρχόταν. Την βεβαιότητα αυτή του την έδινε το γεγονός, ότι την είδε να σημειώνη στο μικρό καρτέ της την ώρα και την ήμέρα του ραντεβού των. Έτσι, λοιπόν, ο Ροβέρτος έπείριμε γεμάτος έλπίδες για την ευτυχία του.

— Έπέρασε μια ώρα από την άρισμένη μα δεν είχε σημασία. Ο Ροβέρτος ήξερε πως οι γυναίκες πάντοτε άργοπορούν μια και δυο ώρες. Άλλωστε ή άποζημίσις που θα έπακολουθούσε θα ήταν τόσο μεγάλη! Και ο Ροβέρτος στη σκέψι αυτή εξαγογελούσε πανευτυχής.

— Δυο ώρες έπέρασαν, άλλά ο νέος δεν έχανε το θάρρος του. Έκείνο μόνο που άρχισε να τον ενόχλη, ήταν ότι στο ίδιο μέρος, από όλιγων λεπτών, έφανίσθηκε ένας κύριος ήλικιωμένος, που από το ύφος του έδειχνε ότι κι' αυτός έπείριμε. Μοιραίως συναντήθηκαν τα βλέμματά τους

βλέμματα καθαρός έχθρικά.
— «Ποιός είναι αυτός ο παρείσακτος; άναρωτιόταν ο Ροβέρτος. Μπορούσε να δώση κάπου άλλο το ραντεβού του».

— Η παρουσία αυτού του ανθρώπου τον έναγλούσε υπερβολικά και κάθε φορά που περνούσε από δίπλα του, χτυπούσε τα τακούνια του για να του δείξη τη δυσρέσκειά του. Ωστόσο, ο άγνωστος, που δεν φαινόταν μόνο ήλικιωμένος, άλλά και κουρασμένος, άδιαφορούσε τελείως αν ένωχλείτο ο νέος από την παρουσία του.

— Ξαφνικά, ο Ροβέρτος έσκέφθηκε: «Μήπως ο γέρος περιμένει την ίδια κοπέλα που περιμένω κι' εγώ; Δεν είναι δυνατόν, αυτή ή τόσο όμορφη, ή τόσο λεπτή, να έχη τόσο κακό γούστο! Κι' έπειτα, αυτό το ραμολί, αντίζηλος μου!»

— Καί καθισχυασμένος, ξανάρχισε να ητθανοέρχεται. Μα τα λεπτά, τα τέταρτα περνούσαν, και οι δυο άνδρες έξακολουθούσαν να περιμένουν στο ίδιο μέρος. Έκνευρισμένος από την πολυώρα άναστροφή και από την άνεπιθύμητη συντροφιά του άγνωστου, ο Ροβέρτος έπληξε το θάρρος να τον πλησιάση και να τον ρωτήση με ύφος τάχα αδιάφορο:

— Μου έπιτρέπετε, κύριε, να σας ρωτήσω αν πρόκειται περί τυχαίας συμπτώσεως, που βρίσκομαστε και οι δυο στο ίδιο αυτό μέρος ή κάθεσθε εδώ για να μ' ενόχλησετε;
— Ο άγνωστος με πολλήν άπάθεια απήντησε:

— Περιμένω κάποιον.
— Μου φαίνεται πολύ περίεργο το ότι σε όλοκληρο το Παρίσι δαήκατε για το ραντεβού σας αυτό άκριδώς το μέρος που εδιάλεξα εγώ.

— Θα μπορούσα να κάμω κι' εγώ την ίδια σκέψι για σας, νεαρέ, μου κύριε.
— Ο Ροβέρτος έχασε την ψυχραιμία του: — Καί άσφαλώς περιμένετε μια γυναίκα. Μου έπιτρέπετε μίαν άδίσκριτη έρώτησι; Πόσων χρονών είναι ή κυρία που περιμένετε;

— Δεκάοχτώ έτών.
— Αδύνατον. Ονειρεύομαι! Μου έπιτρέπετε και άλλη μίαν έρώτησι; Μήπως είναι ή δεσποινίς Φραίζ;

— Άκριδώς, αυτή είναι.
— Και δεν ντρέπεσθε, έσείς, ήλικιωμένος άνθρωπος, να κυττάζετε τα κορίτσια; Πώς έφαντασθήκατε ποτέ ότι ή δεσποινίς Φραίζ, αυτό το άθιο, το δροσερό πλάσματάκι, θα προσέξη εσάς...;

— Θα με προσέξη, νεαρέ μου, απήντησε ο ήλικιωμένος κύριος με καλωσύνη και έπιείκεια. Είμαι ο πατέρας της...
— ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΦΩΚΙΑΣ

υπό τήν προστασίαν τῆς Ἀμερικανικῆς σημαίας

ΤΟ ΕΤΗΣΙΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ.—ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ.—ΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΔΩΝ.—Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ.—ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΕΣ, ΑΓΡΙΕΣ ΜΑΧΕΣ.—Η ΕΚΓΥΜΝΑΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΩΝ ΚΑΙ Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΨΙΣ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ.

Ἐνὸς τῆς βόρειο θάλασσης οἱ φώκιες ἐπλήρωσαν κι' ἐξακολουθοῦν ἀπὸ πληρώων με ἀρκετὰ θύματα τὴν ἀεροπορικὴν ἐρᾶν τῶν ἐμπολεμῶν στὶς τυγκρούσεις τῶν, οἱ φώκιες τῆς Καλιφορνίας καὶ τοῦ Μεξικοῦ, ὅπως καὶ ἄλλοι, ἐκεῖ καὶ ἐφ' ὧς, ἐκτελὸν τὸ ἐτήσιο γαμήλιο ταξίδι τους, προστατεύονται ἀπὸ ἀκταιωνοῦς τοῦ ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἀποδεκτι-σθῶν ἀπὸ τοὺς λαθροκυνηγούς. Αἱ οἱ ἴσως θὰ ἔξερουν ὅτι τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀνοιξιάς συνήθως τὰ ἀμφίβια αὐτὰ θηλαστικά ἀφίκνυν τὶς ἀκτὲς τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Καλιφορνίας καὶ πηγαίνον στὰ νερά τῆς Σάντα Κατερίνας γιὰ νὰ σχηματίσουν τὴν ἀγέλην, πού ὕστερα ἀπὸ πλὺτον τριῶν χιλιάδων μιλίων θὰ φθάσῃ στὸ ἀρχιπέλαγος Μπριμπιλφ. Ἐκεῖ οἱ φώκιες θὰ κάμουν τοὺς ἄμους τῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, πού διαρκεῖ δύο μῆνες, ἀποφεύγουν τὰ πλοία γιὰ νὰ μὴν ἐξ ἐνστίκτου τὶς τὶς περιμένει. Καὶ πραγματικὰ πρὶν οἱ ἠνωμένες Πολιτεῖες, ἡ Ρωσσία, ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Ἀγγλία ἀπαγορεύουν διὰ κοινῆς συμβάσεως τὸ κυνηγί τῶν φώκων στὸ πέλαγος, τὰ ἄτυχα ζῶα ἀποδεκατίζονταν ἀπὸ τοὺς κυνηγούς. Σήμερα τὸ κυνήγι τῆς φώκιας διεπιμαίνεται ἀπὸ αὐτοὺς κανονισμοὺς ὥστε νὰ μὴν ἐξαφανισθῇ τὸ πολυτιμὸν αὐτὸ ζῷο. Στὸλίσκος ἀμερικανικῶν ἀκταιωνῶν προστατεύει τὶς ἀγέλες τῶν μέχρι τῶν μακριῶν νησῶν ὅπου πηγαίνουν νὰ παραβρίσκουν, καὶ ἀφ' οὗ τὶς φρουρήσῃ κι' ἐκεῖ, τὶς ἀκολουθεῖ παλὶ κατὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΤΗΣΙΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Ἡ πομπὴ τῶν φώκων, πού ἐκτείνεται σὲ μῆκος ἐκατοντάδων μιλίων, προχωρεῖ χωρὶς διασύντη καὶ σὺν δρόμῳ αὐθιγὰν διαρκῶς. Σχηματίζεται ἕνα μιά στρογγύλη ἀπὸ δύο ἐκατομμύρια φώκιες, σχεδὸν ὅλες θηλυκῆς, μὲ τὰ νεογνά τους. Ὁ λόγος τῆς μεταναστεύσεως ἀφίκεται στὶς ἐρωτικὰ ἀνησυχίες πού φέρει ἡ ἀνοιξιά καὶ τὴν ἀναζητήσι ψυχρῶν νερῶν.

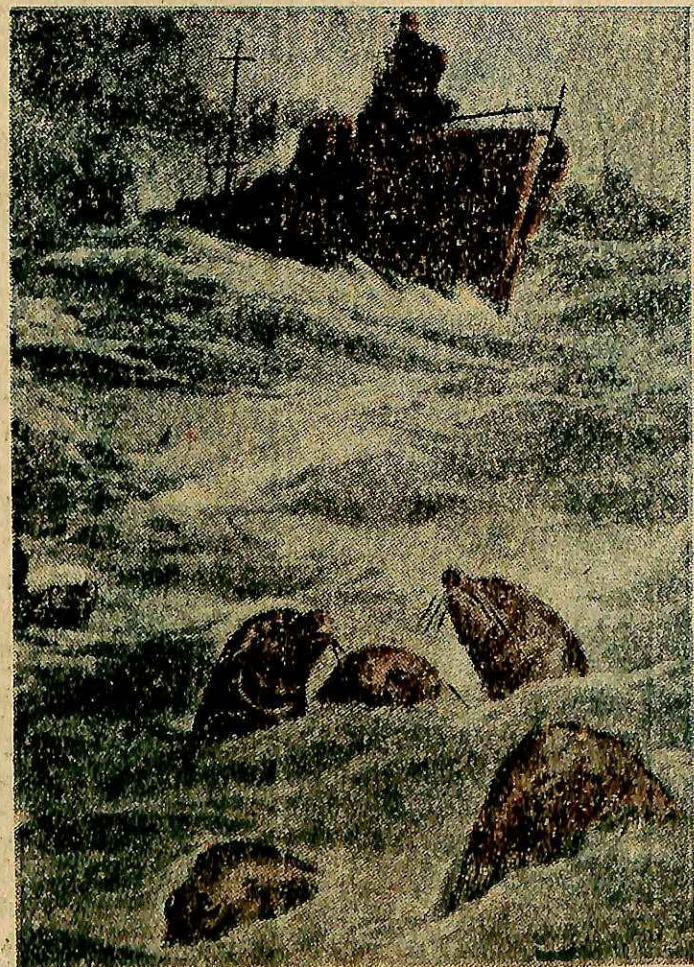
Κατὰ τὸν πλῆθ, σημεῖος ἀπὸ φοβερὰ σκυλόφαρα περιμένουν τὴν πλοῦσιαν λεῖα. Ἀλλὰ

τὰ σκάφη πού τὶς συνοδεύουν —ἀγρυπνοὶ τσοπάνηδες τῆς ἀγέλης— δὲν ἀφίκνυν νὰ πλησιάσουν. Οἱ φώκιες πλέουν παίζοντας μεταξὺ τους, ὑπερ-νικούν ἰσχυρὰ θαλάσσια ρεύματα καὶ τρικυμίες, ἀναπαύονται κάποτε λίγο στὶς ἀκτὲς, γιὰ νὰ συνεχίσουν μετὰ τὸν πλῆθ ταχύτερα ὥς πού νὰ φθάσῃ τὴν Οὐναλάσκ, στὶς Ἀλεοντίους νήσους. Ἐκεῖ περνῶν τὸ στενὸ σὲ πυκνὴν φάλαγγα γιὰ νὰ βγῶν στὴν Βερίγγειο θάλασσαν καὶ νὰ διανύσουν ἑπείτα ὀλοταχῶς τὰ 180 μίλια πού τὶς χωρίζουν ἀπὸ τὰ νησιά Μπριμπιλφ. Ἐκεῖ, στὶς ὑπερβόρειες καὶ ὀμιχλώδεις ἀκτὲς, ἀπὸ δύο ἐβδομάδων ἤδη, τὶς περιμένουν οἱ ἀρσενικῆς φώκιες, πού δὲν ἐρχονται ἀπὸ τὴν Καλιφορνίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς γύρω ἀκτὲς, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγέλην, ὅπως οἱ θηλυκῆς, κατὰ τὸν χειμῶνα.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΔΕΣ ΓΑΜΒΡΟΙ.

Τὰ πράγματα πού συμβαίνουν στὰ νησιά Μπριμπιλφ ἀνατρέπουν τὶς θεωρίες περὶ ἐνστίκτου καὶ νοήσεως πού τίθενται ὡς χωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Δυὸ ἢ τρεῖς μέρες πρὶν

φθάσουν οἱ νύφες, κάθε μιά φέροντας τὸ μικρὸ πού ἐγέννησε κατὰ τὸ προηγούμενο ἔτος, οἱ γαμβροὶ τὶς περιμένουν με ἄγνοια. Ὅταν πλησιάσουν ὁ ἐκνευρισμὸς τῶν ἀρσενικῶν φθάνει τὸ κατακόρυφο καὶ ἀρχίζει... ὁ πόλεμος. Οἱ ἀσθενέστεροι — δηλαδὴ οἱ νεώτεροι καὶ οἱ γεροντότεροι — κατατροπώνονται ὕστερα ἀπὸ ἔξι μῆνες καὶ οἱ βράχοι βάφονται με αἷμα. Οἱ νικηταὶ παρατάσσονται μετὰ τὴν παρα-λαί: μπροστά οἱ περισσότεροι... παλληκάρους καὶ ἑπείτα οἱ ἄλλοι. Ὅταν φθάσουν λοιπὸν οἱ νύφες, οἱ πρὶν ῥωμαιοὶ γαμβροὶ ἔχουν πρῶτον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Τὸ πλῆθος τοῦ... «ῥωμαιοῦ φύλου» δὲν τοὺς τραμάζει. Καθένας σχηματίζει ἕνα «χαρμὶ» 100—200 συζύγων, πού ἐξελέγησαν ἀνάλογα μετὰ τὸ κάλλος τῶν καὶ τὴν νεότητά τους. Οἱ γεροντότεροι γίνονται σύζυγοι τῶν ἀδυνάτων. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ νύφη θὰ πῇ τὸ «ναί», ἡ συζυγικὴ πίστις ἐξασφαλίζεται γιὰ ὅλη τὴν περίοδο. Κάθε οἰκογένεια καταλαμβάνει ἕνα χωρὶς τοῦ νησιοῦ, ἐνὸς τὰ μικρὰ συγκεντρώνονται ὅλα σ' ἕνα ἰδι-όκετο χωρὶς καὶ ἐκεῖ τὰ ἐπισκέπτονται οἱ μητέρες τῶν κα-θημερινῶς γιὰ νὰ τὰ περιποι-η-

θῶν. Μέσα στὸ τεράστιο πλῆθος, κάθε μητέρα ἀναγνωρίζει τὸ παιδί της.

Οἱ οἰκογενεῖες ἐγκαθίστανται σὲ ἀπόστασι 30 μέτρων, μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλη κι' ἀφίκνυν μεταξὺ τους ἕνα διάδρομο ἀπὸ τὸν ὅποιον περνῶν οἱ ἄγριοι νεοὶ, πού δὲν τολμοῦν ν' ἀντικρύσουν τοὺς ἐγγάμους Περνοὺν φρόνιμα καὶ δὲν ρίχνουν οὔτε μίαν ματιὰ σταὺς γυναικωνίτες.

Ἀν βρεθῇ κανένας θρᾶσὺς θὰ πληρώσῃ τὴν τὸλην του πολὺ ἀκριβὰ ἀπὸ τὸν σύζυγον. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγάμους ἐκ-λέγονται καὶ τὰ θύματα τῆς περιόδου: φονεύονται περὶ τὶς ἐξήντα χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὰ δερμάτια τους, τὸ πρῶτον τῆς πωλήσεως τῶν ὁπείων εἰσέρχεται στὸ ἀμερικανικὸ θησαυροφυλάκιο.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΘΗΛΥ...

Ἀφ' οὗ συμπληρῇ ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία, οἱ μητέρες ἀρχίζουν νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους, πού ἐγεννήσαν κατὰ τὸ προ-ηγούμενον ἔτος. Οἱ ἀρσενικοὶ ἔχουν ἀναλάβει τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁμοφύλους τῶν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τοῦ εἰ-δους συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ εἶναι ἀνδρείοτατοι. Κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐρώτων οὐτε τρώγ, οὐτε κοιμούνται. Καὶ τὸ ἀποτέλε-σμα εἶναι ὅτι ἀδυνατίζουν πολὺ, χάνοντας τὰ δύο τρίτα τοῦ βάρους τῶν, μέχρις ὅτου κατεξη-γλημένοι πέφτουν σὲ ἕνα λη-θαργό, πού διαρκεῖ δέκα μέρες.

Κάποτε σημειοῦνται περι-πτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες αἱ συζύγοι τοῦ χαρμιοῦ δὲν μένουν ἀσυγκίνητες στὶς προτά-σεις τῶν ἀγῶνων Δὺν Ζούαν. Ὁ σύζυγος ὅμως, ἀφαντάσας τὴν ἐλπίδα, ἐπαγρυπνεῖ. Μετὰ τὴν οὐρὰ τοῦ... δέρνει τὴν ἀπιστή πρὶν αὐτὴν προλάβῃ νὰ πραγ-ματοποιήσῃ τοὺς σκοπούς της. Ἀν ἐκείνη φανῇ ἀδιόρθωτη γίνεται ἀγριώτερος. Τὴν δα-γκώνει μέχρις αἵματος.

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΨΗΣ

Ἐτοίμη ἡ περίοδος λήγει μετὰ τὴν ἐκγύμνασι τῶν νεογεννη-τῶν στὸ καλὸ μῆμα, πού ἀρ-χίζει ἐξ ἐβδομάδων μετὰ τὴν γέννησιν τους. Γιὰ τὸ μικρὸ δὲν κολυμβοῦν ἐξ ἐνστίκτου. Πρέπει νὰ διδαχθῶν. Ὁ πατέ-ρας κάθεται σ' ἕνα βράχο, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ὁποῦ καμα-ρώνει τὰ παιδιὰ του πού παί-ζουν στὴν ὁκτῇ. Ἐπείτα σιγὰ σιγὰ, περιπίπτει σὲ νάρκη. Αὐτὴ εἶναι ἡ στιγμή τῆς ὁποῖας ἐκλέγονται αἱ σύζυγοι γιὰ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν: σχηματίζουν πάλι τὶς τεράστιες ἀγέλες πού, κατὰ τὴν προστασίαν τῆς Ἀμερικανικῆς σημαίας, θὰ ἐπαυλαπλευσῶν στὶς ἀκτὲς τῆς Καλιφορνίας, ὅπου θὰ παρα-μένουν μέχρι τοῦ ἐπομένου ἔ-τους, ὅποτε θὰ πάρουν καὶ πάλι τὸν δρόμον πρὸς τὶς θάλα-σας τοῦ Βορᾶ, ὅπου ἄλλοι συ-ζυγοὶ θὰ τὶς περιμένουν γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ἐρωτικὸν τους ρομάντσο...

Σ. ΜΠΡΑΝΤΣΙ

Μιά βουβή τραγωδία ἀπὸ τὴ σύγχρονη πραγματικότητα

Ἡ ἐπιστολὴ, ἡ καλύτερα τὸ ἄθλιο αὐτὸ κομμάτι τὸ χαρτί, ἦταν ἐκεῖ μπροστά μου, ἀνά-μεσα σ' ἕνα πλῆθος ἄλλων ἐπι-πτόλων.

Ἦταν ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ἀπευθυνόμενον στὸν λοχία Ντωμπέλ, πού ὑπηρετοῦσε σὲ κά-ποιον ὄχυρό τῆς γραμμῆς Μα-ζινώ.

Ἡ ἐργασία μου ὡς λογο-κρίτου τῶν ἐπιστολῶν, πού ἀ-πεστέλλοντο στὸ μέτωπο, δὲν μοῦ ἐπέτρεπε δέβαινα νὰ ἀνα-μηνύωμαι στὶς «οἰκογενειακῆς» υποθέσεις τῶν ἄλλων.

Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ συνεκράτησε τὴν προσοχή μου. Ἐκεῖνο πού με ἔκανε νὰ πρῶτα προσέξω ἦταν πρῶτα—πρῶτα τὸ περιεχόμενό της.

Ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογρά-φος εἰδοποιεῖ τὸν λοχία Ντωμπέλ ὅτι ἡ σύζυγός του Ζακελίνα ἐξοῦσε μὴν ἐκλυτὴ ζωὴ καὶ διεσκέδαζε κάθε βράδυ μετὰ διαφόρους φίλους.

Τὸ δεύτερο ἦταν ὅτι ὁ λοχί-ας Ντωμπέλ καὶ πρὶν πολὺ ἡ ἀπιστὴ Ζακελίνα δὲν ἦσαν καθόλου ἀγνωστοί.

Θὰ ἦμουν ἄδικος ἂν δὲν τὸ ὁμολογοῦσα. Ἐπὶ ἕνα χρόνο, κανένα σύννεφο δὲν ἦρθε νὰ τὰ ράξῃ τὴν εὐτυχία μας.

Ἀγαπούσα μετὰ τὴν μου τὴν καρδιά τῆς Ζακελίνας καὶ ἐπί-στευα ὅτι καὶ αὐτὴ με ἀγα-πούσε.

Καὶ, ξαφνικὰ, μίαν μέρα, ἔ-φυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφίκνυντὰς μου ἕνα γράμμα, μέσα στὸ ὁ-ποῖο μοῦ ἔγραφε ὅτι δὲν ἐπρε-πε νὰ ζητήσω νὰ τὴν βρῶ που-θενά.

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελπισία μου ἦσαν τόσο μεγάλες, πού, γιὰ μερικὲς ἡμέρες, ἐνόμισα ὅτι θὰ ἔχανα τὸ λογικὸ μου.

Ἐπείτα, σιγὰ-σιγὰ, ξανα-βρήκα τὴν ἡρεμία μου. Ἀργότερα, μίαν τυχὰς σύμ-πτωσιν με ἔκανε νὰ μάθω ὅτι ὁ ἀνὴρ πού γιὰ τὸν ὅποιον ἡ Ζακελίνα με εἶχε ἐγκαταλείψει ἦταν ὁ ἰατρός Ντωμπέλ.

Στὴν ἀρχὴ, ἐσκέφθηκα νὰ διεκδικήσω ἀπὸ τὸν ἀνὴρα αὐτὸν τὸ ἀγαθὸ πού μοῦ ἀνή-κε. Ἀλλὰ κατόπιν, ἐγκατέλειπα ἐντελῶς αὐτὴ τὴν σκέψιν.

Ἐίχα χάσει σιγὰ—σιγὰ τὴν συναίσθησιν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Ἐδίδαζα καὶ ἐξαπατάζα-γα αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν καὶ, κάθε φορὰ, ἐνοιαζα τὴν χαρὰ μου νὰ γίνεταί πρὶν μετὰ.

Στὸ μυαλό μου ἐξαπάφωνα ἔλο τὸ παρελθόν, τὶς ἡμέρες τῆς φρικτῆς ἀγωνίας πού εἶχα περάσει, τὶς νύχτες τῆς ἀγρυ-πνίας καὶ τοῦ ψυχικοῦ σπαραγ-μοῦ.

Ἐθυμόμουν στιγμὴ πρὸς στιγμὴ καὶ ὥρα πρὸς ὥρα τὸ ἀνεπίπτο μαρτύριό μου... Ἦταν σὰν νὰ εἶχα ξαναγυ-ρίσει στὴν ἐποχὴ αὐτή. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ φροντίς μου ἦταν πε-λώρια στὴ σκέψιν τῆς ἐκδίκησε-ως, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡ μοῖρα ἔ-πληττε τὸν ἀντίπαλό μου.

Μέσα ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐ-τές, με ἀπέσπασε ἡ φωνὴ τοῦ προϊστάμενός μου. «Ἐκοιμήθηκα, δεκατέ-λει Ντράκ; μοῦ ἐφώνασε μετὰ τὴν ἀσπληρή φωνή του, κυττάζον-τας με ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του.

Ἀνεσκήρθηκα. Ἡ φωνὴ αὐτὴ με εἶχε ξανα-φέρει στὴν πραγματικότητα. Ἐσκέψα τότε ἐπάνω στὸ γραφεῖο μου καὶ ἐσυνέχισα τὴν ἐργασίαν μου.

Ἀλλὰ τὸ μυαλό μου ἐγύρι-ζε ἀκατάπαυστα στὴν ἐπιστο-λὴ αὐτή. Τί ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κά-μω;

Ἦταν σωστὸ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάῃ στὸν προορισμό της; Ὅσο πρὶν πολὺ ἐσκεπτό-μουν τὴν αὐτὴ τὸ πρᾶγμα, τόσο περισσότερο ἡ ἐκδίκησιν μοῦ μοῦ φαίνετο χωρὶς λόγο.

Τὸ κάτω—κάτω, ὁ Ντωμπέλ δὲν εἶχε ἀναλάβει καμμιάν ὑ-ποχρέωσιν ἀπέναντί μου νὰ μὴ μοῦ πᾶρῃ τὴν γυναῖκα μου. Ἀν θὰ ἐπρεπε νὰ ἐκδικηθῶ κάποιον, αὐτὸς θὰ ἦταν ἡ Ζα-κελίνα.

Ἀὐτὴ εἶχε προδώσει τὴν ἀ-γάπην μου, αὐτὴ εἶχε παραδῇ τοὺς ὄρκους της, αὐτὴ με εἶχε ἐγκαταλείψει.

Τὰ κοντὰ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ ἱστορία τῆς μόδας τῶν

Ἐνὸς τῆς Εὐρώπῃ συνεχι-ζεται τὸ αἵματοκύλισμα, στὴν Ἀμερικὴ ἀρχισαν ἀ-τελείωτες συζητήσεις γιὰ τὰ γυναικεῖα μαλλιά. Ὁ περισσό-τερος ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ μό-δα τῶν κοντῶν μαλλιῶν εἶναι σχετι-κῶς νέα, ὅσο δηλαδὴ καὶ ἡ μό-δα τῆς κοντῆς φούσσας. Ἀλλοὶ ὅμως ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀναφέ-ρουν τὸ γνωστὸν ρητὸν «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον», θέλον-τας μ' αὐτὸ νὰ πουν ὅτι ἡ μό-δα αὐτὴ εἶναι ἀρχαιότατη.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἀνα-φέρουν ὅτι οἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ἔκοβαν τὰ μαλ-λιά τους ὅταν πενθοῦσαν, ἢ τὰ προσέφεραν ὡς θυσίαν στοὺς θεοὺς, ὅπως ἔκαναν λόγου χάριν οἱ Αἰγύπτιας καὶ οἱ Φοί-νισσες. Ὅταν ὅμως καμμιά γυναῖκα πού πενθοῦσε ἤθελε νὰ διατηρήσῃ τὰ μαλλιά της, ἤ-ταν ὑποχρεωμένη νὰ προσφέρῃ στὸν ναὸ ἕνα μεγάλο χρηματι-κὸ ποσὸν ὡς ἀποζημίωσιν.

Ἀργότερα οἱ Ῥωμαῖες ἐπλε-κταν τὰ μαλλιά τους σὲ κοτσί-δες, πρᾶγμα πού ἐθύμωνε πολ-λὸν τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι, μὴ μπορῶντας νὰ χωνέψουν αὐτὴ τὴν βάρβαρη μόδα, παρε-ξέτρεποντο σὲ δομολοχίες. Ἡ πρᾶτὴ γυναῖκα πού ἐθύσασε τὰ μαλλιά της στὸ δωμὸ τῆς μόδας, ὅπως θύετομε ἀπὸ τὶς ζωγραφίαι, τὶς εὐλογραφίαι καὶ τὰ ἀγάλματα, ἦταν ἡ Ζάν Ντ' Ἀρκ, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι δι-καίον νὰ ὀνομασθῇ βασίλισσα αὐτῆς τῆς μόδας.

Λίγο ἀργότερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἡ μόδα γενικεύθηκε, οἱ γυναῖκες μάλιστα ἀρχισαν νὰ ξυρίζουν τὸν τράχηλον. Ἐ-κείνη ὅμως πού ἔκανε τὴν μόδα τῶν κοντῶν μαλλιῶν ἀληθι-νὸ κερμίδι, ἦταν ἡ Νινὸν ντὲ Λαν-κλό.

Ζι' μου τὸ γράμμα πού ἀπευθυ-νόταν στὸν λοχία Ντωμπέλ. Γιὰ μίαν στιγμὴ, ἐσκέφθηκα νὰ τὸ καταστρέψω.

Μετὰ τὸ γράμμα αὐτὸ ἴσως θὰ μπορούσα νὰ κάνα ἕνα καλὸ. ἴσως θὰ μπορούσα νὰ συγ-κρατήσω τὴν Ζακελίνα στὸν κα-κὸ δρόμον πού ἀκολουθοῦσε.

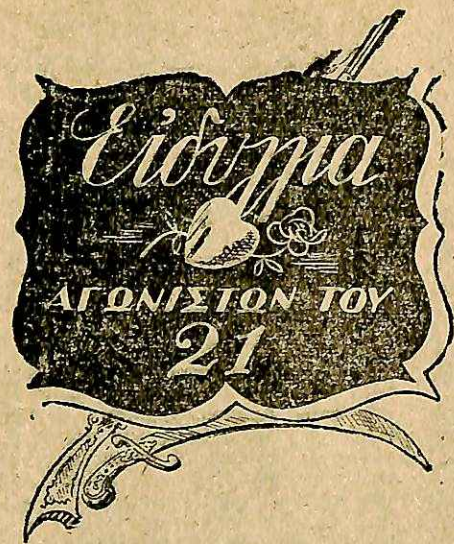
Ἐπὶ τὰ τότε ἕνα καθαρὸ φάκελλο καὶ ἐβαλα τὸ γράμμα μέσα. Ἐπάνω στὸ φάκελλο αὐτὸ ἐγράφη κατόπιν τὴν διεύθυνσιν τῆς Ζακελίνας.

Ἦμουν βέβαιος ὅτι ἡ γυ-ναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε ψυχὴ. Ἀλ-λά θὰ εἶναι ἀραγε ἀσυγκίνητη ἐμπρὸς τῇ συμπτῶσιν τῶν πε-ριεχόντων αὐτὴν ἀνώνυμην ἐπιστο-λήν; Καὶ ὁ φόβος δὲν θὰ τὴν ἔ-κανε ἴσως νὰ θέσῃ τέρμα στὴν ἐκλυτὴ ζωὴ της;

Ὅλα ἦσαν πιθανά... Ἐγὼ ὥστόσο ἦμουν βέβαι-ος πὺς εἶχα κάμει τὸ καθήκον μου.

Ἐφυγα τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, παίρνοντας μὲ...

ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΣΑΙΝ ΜΑΡΣΟ

ΤΡΕΛΩΝΥ & ΤΑΡΣΙΤΣΑ

θαυμάζοντάς την. Ύστερα απομακρύνθηκε διαστικά και πλησίασε τον 'Ανδρούτσο.

— Ποιά είναι η νέα αυτή κοπέλλα με τὸ ντουφέκι στὰ χέρια; τὸν ρώτησε με ἐπιμονή.

— Ὁ 'Ανδρούτσος τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια, ζητώντας νὰ τὸν ψυχολογήσει.

— Γιατί; Σ' ἀρέσει μήπως; τοῦπε χαρμολώντας με συγκατάβασι.

— Πολύ! Μιά ἀληθινή μοντέρνα 'Αρτεμис, θάλεγε κανείς...

— Ἐ, λοιπόν. Εἶνε ἡ ἀδελφή μου!

— Ὁ μιλόρδος ὠπισθοχώρησε ἀσυναίσθητα ἕνα δῆμα. Εἶχε γύρισε κατὰκόκκινος. Αὐθόρμητα, ψιθύρισε:

— Δὲν θὰ τὸ πιστέυω ποτέ.

— Τί δὲν θὰ πιστέυω, μιλόρδε μου;

— Πῶς ἔχετε τόσο ὑπέροχες γυναῖκες ἐσεῖς οἱ 'Ελληνες...

— Ὁ 'Ανδρούτσος παρέσυρε τὸν Τρέλωνα μαζί του. Ὅταν πλησίασαν τὴν ἀδελφή του, τοῦ τὴν συνέστησε.

— Τὴν λένε Ταρσίτσα, ἐπρόσθεσε. Καὶ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ γενναίτερα κορίτσια τῆς ὀρματικῆς γενιάς μας.

— Καὶ τὰ ὁμορφότερα... ἐτόλμησε νὰ τραυλίσῃ ὁ μιλόρδος.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν ἡ Ταρσίτσα ποὺ κοκκίνισε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα παλληκάρι ἐκάρφωσε ἐπάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου γιὰ σημάδι ἕνα παλητοσάρουχο.

— Ταρσίτσα, κτύπα! φώναξε τῆς νέας.

— Ἡ ἀδελφή του 'Ανδρούτσου ἐσήκωσε τὸ ντουφέκι της, ἐσημάδεψε καὶ ἐπυροβόλησε. Δυὸ σφαῖρες σφηνώθηκαν στὸν στόχο. Ὁ Τρέλων ἐμεινε ἀναυδός. Ὁ θαυμασμός του ἀποκορυφώθηκε.

— Ἀλλὰ, εἶνε φοβερὴ! ψιθύρισε τέλος σφρερόμενος στὸν 'Ανδρούτσο.

— Καὶ ποὺ νὰ τὴν δῆς στὸν πόλεμο, στὴ φωτιά!... εἶπε περιφανερά ὁ ἠρωϊκὸς ἀγωνιστής. Κάθε ντουφεκιὰ τῆς εἶνε κι' ἕνας κάτω...

— Ὁ Τρέλων ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὴν ἐπομένη. Ἡ ἀποστολὴ του εἶχε ἄλλως τε λήξει. Ὁ λόρδος Βύρων τὸν ἐπερίμενε. Τὸν εἶχε στείλει νὰ πᾶ τὰ δυὸ κανόνια καὶ νὰ γυρίσῃ...

Μὰ ὁ μιλόρδος δὲν ἔδειξε καμμιὰ πρόθεσι ν' ἀναχωρήσῃ. Καὶ ὁ 'Ανδρούτσος παρέτεινε ἀναγκαστικὰ τὴν φιλοξενία του, ἂν καὶ παραξενευόθηκε, ὅπως ἦταν φυσικό, γι' αὐτό.

Μιά ἀκατανίκητη δύναμις καθήλωνε τὸν Τρέλων στὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν τόπο, ὅπου ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἐπερίμεναν ὅλοι νὰ ξεσπάσῃ μιὰ φοβερὴ πολεμικὴ θύελλα.

Ἡ παρουσία τῆς Ταρσίτσας τοῦ εἶχε γαληνεύσῃ τὴν ψυχὴ ἕνα ἀπὸ τὰ σφοδρὰ κι' ὀρμητικὰ ἐκείνα αἰσθήματα ποὺ εἰσβάλουν καὶ διαπερνῶν ἀπὸ πύρινη ρομφαία τὴν ἀνθρώπινη καρδιά...

Ὁ Τρέλων ἀγαποῦσε... Κι' ἀγαποῦσε τόσο δυνατὰ, ὥστε χωρὶς καμμιὰ δικαιολογία, παρέτεινε τὴν διαμονὴν του στὴν Βελίτσα με κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

Ἐνα φεγγαρόλουστο δρόμο τοῦ 'Απρίλη, ποὺ εἶχαν συναχθῇ ὅλα τὰ παλληκάρια κι' ἡ οἰκογένεια τοῦ 'Ανδρούτσου, ἔξω ἀπ' τὴν σπηλιά, ὕστερα ἀπὸ ἕνα γενναῖο φαγοπότι, ἡ Ταρσίτσα με τὴν ὠραία κρυστάλλινη φωνή της ἔστησε ἕνα τραγούδι ποὺ ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ παλληκάρια:

'Ανδρούτσος ἔτραγ' ἔπινε καὶ στρίφει τὸ (μουστάκι...)

— Μουστάκι μου καραμπογιὰ καὶ φραδιά μου (γραμμένα...)

ἔξωρα ποῖος θὰ σὰς χαρὴ καὶ ποῖος θὰ σὰς (γλεντήσῃ...)

Ἐξυμνοῦσε τὴν ἀνυπερέβλητὴν ἀνδρική καλλονὴν τοῦ ἀδελφοῦ της ποὺ ἦταν φημισμένη σ' ὅλη τὴν χώρα.

Ὁ μιλόρδος ἐνθουσιώστηκε ἀπ' τὴν γοητεία τοῦ θεσπεσίου τραγουδιοῦ της. Ἡ ἡχηρὴ μεταλλικὴ φωνὴ της διαπερνοῦσε τὴν καρδιά του σὰν μαχαίρι.

— Κι' ἄλλο, κι' ἄλλο τραγοῦδι! ἐξήγησε ὁ μιλόρδος κατενθουσιασμένος.

Ἡ Ταρσίτσα πρόθυμα ἐδέχτηκε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φιλοξενούμενον. Μὰ ἀντὶ κι' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ τραγοῦδι τῆς νῆνε πολεμικό ὅπως τὸ ἀπαίτουσε ἡ περίστασις καὶ ἡ πολεμικὴ ἀτμόσφαιρα, ἡ νῆα ἐτόνισε ἕνα ἐρωτικό, ποὺ δὲν εἶχε τὴν θέσι του τὴ στιγμή ἐκείνη:

Πῶς εἶν' τὸ μῆλο στὴ μηλιά, τὸ παιὶ τὸ τρανέ. Ἡ σέπεται ἡ μοραῖται ἡ τὰ ποῦλαρινωμένο; Ἐτοῖ εἶνε καὶ ἡ ἀνταπρὴρ σὰν ἔρχει' ὁ και- (ρός της...)

Λόγια τῆς λέει τῆς μάνας της, λὸ γὰρ τῆς ἀ- (δελφῆς της...)

Ἀπότομα ὁ 'Ανδρούτσος πετάχθηκε ἀπ' τὴ θέσι του ἀγριεμένος. Τὰ μάτια του πετούσαν σπῖρες.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, Ταρσίτσα; ρώτησε φοβερός στὴ θέα. Καὶ γιὰ ποιὸν ἀπὸ δῶ μέσα τῶπες;

Ἡ Ταρσίτσα ἐκύτταξε ἥρεμα τὸν ἀδελφὸ της. Καὶ τὸν ἀπῆντησε ἀπαθείστατα:

— Μὰ γιὰ τὸν μιλόρδο!... Ἐκεῖνος δὲν μοῦ τὸ ζήτησε;

— Σοὺ ζήτησε ἀκόμη ἕνα τραγοῦδι. Κι' ὄχι αὐτό. Μὰ ἐσύ, γιὰ νὰ τὸ πῆς, πρέπει νάχης τὸ λόγο σου...

Ἡ γενναία κοπέλλα χαμήλωσε τὰ μάτια σιωπώντας. Ἡ στάσις τῆς ἦταν φανερά ἐνοχλ. Ὁ 'Ανδρούτσος ἔφερε με μιὰ γοργὴ κίνησι τὸ χερί στο γιγατάγι του. Τριάντα παλληκάρια πετάχτηκαν στὸ πλάι του καὶ τὸν περικύκλωσαν...

— Συμπάθα, καπετάνιε, τὴν ἀδελφή σου!... τοῦπαν παρακλητικὰ...

Τὴν ἴδια στιγμή, πετάχθηκε ἀπ' τὴ θέσι τοῦ καὶ ὁ μιλόρδος καὶ τὸν πλησίασε.

— Καπετάν 'Ανδρούτσο, εἶπε θγάζοντας με σεβασμὸ τὸν σκούφο του. Ἄκουσέ πρώτα καὶ μένα καὶ κατόπιν κάμε δ, τι ἡ κάρδια σου προσαῖξε. Μέρους καὶ μέρους τώρα περίμενα τὴν μεγάλη ἀπόδειξις.

Πίστευα τὸν ἑαυτὸ μου ἐνοχο καὶ δὲν ἤξερα πῶς νὰ δικαιολογηθῶ ἀπέναντί σου.

— Ἐνχο γιὰ τί; βρυχήθηκε ἔξαλλος ὁ καπετάνιος.

— Γιατὶ συμπάθησα κι' ἀγάπησα τὴν ἀδελφή σου... Μιά μουστικὴ συνενόησις γίνεται ἀπὸ καιρὸ μετὰ τὸν μας...

— Ποῦ; Πότε; Πῶς τοῦμήσατε κρυφὰ ἀπὸ μένα;... φώναξε πάντα ἐξαγριωμένος ὁ 'Ανδρούτσος.

— Δὲν τοῦμήσαμε τίποτε, πουθενά. Δὲν εἴχαμε καμμιὰ κρυφὴ συνάντησι...

— Ἀλλὰ, τότε;

— Μόνο με τὰ μάτια, καπετάνιε, μιλοῦσαμε καὶ ἐξηγιώμασταν... Μόνο με τὴς ματιές συναντιώμασταν...

Ὁ θυμὸς τοῦ καπετάνιου χαλάρωσε ἀπτόμομα.

— Κι' ἀκριβῶς γι' αὐτό, συνέχισε ὁ Τρέλων, δὲν ἤμουν βέβαιος γιὰ τίποτε... Καὶ παρέτεινα τὴν παραμονή μου... Καὶ περίμενα μιὰν ἀπόδειξις... Μὰ ἡ Ταρσίτσα σήμερὰ μόλις ἀπῆντησε στὴν πρόσκλησί μου με τὸ τραγοῦδι της...

Ἐνα τραγοῦδι ποὺ τῆς ἐξήγηκα ἐγὼ, καὶ ποὺ ποτὲ δὲν φανταζόμουν πῶς θὰ ἦταν ἡ ἀνταπόκρισις στὸν ἐρωτὰ μου. Καὶ τώρα, καπετάνιε, σοὺ ζητῶ τὸ χερί τῆς ἀδελφῆς σου...

Ἡ αἵτησις ἦταν ὀλότελα ἀπροσδόκητη. Μὰ καὶ ἡ στάσις τοῦ φιλοξενούμενου του ὀλότελα ἱπποτικὴ! Ἐβαλε τὸ γιγατάγι στὴ θήκη του ὁ 'Ανδρούτσος, ἔκαμε νόημα στὰ παλληκάρια του νὰ πάρουν τὴς θέσεις τους καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἀδελφή του.

— Ταρσίτσα, εἶνε ἀλήθεια ὅσα λέει ὁ μιλόρδος μας;

Ἡ νῆα ἔνευσε καταφατικὰ.

— Εἰσα βέβαιη πῶς τὸν ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπᾷ;

— Ναί, ἀδελφέ...

Ὁ ἀρματωλὸς συνφρυώθηκε. Ἐστρίψε τὸ μουστάκι του με νευρικότητα. Ἐκύτταξε μὴ τὸν μιλόρδο, μιὰ τὴν ἀδελφή του. Καὶ ἐδάκρυσε...

Ἦταν πολὺ μικρὴ ἡ Ταρσίτσα γιὰ νὰ παντρευτῇ, εἶπε ὕστερα στὸν Ἀγγλο στρατιωτικὸ ποὺ ἐπερίμενε με ἀγωνία τὴν ἀπόφασί του. Μὰ καὶ σὲ ὥρα γάμου νᾶταν, μὰς εἶνε πάντα τόσο χρῆσιμη καὶ

τόσο ἀγαπημένη, ποὺ ὁ χωρισμός της θὰ μὰς λυπήσῃ πολὺ... Ὡστόσο ἡ τιμὴ ποὺ μοῦ γίνεται νὰ μοῦ ζητᾷ τὸ χερί της ἕνας μιλόρδος, ὁ ὑπασιτιστὴς τὸ λόρδου Βύρωνος, εἶνε τόσο μεγάλῃ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ φέρω καμμιὰν ἀντίρρηση... Δέχομαι, λοιπόν, μιλόρδε! Μὰ μ' ἕναν ὄρο: Πῶς θὰ μείνῃς μαζί μας κι' ἐσύ... Μαζί με τὴν Ταρσίτσα καὶ μ' ὅλους ἐμᾶς... Γιατὶ ὅλοι μας, μαζί με τὴν Ταρσίτσα κι' ἐσένα, χρειαζόμαστε γιὰ νὰ λευτερώσουμε τ' ἀγασμένο αὐτὸ ἑλληνικὸ χῶμα...

Ὁ Τρέλων κάτι πῆγε νὰ πῇ. Μὰ ἦταν τόση ἡ χαρὰ του, ποὺ ἕνας κόμπος τοῦ σφίξε τὸ στήθος. Τὰ μάτια του ἐδούρκωσαν. Ἀπότομα ἔπεσε χᾶμω καὶ ἐφίλησε τὸ ἑλληνικὸ χῶμα...

— Δέχομαι!... ἐφώνασε ὕστερα τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία. Γιὰ τὴν ἀγάπῃ τῆς Ταρσίτσας θὰ μείνω μαζί σας καὶ θὰ πολεμήσω. Καὶ ἡ χαρὰ μου θᾶνε διπλῇ, γιὰτι θὰ πολεμῶ πιά τώρα γιὰ δυὸ ἀγάτες: μιάς Ἑλλάδος καὶ μιάς Ἑλληνίδος...

Καὶ πραγματικὰ ὁ Τρέλων, ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἀγγλος φιλέλλη, ἐκράτησε τὸν λόγο του. Παντρεύτηκε τὴν Ταρσίτσα καὶ ἔμεινε μαζί με τὸν γενναῖο ἀδελφὸ της καὶ τὰ παλληκάρια του, ὡς δτου ἀπελευθερώθηκε ὁλος ὁ Μωριάς καὶ ἡ Ρούμελη, πολεμώντας γενναῖα...

Ἡ σπηλιὰ τῆς Βελίτσας ἔμεινε θρυλικοὶ γιὰ τὸν ἠρωϊκὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὴν ἱστορία τοῦ Εἰκοσίου. Ὁ Τρέλων, ὕστερα ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ 'Ανδρούτσου, ποὺ στραγγαλίστηκε προδοτικὰ στὴν 'Ακρόπολι, ἔφυγε με τὴν Ταρσίτσα γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔστησε ὀριστικὰ τὴν ἐρωτικὴ φωνιά του καὶ ὅπου πέθανε ὑπέργηρος, ἀφίνοντας ὅλη τὴν περιουσία του στὴν Ἑλλάδα...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

★ Ὁ μαχαργιάς τῆς Ναβάνγκρα δὲν ταξιδεύει ποτὲ χωρὶς τὸν παπαγάλο του, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Πόσπυ καὶ ἔχει τὴν ἀξιοσέβαστη ἡλικία τῶν 113 χρονῶν. Ὁ ὁποῖος θέτει σὲ λειτουργία μιὰ καμπαῖνα ἐφ' ἣσον ὑπάρχει κίνδυνος διὰ τὰ τραῖνα καὶ τὰ ὁποῖα σταματοῦν τὴν κυκλοφορίαν των.

★ Μιά ὀρδὴ ἄνω τῶν πενήντα χιλιάδων ποντικῶν ἐπέδραμε στὴν κινεζικὴ πόλι Σένγκ—Σόνγκ καὶ ἔσπειρε τὸν πανικὸ μετὰ τῶν κατοίκων. Οἱ σκύλοι καὶ οἱ γάτες ποὺ προσεπάθησαν στὴν ἀρχὴ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τὸν τροπικὸν ἔγιναν κομμάτια. Οἱ ἐπιζήσαντες ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

★ Μιά σιδηροδρομικὴ γέφυρα στὸν Καναδά εἶνε τόσο πολὺ ἐκτεθειμένη στοὺς σφοδρούς ἀνέμους τοῦ βορᾶ, ὥστε εἶνε ἐφωδιασμένη μ' ἕνα αὐτόματο σύστημα τὸ ὁποῖο θέτει σὲ λειτουργία μιὰ καμπαῖνα ἐφ' ἣσον ὑπάρχει κίνδυνος διὰ τὰ τραῖνα καὶ τὰ ὁποῖα σταματοῦν τὴν κυκλοφορίαν των.

★ Σὲ μιὰν ἑπταεὶα ἐνὸς Ἀμερικανοῦ χωρικοῦ τῶν 'Αρλεων, μιὰ κόττα ἐγέννησε ἕνα πουλάκι με τέσσαρα πόδια καὶ τέσσαρα φτερά.

★ Ἡ φῶκη εἶνε ἕνα ζῷο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος παίρνει πολλὰ ἀγαθὰ. Οἱ κάτοικοι τῶν παγωμένων περιοχῶν τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ κρέας της, ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ τὸ δέρμα της γιὰ νὰ καλύπτονται, ἀπὸ τὸ πάχος της τὸ ὁποῖο μετατρέπουν σὲ λάδι καὶ ἀπὸ τὰ ἐντέσθια της ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν σχοινιά ἢ μπλουζές ἀδιάδροχες.

ΟΙ ΑΝΕΘΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ο ΤΥΦΛΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Τὰ ἀγγλικά φύλλα γράφουν ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν πολεμοφθίων ἐξέλεξε μερικὸς τυφλοὺς γιὰ τὴν ἐκτέλεσι μιάς μουστικῆς ἐργασίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχαν εἰδικότητα. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἐρωτηθεὶς ἀν' ἡ εἰδὴσις ὀληθύν, ἀπήντησε: «Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἄλλο, παρὰ μόνον ὅτι προκειται περὶ μουστικῆς ὑπηρεσίας, γιὰ τὴν ὁποίαν οἱ τυφλοὶ εἶνε οἱ πῖο κατάλληλοι κατόπιν ἀπολυστάτης ὑποδείξεως. Ἡ μουστικὴ ἐργασία ἐκτελεῖται στὸ Ἰνστιτοῦτο τῶν Τυφλῶν τοῦ Λονδίνου με κάθε μυστικότητα. Οἱ ἀσχολούμενοι σ' αὐτὴν τυφλοὶ ἔχουν ἀπομονωθῇ.

Ο ΚΑ'Υ·ΜΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Τὸ παρακάτω συγκινητικὸ ἐπεισόδιο ἀναγράφουν τὰ τελευταῖα παρισινὰ φύλλα: Μιά Γαλλίδα μητέρα εἶχε συνδεῖσαι τὸν νεαρὸ γιοῦ της, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο, ἔως τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸν. Τὰ μάτια της ἦσαν δούρκωμένα. Ὁ γιὸς της, καθὼς τὸν ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά της, τῆς εἶπε: «Μὴν κλαῖς, μητέρα, θὰ γυρίσω! Τί θέλεις νὰ σοῦ φέρω;» Καὶ ἡ μητέρα ἀπήντησε: «Τίποτε, παιδί μου. Μόνον τὸν ἑαυτὸ σου!»

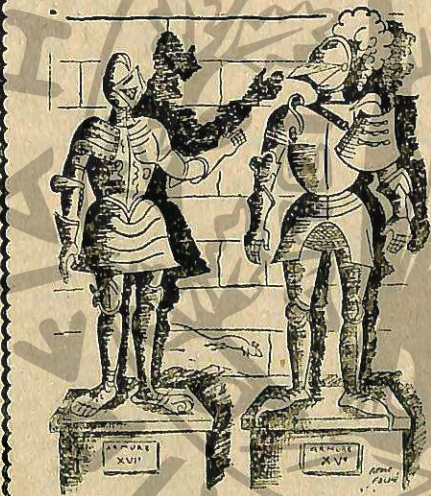
ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ἀναφέρει τὴν παρακάτω ἱστορία, δεβαιώνοντας ὅτι εἶνε ἀπόλυτως αὐθεντικὴ. Πρὸ ἡμερῶν ἕνα ἀγγλικὸ πολεμικὸ μετέφερε σὲ κάποιον ἀγγλικὸ λιμένα Γερμανοὺς αἰχμαλώτους ποὺ εἶχαν συλλεφθῇ μετὰ τὴν καταδύθισι τοῦ πλοίου τους. Τὴν στιγμήν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀποβιβασθοῦν ἀπὸ τὸ πολεμικὸ, γιὰ νὰ σταλοῦν σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικὸς εὐχαρίστησε με τὴν πῖο θερμὴ ἐκφράσις τὸν Ἀγγλο ἀξιωματικὸ, ποὺ τὸν εἶχε σώσει. Ἐπειτα τὸν ρώτησε:

— Μπορῶ νάχω τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσί σας;

— Εὐχαρίστος, ἀπήντησε ὁ Ἀγγλος ἀξιωματικὸς. Ἀλλὰ γιὰτι μοῦ τὴν ζητᾶτε;

ΠΑΝΟΠΛΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

—Τί λές; θὰ μὰς πάρουν κι' ἐμᾶς;
—Ἀσφαλῶς, γιὰ τὸ...χυτήριο!

Μὲ τὴν μεγαλύτερη τότε σοβαρότητα ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ἀπήντησε: — Γιὰ νὰ φροντίσω νὰ σὰς μεταχειρισθοῦν καλὰ ὅταν θὰ καταλάβωμε τὸ Ἠνωμένο Βασίλειο!

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τίποτε δὲν ἔχει ἐπηρεασθῇ περισσότερο ἀπὸ τὸν πόλεμο, ὅσο ἡ γυναικεῖα μόδα. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι, τόσο τὰ γυναικεῖα φορέματα, ὅσο καὶ τὰ καπέλλα τείνουν νὰ πάρουν σχήματα στρατιωτικὰ, στὸ Λονδίνον ἐνεφανίσθησαν γυναικες στοὺς δρόμους με καπέλλα, μαντῶ καὶ δέλλα ἀκόμη ἐπάνω στὰ ὁποῖα εἶνε γραμμένα παραγγέλματα τῆς ἐποχῆς. Σ' ἕνα καπέλλο, σφηνῶν, διαβάσει κανεὶς τὴν φράσι: «Ἐστὲ σιωπηλοὶ». Στὴ μέση ἐνὸς μαντῶ διακρίνεται τὴς λέξεις «Ὅχι ἀπρόσεκτες ὁμιλίες». Καὶ σ' ἕνα δέλλο, μιὰ καλογραμμένη φράσις συμβουλεύει: «Μὴ μιλάτε ὁ ἔχθρὸς σὰς ἀκούει!»

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Κατὰ τὴς γερμανικῆς ἐφημερίδας, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παρόντος πολέμου, 23 δημοσιογράφοι καὶ ὀπερατέρ ἐπέσαν ἐν τῇ ἐκτέλεσί τοῦ καθήκοντος. Ἀν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τελευταίως μόλις ἀρχισε ὁ πόλεμος, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε καθόλου εὐκαταφρόνητος. Τὸ κοινὸν δὲν μπορεῖ θέξαι νὰ παρακολουθήσῃ μέσα ἀπὸ τὴς ἀναποκρίσεις καὶ τὴς πολεμικῆς ταῖνις τὴς δραματικῆς περιπέτειας ἐκείνων ποὺ ἀποστέλλονται ἀπὸ τὴς ἐφημερίδας καὶ τὴς κινηματογραφικῆς ἐπιχειρήσεις.

ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΡΑΜΑΤΑ

Συγκινητικώτατο δρᾶμα συνέβη πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ παραλιακὴ πόλιν τῆς Νορβηγίας. Ἐμπρὸς σ' ἕνα σπῖτι, ποὺ βρίσκεται ἕνα χιλιόμετρο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ποὺ ἀνῆκε στὸν ἀλιέα Κνουτ Μπέργκετ, ἐξεβράσθη ἕνα ἀνθρώπινο πτώμα. Ὅταν ὁ δούτοχος ἀλιεύς τὸ ἐπλησίασε, με φρίκη τοῦ ἀνεγνώρισε σὲ πτώμα τὸν ἴδιον τὸν γιοῦ, ποὺ ὑπηρετοῦσε σ' ἕνα βοηθητικὸ σκάφος τοῦ νορβηγικοῦ στόλου, καταδυθὲν ἀπὸ γερμανικὸ πολεμικόν. Ἡ τύχη εἶχε φέρει τὸ πτώμα σὲ κατὰφλι σχεδὸν τῆς πόρτας τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ!

ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

Μαζί με τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῆς Ὀλλανδίας κατέφυγε στὴν Ἀγγλίαν καὶ ὁ σύζυγος τῆς διαδοχῆς τοῦ Ὀλλανδικοῦ θρόνου Πριγκηπισσῆς Τζουλιάνας, πρίγκηψ Βερνάρδος φὸν Λίτπε. Ὁ πρίγκηψ Βερνάρδος εἶνε γερμανικῆς καταγωγῆς καὶ ἔχει ἀδελφὸν τὸν πρίγκηπα Ἀσθιν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ καὶ ὑπηρετοῦσε μέχρι πρὸ τινος στὰ γερμανο-Ὀλλανδικὰ σύνορα. Γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀντιμέτωποι ἡ γερμανικὴ διοίκησις μετέθεσε τὸν πρίγκηπα Ἀσθιν, λίγες μέρες πρὸ τῆς ἐισβολῆς εἰς Ὀλλανδίαν στὴν στρατιωτικὴ διοίκησιν Πολωνίας. Ἐπὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα Ὀλλανδικὰ ἀνακοινωθέντα ἀνέφερεν ὅτι ὁ πρίγκηψ Βερνάρδος βρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν ἐθνικῶν Ὀλλανδικῶν στρατευμάτων τῶν μαχομένων ἐνωμένων τοῦ ἑνθροῦ στὴν περιφέρειαν τῶν νήσων Ζέλλαντ.

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΣΤΡΟΦΗ

Χιουμοριστικό άπρόοπτο

Ο κ. Πλασίντ Μπεζικέ ήταν ο πιο ήσυχος άνθρωπος του κόσμου. Την εποχή που συνέδεσαν αυτά που θα σάς αψηγηθώ είχε περάσει τα εξήντα και ήταν συνταξιούχος. Σαράντα ολόκληρα χρόνια υπηρετούσε το δημόσιο, και η ζωή του είχε καταστήσει πραγματικό χρονομέτρο.

Ευτυχώς στις έπτά, έφθανε στο γραφείο του στις έννέα, έφευγε στις δώδεκα, έπείσσερε στις δύο, και τέλος στις έξη έκλειδωνε τα συρτάρια του κι' έπείσσερε για φαγητό. Μετά, έπαιζε λίγο ντόμινο με τον παλιό του φίλο κ. Τρεφέμ, κι' έτσι έκλεινε ο κύκλος της ημέρας του.

Σαράντα επίσης χρόνια είχε στην υπηρεσία του την κουφή και γρήγα κυρά Σωφρονία, και γενικά η ζωή του κατά τα σαράντα αυτά χρόνια είχε κυλίσει ήσυχα, μονότονα και ήρεμα.

Έπηρε, λοιπόν, τη σύνταξή του ο κ. Μπεζικέ, έπηρε κατ' ευθείαν στο χωριό του κι' έχτισε εκεί ένα περίφημο σπίτι, όπου υπελογιζόταν να ζήσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Όταν, όμως, έπηρε μια μέρα να τον έπισκεφθώ, αντίκρισα έναν Μπεζικέ νευρικό, άρρωστο, αδύνατο και γερασμένο κατά τριάντα χρόνια. Τα ίδια χάλια είχε και η κυρά—Σωφρονία.

—Όποτε έστι ξεκουράζεται ο κόσμος, φίλε μου Πλασίντ, του είπα.

—Άστα, αγαπητέ μου, στα!...

—Μήπως δεν σε σηκώνει το κλίμα; Μήπως έντοναλγητες το γραφείο σου;

—Μπα, Θεός φυλάξοι!...

—Μήπως τους φίλους σου και το καθημερινό ντόμινο;

—Απέκτησα κι' εδώ φίλους, με τους οποίους παίζω τακτικά.

—Τότε λοιπόν πώς κατηντήσε; Γιατί θα ξέρεις βέβαια ότι είσαι σε κακά χάλια.

Με πήρε από το χέρι, με ώδηγησε στη βεράντα, που έπιανε όλη την πρόσοψη του σπιτιού, και με μια δραματική χειρονομία, μου έδειξε το δρόμο, λέγοντας με λυγμούς:

—Αυτό είναι που με σκοτώνει, αγαπητέ μου!

Είχε δική ο άνθρωπος. Σε διάστημα τριών λεπτών της ώρας έπέρασαν μπροστά απ' το σπίτι του δεκατέσσερα αυτοκίνητα, που έχάλασαν τον κόσμο με το δαιμονισμένο θόρυβο της μηχανής τους και βρόμιζαν τον αέρα με τη σκόνη που έσήκωναν και με την κάπνα της βενζίνης.

—Κι' αυτό που βλέπεις τώρα γίνεται αδιάκοπα απ' την ημέρα που έγκατεστάθηκα εδώ, μου είπα. Αυτόκινητα, καμινία, κορσες, κάρρα, ταξί, ποδηλάτια!... Δεν μπορώ ούτε να κοιμηθώ, ούτε να σκεφθώ, ούτε να ήσυχάσω λιγάκι.

Μου ήρθαν δάκρυα στα μάτια απ' την συγκίνηση και το θράδυ, σαν έγύρισα απ' το

χωριό, έδηλωσα κατηγορηματικά στους γνωστούς μου:

—Ο φίλος μου ο Μπεζικέ, πάει ο φουκαράς. Δεν πιστεύω να ζήσει παραπάνω από δυο μήνες ακόμη.

Και ήμουν υπερβέβαιος ότι δεν θ' άργουσε η στιγμή κατά την οποία ο ταχυδρόμος θα μου έφερνε το θλιβερό άγγελμα του τραγικού θανάτου του φίλου μου.

Πέρασαν δυο μήνες, έξη, δέκα, ένας χρόνος... Τί γρήγορα, αλήθεια, που περνάει ο καιρός! Είδησις όμως σχετική με τον θάνατο του Μπεζικέ δεν έρχόταν. Άρχισα ν' ανησυχώ γιατί είχα έκτεθη στους φίλους του προφητεύοντας τον θάνατο του Πλασίντ, που δεν έννοοιζε να τα νινάξη.

Τέλος, έπηρε άπόφασι κι' έτράβηξα για το χωριό του.

Εκεί τον βρήκα ολόζώντανον κι' έτριψα τα μάτια μου. Ήταν ροδοκόκκινος, στρουμπουλός, γελαστός, σωστό γουρουνόπουλο του νάλακτος. Όσο για την Σωφρονία, συναγωνιζόταν έπικίλδυνα τον κύριο της, ίσως μάλιστα και να είχε ξεκουραθί.

—Όποτε έσυνθησάτε στον θόρυβο και τη βρωμία των αυ-

τοκινήτων; έρώτησα τον Μπεζικέ.

—Μπα, καθόλου, μου άπήντησε. Συνηθίζει κανείς σε τέτοια;

—Τότε λοιπόν;...

Με πήρε πάλι από το χέρι και με ώδηγησε έξω από το σπίτι, καμιά είκοσι μέτρα απ' εκεί, σ' ένα μέρος όπου σχηματιζόταν σταυροδρόμι. Στο σημείο λοιπόν όπου άρχιζε ο δρόμος προς το σπίτι του φίλου μου, ο τετραπέρατος αυτός άνθρωπος είχε τοποθετήσει μια πελώρια πινακίδα που έλεγε:

«Προσοχή! Κίνδυνος — θάνατος! Έπικίνδυνη στροφή. Προχωρήτε από τον άλλο δρόμο».

ΜΑΕ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

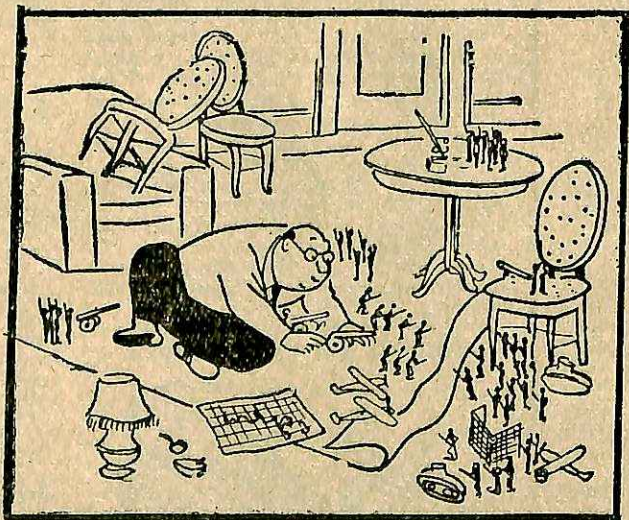
Ο πελάτης: —Διψώ πολύ. Θα ήθελα κάτι με νερό.

Το γκαρσόνι: —Ένα κρασάκι, κύριε.

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΥΜΟ ΤΟΥ

Μεταξύ χωρικών: —Αν συνεχισθώ αυτή η εϋλογημένη βροχή, όλα θα ξεπεταχθούν γρήγορα από τη γή. —Αλλοίμονο! —Γιατί; —Γιατί έχω θαμμένες δυο πεθερές.

ΛΟΓΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Η ΜΑΧΗ ΑΡΧΙΣΕ...

Η μίσση Μαίρη Κλώτζ, καταθέτοντας ένωπιον του είδικου δικαστηρίου του Λονδίνου του έκδικάζοντος την υπόβησι του διαζυγίου της, έδηλωσε ότι από της ένάρξεως του Εϋρωπαϊκού πολέμου ο άνδρας της άρχισε να αναπαριστά όλες τις δίδόμενες μάχες στο πάτωμα της τραπεζαρίας των.

«Ήταν ένας ήσυχος, εϋρηνόφιλος άνθρωπος», είπε, «ώς την στιγμή που του μήκε η ιδέα ότι ήταν ένας άλλος στρατηγός Βεϋγκάν. Τώρα παίζει με τους μολυβένιους στρατιώτες άκριβώς όπως ένα παιδί δυο χρονών. Έγύρισε προς τα έπάνω σαν ρουλό την άκρη του χαλιού για να κάνει μια γραμμή Μαζινώ, μεταχειρίζεται τα τσιγάρα ως δίδες και τα καθίσματα ως άχυρωμένες θέσεις. Δεν μου επιτρέπει να μεταχειρισθώ καθόλου την τραπεζαρία μας γιατί λέει ότι θα του ανατρέψω τις στρατηγικές του κινήσεις».

(Από άγγλικήν έφημερίδα)

Δύο ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

της "Οπερας

Διασκεδαστική φάρσα

Ονορίνα, είπε ο 'Οκτάβιος Φασόν στη γυναίκα του χαμογελώντας πονηρά, ενώ έδειχνε ένα δειγματάκι. —Μάντεψε τί εινε εδώ μέσα; —Ένα κουτάκι, άπήντησε η 'Ονορίνα με προσποιητήν άφέλεια.

—Και το κουτάκι τί έχει μέσα, έπέμεινε ο 'Οκτάβιος.

—Α!... Και πού θέλεις να ξέρω;

—Έμεινε για λίγο σιωπηλή, μετά έζάρωσε έλαφρά τα φρύδια, και είπα:

—Μήπως εινε... Μήπως εινε κανένα κολλιέ;... Έμάντεψα.

—Ναι, έκαμε ο 'Οκτάβιος, έμάντεψες. Και ξέρεις για ποιόν εινε;

—Α, αυτό πιά το ξέρω! Σήμερα έχω την έορτή μου και το κολλιέ δεν μπορεί παρά να εινε για μένα. Σ' ευχαριστώ, 'Οκτάβιε: είσαι πολύ εϋγενής που με θυμήθηκες. Συγκινημένος ο 'Οκτάβιος άνοιξε το κουτί, έβγαλε από μέσα το περιδέραιο και το έφόρεσε της γυναίκας του.

—Ονορίνα, έπρόσθεσε μετά, δεν έλαδες άλλο τίποτε κατά την άπουσία μου για τη γιορτή σου;

—Πώς, βέβαια! Άλλά ήταν τόσο μεγάλη η χαρά μου γι' αυτά τα μαργαριτάρια που μούφερες, ώστε έξέχασα όλα τα άλλα. Έφεραν λοιπόν ένα περίφημο μπουκέτο λουλούδια από του Πέτριξ!...

—Πάντα ο ίδιος αυτός ο Πέτριξ; εϋγενέστατος, αλλά τσιγκούνης. Άλλο;

—Μιά χρυσή σιγαροθήκη άπό την άδελφή σου, ένα ωραίο κάδρο του Μελέν, μιά τσάντα του Μάριο, μιά κασσετίνα του άδελφού μου, πολλά ηλεγραφήματα και λουλούδια, να σωρό λουλούδια, ώστε δεν ξέρω πού να τα βάλω.

—Τίποτε άλλο;

—Τίποτε... Α, για στάσου! Εινε κι' ένα δώρο που μούκανε μεγάλη έντύπωσι. Για μάντεψε τί εινε;

—Τί να μαντέψω;... Καμιά ίσπανική μαντήλια;

—Όχι, όχι.

—Κανένα βιβλίο;

—Όύτε. Στάσου, λοιπόν, να σου το πω εγώ. Έλαβα δύο εισιτήρια για την "Οπερα.

—Μονάχα; Έκαμε ο 'Οκτάβιος με άπογοήτεισι.

—Μά δεν εινε μόνον αυτό. Το δώρο μου φαίνεται περίεργο γιατί εινε άνώδυμο.

—Δηλαδή, σου τάστειλε κανείς άγνωστος;

—Άφού δεν αναφέρει τί δονομά του...

—Και σκέφτηκες να πές στην "Οπερα;

—Φυσικά, αγαπητέ μου:

Θα πάμε μαζί. Και άπόψε παίζεται ένα εξαιρετικό έργο: 'Ο «Φιντέλιο».

—Φιντέλιο, είπες; Τίνος εινε;

—Μά θέλει έρώτημα, αγαπητέ μου; Του Μπετόβεν, του αγαπημένου μου Μπετόβεν! Μπορούμε να μη πάμε; Φαίνεται δε ότι ο μυστηριώδης δωρητής θα ξέρει καλά τα μουσικά γούστα μου, γι' αυτό και με συγκινεί η χειρονομία του.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, οι σύζυγοι Φασόν έπιστρέφουν από την "Οπερά.

—Διάβολε!, φωνάζει ο 'Οκτάβιος μόλις μπαίνει στο σπίτι, ανάδοντας το φως και βλέποντας τα πάντα άνω κάτω. Διάβολε, τί έχει γίνει εδώ πέρα;

—Μά δεν καταλαβαίνεις; έφώναξε η γυναίκα του. Κλέφτες!... Ήρθαν κλέφτες και μās έγδυσαν!...

Και έλιποθύμησε.

Ο 'Οκτάβιος, κατάχλωμος και τρέμοντας, έπλησίασε το τραπέζι όπου βρήκε ένα φύλλο χαρτί διπλωμένο στα δύο. Το πήρε, το ξεδίπλωσε κι' έδιάβασε:

«Κυρία 'Ονορίνα Φασόν, Θά άπορήσατε βέβαια όταν έλαβατε τα δύο εισιτήρια για την "Οπερά και δεν μπορούσατε να καταλάβετε ποιός εινε ο μυστηριώδης δωρητής. Για να μη σάς κρατώ ακόμη σε άγωνία και θέλοντας να ίκανοποιήσω την δικαιολογημένη περιέργειά σας, σάς πληροφορώ ότι τα έστειλα εγώ: «Μπεργκνέ, ο έπιλεγόμενος «λωποδύτης με το φράκο».

«Υ.Γ. Με συγχωρείτε που δεν έπηρε και το κολλιέ από μαργαριτάρια, αλλά εινε ψεύτικα».

ΝΤ. ΤΕΡΛΙΤΖΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΣΗ ΩΡΑ ΗΘΕΛΕ

Μιά μέρα ένας πλούσιος Γάλλος διωμήχανος, καθώς περπατούσε στα περίχωρα του χωριού, όπου παραβριζε, συνήντησε έναν χωριάτη.

—Δεν μου λες, πατριώτη, του είπε, πόση ώρα θέλει κανείς να πάη από το Κομπινιό στο Σαιν Ρεδιέν;

Ο χωριάτης έσήκωσε το κεφάλι του, έκνταξε καλά τον διωμήχανο και... δεν του έδωσε καμιά άπάντηση.

Ο διωμήχανος επανέλαβε την έρώτησι. Ο χωριάτης όμως σιωπούδια.

—Θα εινε κοφάλαος! σκέφθηκε ο διωμήχανος κι' έσύνεχισε τον δρόμο του.

Μόλις όμως έκανε καμιά έκαστητή θήματα, άκουσε τον χωριάτη να τον φωνάζει.

Ο διωμήχανος έγύρισε πίσω κατάπληκτος.

—Τί με θέλεις; ρώτησε τον χωριάτη.

—Θέλεις δυο ώρες να πές από το Κομπινιό στο Σαιν Ρεδιέν, του είπε εκείνος.

—Καλά και γιατί δεν μου το είπες άμέσως;

—Μήπως ήξερα τότε πώς περπατάς; Σ' άφησα λίγο να προχωρήσεις και όταν είδα τί θήματα άνοίγεις, έκανα λογαριασμό και βρήκα ότι θέλεις δυο ώρες για να πές στο Σαιν Ρεδιέν!...

ΟΙ «ΤΡΟΦΙΜΟΚΡΥΠΤΑΙ»

ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΑ... ΤΡΟΦΙΜΑΠΟΘΗΚΕΣ... Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ. ΟΙ ΑΓΡΙΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ... Ο ΒΙΕΝΝΕΖΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ «ΤΡΟΦΙΜΟΚΡΥΠΤΩΝ». ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΚΟΝΣΕΡΒΕΣ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΝΟΗΤΙΚΟΥ ΠΑΝΤΟΠΛΗΛ.

Παλαιότερα, σ' άλλες πολεμικές περιόδους, τους έγνώρισε και η χώρα μας. Σήμερα όμως, με τα ασύρτα μέτρα της κυβερνήσεως, κανείς δεν τολμά ν' άποκρύψει τρόφιμα για να έξασφαλίση τον εαυτό του.

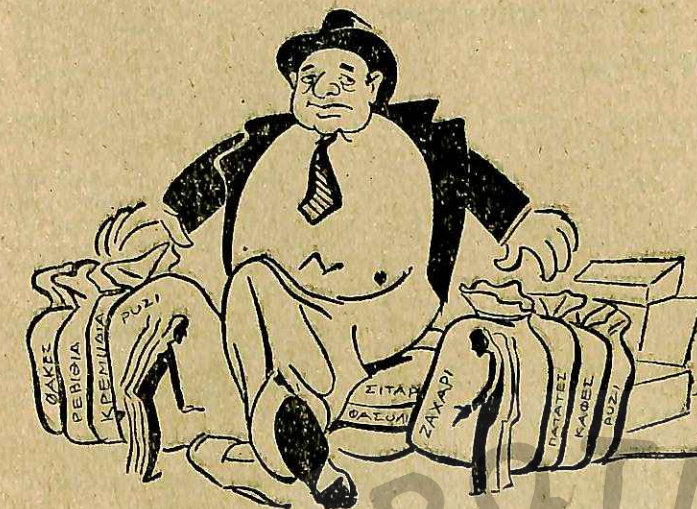
Κακοί άσώτσο πολίται, άνθρωποι έγωίσται, άνθρωποι που δεν σκέπτονται παρά μόνον τον εαυτό τους όταν η δόλη της κινδυνεύη από την έλλειψη τροφίμων, υπήρξαν σ' όλες τις εποχές.

Ήδη από την αρχαιότητα, η κατηγορία αυτή των άχαρκτηρίστων πολιτών ήταν άρεκτα γνωστή. Όταν, κατά το 211 π.Χ. ο Αννίβας είχε ά-

ποδεκνύει η παρακάτω έγκύκλιος του δηάρχου της Νυρεμβέργης, κατά το 1425:

«Ο άποκρύπτων τροφές και ποτά στην άποθήκη του χωρίς ν' άφήνη τους άλλους να μετάσχουν στην καταναλώσι τους, άμαρτάνει κατά της θείας έντολης, που όρίζει, ότι καθένας πρέπει να μοιράζεται τα ήιαρ χονιά του με τους πτωχούς. Γι' αυτό ο καθείς, άνθρας ή γυναίκα, εινε υποχρεωμένος να μην άποθηκεύη περισσότερα πράγματα παρ' όσα χρειάζεται για την άμεση συντήρησή του».

Δεν εινε γνωστόν αν η άπειλή αυτή της Κολάσεως έπέφερε τα προσδοκώμενα αποτελέσματα μεταξύ των πολιτών

της Νυρεμβέργης, που είχαν φροντίσει να γεμίσουν τις άποθήκες τους με κάθε είδους τρόφιμα, για ν' άποφύγουν την έπιγεια κόλασι...

Άργότερα όμως, σ' άλλες πόλεις της Γερμανίας, έπεδιάχθη η περιστολή του κακού αυτου της άποκαλύψεως τροφίμων, διά της άπειλής παραδειγματικών ποινών εναντίον των ενόχων. Έτσι, π.χ., για όποιον απέκρυπτε ένα σάκκο σιταριού, προβλεπόταν η άγρία ποινή της άποκοπής του άριστερου χεριού. Για την άποκρυψη δύο ή περισσότερων σάκκων, έπιβαλλόταν η ποινή της άποκοπής του δεξιού χεριού, σε άκόμη δε βαρύτερες περιπτώσεις άπεκόπτονταν και τα δύο χέρια των ενόχων. Άποτελέσμα τουτού υπήρξε ο άληθινά άνησυχητικός πολλαπλασιασμός των μονοχειρών ανθρώπων την εποχή του Μεσαιώνας.

ΕΠΙΔΗΜΙΑ... «ΜΟΝΟΧΕΙΡΙΑΣ»

Κατά τον Μεσαίωνα, όταν συχνά, επί μήνες ολόκληρους, έπολιορκούντο διάφορες πόλεις ή άποκρυψή των τροφίμων ήταν άληθινά ένδημηκή πληγή, τόσο ώστε ν' αναγκασθούν στο τέλος οι άρχες, να την άπαγορεύσουν. Φαίνεται όμως, ότι η έφαρμογή του μέτρου έβασίζόταν τότε μάλλον στην καλή θέλησι και τον άλτρουισμό αυτών τούτων των άποκρυπτόντων τα τρόφιμα, όπως ά-

παρακαταθήκες τροφίμων. «Διότι, έξηγησε, χωρίς αυτούς δεν θα παρασβόταν ίσως ποτέ η πόλις!...».

Κατά την δεύτερη πολιορκία της Βιέννης από τους Τούρκους, κατά το 1683, στο σπίτι ενός πλούσιου κηροποιού, άνευρέθησαν τα παρακάτω τρόφιμα: είκοσι σακκιά άλεύρι, τρία βαρέλια κρασί, δώδεκα μεγάλα χοιρομέρια, εκατό λίτρες μέλι, δώδεκα μεγάλα «κεφάλια» τυριού, ένα πιθάρι χοιρινού λίπους και σε μικρότερα σακκιά φασόλια, μπιζελιά και άπειρα άλλα φαγώσιμα. Ο βασιλεύς αυτός των ετροφιμοκρυπτόνων είχε άποθηκεύσει όλα αυτά τα τρόφιμα μόνο για τον εαυτό του και τη γυναίκα του. Μολαταύτα ο άσκήτης αυτός κηροποιός, δυο μέρες πρὸ της ανακάλυψης της τεραστίας τροφιμαποθήκης του, αυτοκτόνησε, άπαγχονισθείς άπό φόβο... μήπως παύσση! ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ ΑΠΟ ΚΡΕΑΣ... ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Στο Παρίσι, που είχε πολιορκηθή από τον Γερμανικό στρατό, κατά το 1871, ζούσε ένας ευύποληπτος πολίτης, όνόματι Ζάκ Βοπερ, παντοπώλης το έπάγγελμα. Ο Βοπερ έγινε πλουσιώτατος από τη μία μέρα στην άλλη, χάρις στη μανία της άποκρύψεως τροφίμων που είχε καταλάβει τους πλούσιους Παρισινούς. Πράγματι, στην εποχή που δεν υπήρχε στην πολιορκουμένη πόλι ούτε ένα κομμάτι κρέας, ο ευφυής παντοπώλης έπαλωσε στην πελατεία του — κρυφά, έννοείται — κρέας σε κονσέρβες. Μολονότι έζητούσε φοβερά ύψηλές τιμές για το εμπόρευμα του, οι κονσέρβες του κρέατος έβρισκαν άφθονη καταναλώσι, στην καλύτερη μάλιστα τάξη του Παρισιού. Πολλοί παρηγγέλναν ολόκληρα κιβώτια τέτοιου κρέατος σε κονσέρβες και, περίεργως, έπαιρναν χωρίς καθυστέρηση τις παραγγελλόμενες ποσότητες.

Μόνον όταν τα Πρωσικά στρατεύματα εισηλθαν στην πόλι, τον Ιανουάριο του 1871 και άποκαταστάθηκε έτσι κάποιος τάξις, άπεκαλύφθη ότι ο έπινοητικός κύριος Βοπερ, παρ' όσα έκρυβε τις κονσέρβες του με κρέας ποντικών! Έννοείται, με την άποκαλύψη αυτή, έχάλασε με μιάς η όρεξι των πλουσίων Παρισινών, που είχαν άποθηκεύσει εκατοντάδες τέτοιων κονσερβών!...

Όσο για τον Βοπερ, έκτός των άλλων, του έπεβλήθη και η ποινή να τρώγη επί μίαν έβδομάδα κονσέρβες της... παραγωγής του.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΑΜΟΣ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

—Μου λες ότι παίρνεις μιά γυναίκα με δυο έκατομμύρια πρὸκα και θέλεις να πιστέψω ότι εινε γάμος από άγάπη;

—Ναι, αγαπώ πολύ... τα λεφτά!

ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΧΕ ΣΚΕΦΘΗ...

Η μέλλουσα πεθερά... "Όστε λοιπόν, θα γυετέ γάμβρος μου;

Ο μελλονίμος... Διάβλε! Αυτό δεν το είχα σκεφθώ!

Χαριτωμένο διήγημα από τη σύγχρονη ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΖΩΗ

Οι πρώτοι μήνες του καλοκαιριού φέρνουν πάντα στον άνθρωπο τη νοχέλια και την χαλνωση. Ένα είδος νάρκης πλημμυρίζει την ατμόσφαιρα. Όμως ο Έμιλ, φθάνοντας στο Παρίσι, με άδεια αίσθησής του τον έαυτο του ανάλαφρο και στο δρόμο, μη ξέροντας τι να κάνει, χαμογελούσε στα δένδρα που ακόμη δεν είχαν πρασινίσει. Παρ' όλον τον πολεμο και τις έγνοιες του, η άνοιξη αποτύπωνε στα πρόσωπα τη δροσιά της, στα μάτια άστραφε το ξανάνειμα της ζωής. Τα καφενεία ήταν γεμάτα από κόσμο, που απελάμβανε την κίνηση, καθισμένος μπροστά σ' ένα ποτήρι, πάντα γεμάτο.

Όταν έφθασε στα μπουλεβάρτα, ο δεκαετής Έμιλ στάθηκε έξω από μια μεγάλη μπουρζουαρία.

Μπα, ξεκίνησε, υποσχέθηκε στον θεό Καίσαρα πως θα πήγαινε σπίτι του μόλις θάβηκε στο Παρίσι, ως περιμένη όμως λίγο. Κι' έπειτα η εξαδελφή του Ζιλμπέρτ, που γι' αυτήν μόνο ενδιαφερόμαι από όλη την οικογένεια, γυρίζει στις εξήγησή από το γραφείο της.

Ο Έμιλ ανεξήγησε θέτι στα τραπέζια έξω, αλλά δεν έδρισκε. Ετοιμαζόταν έτσι να μπη μέσα στην μπουρζουαρία όταν τέλος είδε ένα άδαιο τραπέζι, σε κάποια γωνιά. Προχώρησε ανάμεσα στους άλλους πελάτες και έβγαλε στο τραπέζι. Μια νεράια γυναίκα όμως κατείχε το τραπέζι. Μιλούσε με κάποια παρέα και έδειχνε τη στιγμή ένυρση στη θέα της. Πρόσχαρη όμως τούπε πως θα μπορούσαν να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι.

Καθίστε, τούπε, μη στενοχωριέστε, δεν παίρνετε κανένα τη θέα, κανένα δεν περιμένω. Έπειτα, είπε τσας ο κόσμος, που πρέπει να διευκολύνω τα πράγματα, πρό παν-

τός όταν πρόκειται για έναν στρατιώτη, όπως έσείς.

Ο Έμιλ την ευχαρίστησε και εκάθησε. Κάπου-κάπου, έν τούτοις ώσπου άνοιξουν κουβέντα, την παρατηρούσε στα κλεφτά.

Ήταν ξαυθή και τα χρυσά της μαλλιά έφευγαν σε μπουκλές στους ώμους της. Τα μάτια της όμως ήταν κατάμαυρα και τα χαρακτηριστικά της κανονικά, με μια μυτούλα παιχνιδιάρικη που της εταίριαζε σαν κανένα άλλο πράγμα. Το στόμα της επίσης παιχνιδιάρικο και προκλητικό, έσυντράφε με το λεπτό της πηγούνι που το εσφράγιζε μια έρωτική λακκούβιτσα. Τέλος είχε μια σβέλτη σιλουέττα, ωραία πόδια κι' όλη μαζί ήταν ένα αληθινό κομφοτένημα.

Λένε πως θα κινητοποιήσουν τις γυναίκες, έλεγε στον έαυτο του ο Έμιλ. Καλά θα-ταν να μάς έστειλαν μερικά τέτοια νούμερα στη γραμμή Μαζινό. Τι νάνε τάχα αυτή η μικρούλα; Γυναίκα του ήμικού μου; Καλλιτέχνις; Άσπρη; Ποιος το ξέρει!...

Ο Έμιλ όμως δεν άργησε να το μάθη, κατά την συνομιλία που άρχισαν σε λίγο. Η Τερέζα, ήταν καλλιτέχνις και τραγουδούσε στα καμπαρέ και στον ραδιοφωνικό σταθμό. Άπο χαρακτήρος όμως της άρεσε ή ήσυχη και εύπρεπής ζωή.

Αυτές οι άνοιξιτικές ή μέρες; έλεπε, μου φέρνουν την επιθυμία να φύγω από το Παρίσι, να βρεθώ στην έξοχη, να κυλιστώ στα χωράφια, να κόψω άγριοαλούδα και ν' ακούσω το τιτίβισμα των πουλιών. Και έπειδή δεν μπορώ να το κάνω γιατί τραγουδω κάθε βράδυ στο «Καμπριολέ» κάθομαι εδώ στη μπύρα, κυττάζω τους πελάτες, παρακολουθώ την κίνησή και φαντάζομαι πως βρίσκομαι στην έξοχη.

Ο Έμιλ της είπε πως ήταν ζωγράφος και πως έκανε σκίτσα του πολέμου.

Ήτο δνομά σας δεν μου εινε άγνωστο, του είπε η Τερέζα. Δημοσιεύατε κάποτε σκίτσα καλλιτεχνικών. Κι' εγώ που ήθελα τόσο νάχω και το δικό μου πορτραίτο!...

Η άνοιξη τραγουδούσε σ' αυτή του Έμιλ, που απήγγιζαν άμέσως, ξεχνώντας το θεό Καίσαρα και τη γλυκειά Ζιλμπέρτ, που ήταν τόσο όμορφη και που δεν έπαυε να τον στέλνει στο μέτωπο γλυκά και θερμά γράμματα.

Μα εινε εύκολο, άμέσως, αν θέλετε!... Με περιμένουν δέβαια στο θείο μου, αλλά, ως περιμένουν. Έχω πάντα τα μολύβια μου. Έσείς οι γυναίκες έχετε πάντα λευκό χαρτί στο σπίτι σας... Γκαρσόν, το λογαριασμό!...

Πέρασαν ώρες, μια δυό... Το πορτραίτο έν τούτοις είχε γίνει μέσα σε λίγα λεπτά, ένα ζωντανό και χαριτωμένο παστέλ. Η Τερέζα, ένθουσιασμένη, χτύπησε τα χέρια και στον ένθουσιασμό της έπάνω αγκάλιασε τον Έμιλ.

Όταν τις ημέρες της άνοιξεως, αλλά και σε κάθε εποχή, μια ωραία γυναίκα αγκάλιαζέ έναν όμορφο δεκαετή, που γυρίζει μάλιστα από τη γραμμή Μαζινό, τα πράγματα δεν σταματούν ως εκεί.

Και δεν σταμάτησαν όπως το φαντάζεσε.

Μικρούλη μου ζύπνα! Έλεγε ντυμένη, πουδραρισμένη κιόλας η Τερέζα και έτοιμη να βγεί έξω. Εινε έννεα, σε περιμένουν και πρέπει κι' εγώ να τραγουδήσω...

Ο Έμιλ κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου. Του φάναξε μέσα σ' αυτό:

Έννιάαά!... Τί έινε;... Ένωά;... Τι θα γίνεται τώρα στο θείο!... Άλλά, δε θαρρέσαι, θα τους πω καμμία ψευδοιστορία...

Και ο ζωγράφος ντύθηκε άμέσως.

Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Δεν πιστεύω... Έκείνο που με στενοχωρεί εινε που δεν έχω τίποτε να τους πώω. Άραγε θάνε άκόμα άνοιχτά τα άσπαραγιά;

Κι' έπειτα, ήθελα να σας φέρω και κάτι... Έχασα την ώρα μου ζητώντας να βρω κανένα ζαχαροπλαστέα...

Η θεία κι' η άνεψιά ένθουσιαστήκαν με το άραιο κουτί. Ο θείος Καίσαρ όμως είπε σκεπτικά:

Έχεις διαβολεμένη τύχη, άνηπιέ μου. Να καταφέρεις ν' αγοράσεις σήμερα Τρίτη γλυκά, ενώ εινε η μέρα που σύμφωνα με το νόμο τα ζαχαροπλαστέα μένουν κλειστά, πολύ περίεργο...

Μα δεν το ξέρεις, θείε, άπήγγιξε ο Έμιλ ξεροκαταπίνοντας, πως έμεις οι φαντάροι τα θυάζουμε πέρα;...

Μετά το φαγητό όμως, ο θείος έτπηρε κατά μέρος τον άνηπιό και τον ρώτησε:

Δεν μου λες, κυρία άνηπιέ, μπας και το κουτί αυτό εινε από κάποια τραγουδίστρια του «Καμπριολέ»;

Που της έκανατε κόρτε...; Ά, ο γέρο-σαλιάρης!...

Πάψε, πάψε, μη σ' ακούση η θεία σου!...

Μην ξεχνάτε, θείε, πως η σιωπή και η έχεμύθεια εινε έπιβεβλημένες στην εποχή μας και εφαρμόζονται σε όλων των ειδών τις έπιχειρήσεις, πολεμικές και μη...

ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΡΥΣ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο άνθρωπος εινε σχεδόν πάντοτε τόσο κακός, όσο του χρειάζεται. Αν η συμπεριφορά του εινε συμπεριφορά εύθυπτης, σημαίνει ότι η κακία του δεν του χρειάζεται.

ΕΚΕΙΝΑ που πρέπει να έχουμε τη δύναμη να ξεχνούμε, εινε τα άνεπαρόβωτα.

ΜΙΑ από τις θαυότερες ευτυχίες, εινε να μπορούμε να προσφέρουμε και στους άλλους ένα μέρος της ευτυχίας μας.

Η ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ συνείδησις κάνει τον άνθρωπο δύσκολο για την έπιτυχία.

ΟΙ έρωτευμένες γυναίκες κάνουν τρέλλες, οι έρωτευμένοι άνδρες κάνουν κουταμάρες.

ΑΓΑΠΗ εινε ο θαυμασμός της καρδιάς. Θαυμασμός εινε η αγάπη του πνεύματος.

ΟΠΩΣ το σκούληκι τρώει το ξύλο, έτσι και η κακή γυναίκα καταστρέφει τον άνδρα.

ΟΙ άξίες των άδυνάτων βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, γιατί τίς πήραν οι δυνατόι για να κυβερνούν μ' αυτές.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ της ειρήνης δεν εινε ιδεολογία άνανδρης.

Η άρετή αυτή και μόνη άρκει για να δημιουργηθή μια ευτυχισμένη ζωή.

ΤΑ θύματα της υπερβολικής οικονομίας εινε άσφαλώς πολύ περισσότερα από τα θύματα της σπατάλης.

ΒΩΒΕΝΑΡΓΚ

Αν υπάρχει μεγαλύτερη άγωνία για τον άνθρωπο από τη σκέψη ότι μια μέρα, έπειτα από μια περίοδο άνθρσεως, μικρή ή μεγάλη, θα άρχισαν να ακολουθώ τον όλισθηρό κατήφορο, που οδηγεί προς το γήρας.

Ο θάνατος δεν μάς τρομάζει τόσο, όσον η σκέψις αυτή, που όπλίζει άλλους με δύναμη για να άντισταθούν και, από άλλους, άφαιρεί κάθε διάθεσι και κάθε κίνησι γι' αυτό.

Ο γηραιός Φάουστ συμβολίζει την άγωνία αυτή της άνθρωπότητας και τη θαυμασία προσπάθειά της για να απαλλαγεί από τον τρομερό αυτό έφιάλη.

Αλλά δεν ύπηρξε μόνον ο μακρυνός Μεσαίων πλούσιος εις προσπάθειες του είδους αυτού. Η εποχή μας, με τον μηχανικό και ύλικο πολιτισμό της, άγωνίσθηκε και άγωνίζεται πάντοτε για να δώση μια λύσι στο πρόβλημα αυτό, που άπησχόλησε άνέκαθεν την άνθρωπότητα. Και θα μπορούσε να πη κανείς ότι το έπέτυχε ή σχεδόν.

Εξευρέθη λοιπόν το φάρμακο εναντίον του γήρατος;

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΓΗΡΑΣ;

ΆΛΛ' ές δομει πρώτα-πρώτα τι εινε το γήρας:

Όλοι έξέρουμε τα έξωτερικά συμπτώματά του: εινε οι λευκές τρίχες που άρχίζουν να εμφανίζονται στα μαλλιά μας, το κιτρίνισμα των δοντιών, η εμφάνισις των ρυτίδων, η παχυσαρκία σε ώρισμα άτομα και σε όλα γενικώς η θαυμάσια κατάρπσις των δυνάμεων.

Άλλά τα έξωτερικά αυτά συμπτώματα έχουν αίτιες που μέχρι πρό όλιγου άκόμη τις άγνοούσαμε.

Ποιά εινε η μυστηριώδης αίτια που τα προκαλεί;

Ένας παλιός Ιατρικός δρισμός λέγει:

Η ηλικία μας εινε οι άδένες μας.

Όλοι θα έχετε άκούσει να γίνεται λόγος για ώρισμένους αδένας, που βρίσκονται μέσα στον οργανισμό μας. Οι αδένες αυτοί ξεχνούν ένα χυμό, στον έπείον η έπιστήμη έδωκε το γενικό όνομα «όρμονες».

Όταν οι αδένες αυτοί έξασθενούν ή δεν λειτουργούν κανονικά, το γήρας έπέρχεται στον άνθρωπο. Γιατί οι αδένες μας εινε σαν ένας διευθυντής έρχήστρας, που ρυθμίζει κατά βούλησιν την ύγεια, την νεότητά και τη ζωή μας.

ΟΙ ΙΣΤΟΙ ΔΕΝ ΓΕΡΝΟΥΝ

Ένας Γάλλος έπιστήμων, ο Άλέςης Καρρέλ έκανε ένα ένδιαφέρον πείραμα, για να άποδείξη την τεραστία έπίδρασι των αδένων στον οργανισμό μας. Κατόρθωσε να διατηρήση ζωντανό επί είκοσι όλόκληρα χρόνια ένα κομμάτι από καρδιά κόττας, στο όποιον έκανε καθημερινώς ένεσεις που περιείχαν έκκρίσεις θυροειδών αδένων ζωντανών όρνιθων.

Η καρδιά αυτή άχι μόνον έετηρήθη ζωντανή αλλά και έπι πλέον ηύξησε κατ' όγκον κατά το διάστημα αυτό.

Το πείραμα αυτό απέδειξε δυό πράγματα.

Πρώτον, τη σπουδαιότητα των έκκρίσεων των αδένων για την άνάπτυξι των ιστών του

σώματός μας. Και δεύτερον ότι δεν γερούν οι ιστοί αλλά το περιβάλλον μέσα στο όποιον ζουν.

Και από τη στιγμή αυτή, το πρόβλημα τίθεται μόνο του.

Έάν ήτο δυνατόν να έξασφαλίσωμε ένα ίκανοποιητικό περιβάλλον στους ιστούς μας, θα μπορούσαμε να καταπολεμήσωμε άποτελεσματικώς το γήρας και ίσως να άπομακρύνωμε επί δεκάδες και ίσως έκατοντάδες χρόνια το θάνατο.

Διάφοροι έπιστήμονες, κατά τα τελευταία έτη, ιδίως από της έποχής των περιφημών άνακαλύψεων του Βορονόφ, ήσυχλήθησαν με το πρόβλημα αυτό και έπέτυχαν καταπληκτικά πράγματι άποτελέσματα.

Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο δόκτωρ Μπουσκέ έκανε το έξης πείραμα:

Έπηρε μερικούς πετεινούς, ηλικίας 5—7 έτών, που παρουσίαζαν όλα τα συμπτώματα του γήρατος: είχαν χάσει τη φωνή τους, το λείρι τους είχε γίνει λευκό σχεδόν και μόλις μπορούσαν να κινηθούν στα πόδια τους.

Στους πετεινούς αυτούς έκανε ένεσεις όρρου από έκκρίσεις θυροειδών αδένων νεαρών ταύρων, αλόγων και κριών. Έπειτα από λίγο διάστημα είχαν όλοι άνακτήσει την νεότητά των και τα μαχητικά ένστικτά των.

Τα άποτελέσματα όμως των όρρων αυτών δεν εινε διαρκή και συνήθως έξασφαλίζονται έπειτα από μερικούς μήνας.

Μα άλλη προσπάθεια προς καταπλέμψιν του γήρατος εινε εκείνη που έγινε από Άμερικανούς Ιατρούς και η όποια συνίστατο στην είσαγωγή από

το στόμα του αίματος νεαρών ζώων μέσα στον οργανισμό.

Άλλά και τα άποτελέσματα της προσπάθειας αυτής δεν ύπηρεσαν πολύ ίκανοποιητικά, διότι ένα μέρος των πολύτιμων συστατικών του αίματος έξηφανίζετο κατά την πέψιν.

Άλλ' αν τα άποτελέσματα των δυό αυτών προσπάθειών δεν έστέφθησαν από πλήρη έπιτυχία, δεν συνέβη το ίδιο και με μια τρίτη προσπάθεια, που κατακτά όλονέν μεγαλύτερον έδαφος μεταξύ των έπιστημών.

Η ΟΡΜΟΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Η μέθοδος αυτή εινε γνωστή με το όνομα της όρμονοθεραπείας.

Η όρμονοθεραπεία άποτελεί σήμερα μια όλόκληρη έπιστήμη. Εινε η έπιστήμη της καταπολεμήσεως του γήρατος και όλων των δυσάρεστων συνεπειών του.

Γιατί δεν υπάρχει κανένας γενικός τύπος όρμονών, που να εινε κατάλληλος για όλους τους οργανισμούς.

Κάθε οργανισμός έχει τις δικές του άνάγκες που ύπαγορεύονται από τις ιδιαίτερες συνθήκες του και που ταιριάζουν μόνον σ' αυτόν και σε κανένα άλλον.

Γιά την παρασκευή των όρμων, που χρησιμοποιούν εις την όρμονοθεραπείαν, οι έπιστήμονες καταφεύγουν σήμερα σε ζώα της ζωύγκας, που ζούν μέσα σ' ένα περιβάλλον άπολύτως φυσικών και που δεν έχουν ύποστη καμμία από τις δυσάρεστες εκείνες έπιδράσεις, που προκαλεί η γειννιάσις των κέντρων του πολιτισμού.

Τα ζώα αυτά εινε εύρωστα, ρωμαλέα και έχουν όλα τα

στοιχεία που χρειάζονται για την άναζωογόνησι της γηρασμένης άνθρωπότητας.

ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΩΜΕ ΣΤΑ ΖΩΑ;

Ο άνθρωπος άπεμακρύνθη κάποτε από το ζώον για να δημιουργήση έναν δικό του τύπον. Τώρα, για να διατηρήση τον τύπον του αυτόν και να του δώση τις δυνάμεις που του λείπουν, εινε άναγκασμένος να ξεαναγύρση προς την άρχική πηγή από την όποία έξέκρινε: προς το ζώον.

Η έπιστήμη δεν κατόρθωσε ίσως άκόμη να έπιτύχη την αίώνα νεότητά. Άλλά το άλλα που έκανε εινε τόσο σημαντικόν, που η σκέψις ότι θα το έπιτύχη μια μέρα δεν εινε καθόλου παράτολμη.

Πραγματικά, ώρισμένοι Άμερικανοί έπιστήμονες, ίσχυρίζονται ότι πολύ σύντομα η έπιστήμη θα φθάση σ' αυτό το άποτελέσμα.

Η έπιστήμη, λέγει ο δόκτωρ Κάντμπορ, δεν ήπατήθη ποτέ στις προβλέψεις της. Η πρόδοός της εινε ίσως βραδεία, αλλά δεν πρέπει να λησμονούμε ότι ο άθλος που έπιδιώκει, εινε πελώριος. Γιατί ο τελικός σκοπός της εινε η κατάκτησις του μυστικού της ζωής, που παρουσιάζεται καθημερινώς μπροστά μας υπό μια άπειρία μορφών, αλλά που, στην πραγματικότητα, εινε ένα και μόνο. Το μυστικό αυτό δεν συνίσταται στην κυριαρχία επί της ύλης, όπως φαντάζονται μερικοί, αλλά τουναντίον, ήμπερ, να μεταχειρισθώ αυτή την έκφρασι, στην έξαυλωση της ύλης, στην άνεύρεσι δηλαδή της άρχής της ζωής, που κρυβεται μέσα απ' αυτή.

Ένα πράγμα, που εινε άναμφισβήτητο, συνεχίζει, και που άποτελεί δόγμα για την έπιστήην εινε ότι ένα πράγμα που γεννιέται δεν πρέπει να πεθάνη ποτέ. Γιατί έχει όλα τα στοιχεία για να ζήση εις αίώνας αίώνας. Ο θάνατος του έπέρχεται γιατί έθανανίζονται σιγά-σιγά οι συνθήκες που άπαιτούνται για την ζωή του ατόν. Έάν κατορθώσαμε να παρατείνωμε επ' άπειρον τις συνθήκες αυτές, θα παρατείνωμε συγχρόνως επ' άπειρον και τη ζωή.

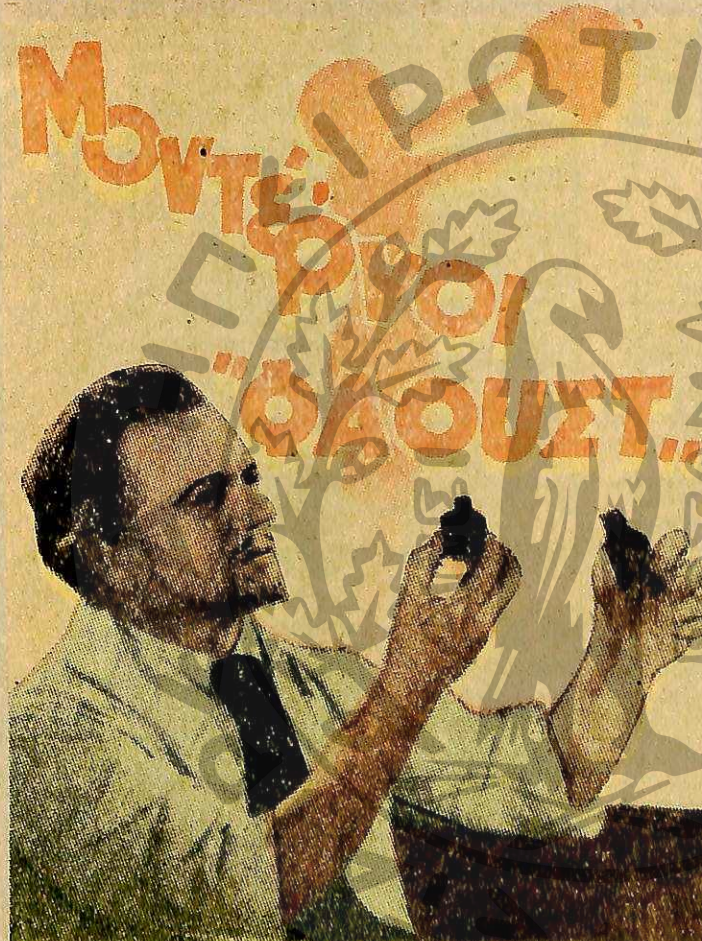
ΤΑ ΕΛΙΞΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

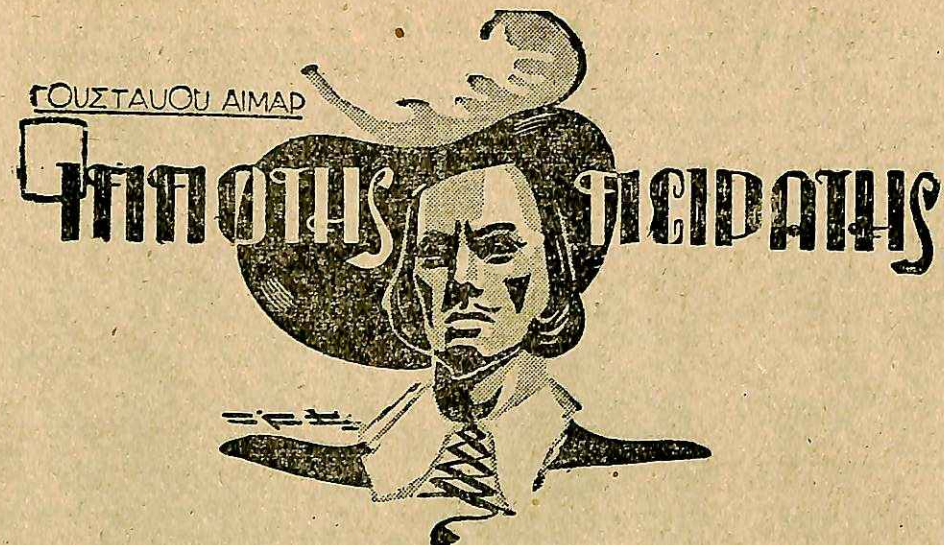
Όνειρον ή πραγματικότητα; Ο χρόνος θα το δείξη βέβαια μια μέρα.

Η όρμονοθεραπεία επάνεφερε σήμερα στην έπιφάνεια τα έλιξήρια της νεότητος, που ήταν τόσο της μόδας κατά τον Μεσαίωνα.

Υπάρχουν πολλοί συγγραφείς που ύποστηρίζουν επί βάσει ιστορικών στοιχείων ότι οι μεγάλοι Άλχημιστοί του Μεσαίωνα κατείχαν το μυστικό της παρατάσεως της ζωής, αν άχι επ' άπειρον, τούλάχιστον επί πολλά χρόνια.

Η έπιστήμη της έποχής μας, από άλλο δρόμο ίσως έφθασε στο ίδιο άποτελέσμα.Το όνειρο του Φάουστ δεν άνηκει πια στη κατηγορία των θρύλων. Έγινε πραγματικότητα.

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

δον

—'Αλλά δεν έχει εκεί αρκετό νερό για το πλοίο σας, είπε ο Λαπάντας. Θά αναγκασθώ να πλεύσω με το Λεογκάν.

—Εστω. Δέχεσθε τώρα να μου έμπιστευθήτε τους αιχμαλώτους σας και να μου επιτρέψετε ν' αποφασίσω για την τύχη τους.

—Να σάς τους έμπιστευθώ, ευχαρίστας, κυβερνήτα, απήντησε ο Λαπάντας. Δεν ζητώ τίποτε καλύτερο. 'Αλλά δεν μπορώ να σάς αφήσω να αποφασίσετε σεις για την τύχη τους. Οί αιχμαλώτοι αυτοί δεν είναι μόνον δικόι μου.

—Καί τίνος είναι λοιπόν;

—Ανήκουν εξ ίσου σ' εμένα και τους συντρόφους μου. Καί πρέπει να πουληθούν ως δούλοι.

—Σ' αυτό δεν συμφωνώ, είπε ο κ. ντε Δαρτίγκ. Θέλετε όμως ν' αναθέσωμε στον κ. ντ' Ορεγκόν την λύση της διαφωνίας μας;

—Δεν έχω καμμία αντίρρηση, κυβερνήτα.

—Όσον αφορά το σκάφος, που τόσον ένδοξως έκυριευσάτε, νομίζω ότι ο κ. ντ' Ορεγκόν θα βρή και ως προς το ζήτημα αυτό τον τρόπο να μάς κάμη να συμφωνήσωμε. Δεν απαιτείται λοιπόν παρά το πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν, για το οποίο δεν νομίζω ότι διεκδικείτε τίποτε άλλο εκτός από το δικαίωμα της κατοχής.

Ο Λαπάντας έκαμε μια καταφατική κίνηση.

—Θά διατάξω, εξηκολούθησε ο κυβερνήτης να μεταφερθούν οι αιχμαλώτοι σας στο πλοίο μου και κατόπιν θα διευθυνθούν προς το Λεογκάν.

—Σας ευχαριστώ, είπε ο πειρατής, γιατί με απαλλάσσετε απ' αυτούς τους ανθρώπους, που χρειάζονται διαρκή επιτήρηση. Δυστυχώς, οι σύντροφοί μου είναι πολύ λίγοι και δεν επαρκούν σ' αυτό το έργο...

—Θά μπορούσα να σάς δώσω καμμία είκοσαριά ναύτες, είπε ο ντε Δαρτίγκ.

—Σας ευχαριστώ, κυβερνήτα, απήντησε ο Λαπάντας. 'Αλλά δεν μου χρειάζονται. Θά πλεύσω μαζί ως τον 'Αγιο Δομίγκο. Θά είμαι άλλος υπαρχός σας. 'Αλλωστε, αυτό απαιτεί το κοινό μας συμφέρον. 'Οπως είχα την τιμή να σάς πω, όλη η θάλασσα γύρω είναι γεμάτη από έχθρικά πλοία. Αν προσβληθώμε, είναι ανάγκη να έχωμε έναν κοινόν αρχηγόν. 'Η ενότης της διοικήσεως θα πολλαπλασιάση τις δυνάμεις μας. Θά καταβάλωμε τότε πολύ εύκολα τους έχθρους σας, ενώ αν είμαστε χωρισμένοι θα κινδυνεύωμε ίσως να πεσώμε ως χέρια τους.

—Είμαι απόλυτως σύμφωνος, αγαπητέ μου πλοίαρχε. Θά πλεύσω με τον μαζί και νομίζω ότι θα πρέπει να είναι πολύ δυνατός εκείνος που θα θέληση να μάς φράξη το δρόμο μας.

Τη στιγμή εκείνη, ανοίχθηκε με όρμη ή θύρα του δωματίου και ένας αξιωματικός εφάνηκε στο ανοίγμα.

—Τί επιθυμείτε, κύριε Πομερέ; έρώτησε ο κυβερνήτης.

—Το μεγαλύτερο από τα δύο πλοία κάμνει μερικά σήματα, που μάς είναι αδύνατον να τα ερμηνεύσωμε, είπε ο αξιωματικός.

Ο Λαπάντας έγείλασε.

—Το δικό μας σύστημα σημάτων δεν μοιάζει με το δικό σας, είπε. Τα σήματα αυτά άπαιτούνται σε μένα...

Λέγοντας αυτά, έτρεξε ν' ανεβή στο καστρώμα.

Ο ντε Δαρτίγκ, συνοδευόμενος από τον Πομερέ, τον άκολουθησε.

Η ημέρα είχε τώρα πολύ προχωρήσει και τα τρία πλοία έπλεαν το ένα κοντά στο άλλο.

Ο Λαπάντας παρηκολούθησε επί μερικά λεπτά τα συνθήματα και έπειτα έγύρισε προς τον ντε Δαρτίγκ.

Το πρόσωπό του είχε γίνει σκυθρωπό.

—Είμαι υποχρεωμένος να γυρίσω στο πλοίο μου, κυβερνήτα, είπε. Συμβαίνει ή συνέβη κάτι, γιατί δεν μπορώ να αντιληφθώ έντελώς τα συνθήματα που γίνονται από το «Σαντιάγκο». 'Ισως χρειασθώ να με βοηθήσετε, αν τα πράγματα είναι όπως τα υποπτεύομαι...

—Θά είμαι πάντα στη διάθεσί σας, απήντησε ο ντε Δαρτίγκ.

Ο Λαπάντας έφερε στα χείλη του τη χρυσή σφυρίχτρα που έκρεμάν από το λαιμό του και έσφύριξε δύο φορές.

Οι «μπουκανιέροι» που το πλήρωμα του «Ρωμαλέου» τους είχε περιποιήσει με μεγάλη ευχαριδιότητα, εφάνηκαν άμέσως.

—Στην πυρόγα! διέταξε ο Λαπάντας. Σέ λίγο, το έλαφρό σκάφος άπαιμακρύνετο από το πολεμικό.

Πέντε λεπτά αργότερα, είχε πλησιάσει στο «Σαντιάγκο».

Έπάνω στο «Ρωμαλέο», είχαν άρχισι κατά το διάστημα αυτό οι προετοιμασίες για τη μεταφορά των αιχμαλώτων. και, κατά διαταγή του κυβερνήτου, πολλές βάρες κατεβιβάσθησαν στη θάλασσα.

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Οι άναγνώσται μου θα έμάντευσαν ίσως ποίος ήταν ο τρομερός αυτός πειρατής, που έκρυβόταν υπό το όνομα του καπετάν Λαπάντα.

Ο κόμης Λουδοβίκος ντε Μανφρέντ-Λαμπάμ, μετά τον έκούσιο «θάνατο» του, είχε καταφύγει στις άκτες της Κούδας, όπου, όπως τόσαι άλλοι ευπατρίδαι της εποχής εκείνης είχε έπιδοθή στην πειρατεία.

Σκληρός κάποτε, αλλά πάντοτε γενναίος, είχε σε λίγο καταλάβει μια ξεχωριστή θέση ανάμεσα στους «Αδελφούς της Ακτής», είχε άποκτήσει μια φημη, είχε δημιουργήσει ένα όνομα.

Ήταν ο καπετάν Λαπάντας.

Η τύχη τον έφερε τώρα να συναντηθώ

με ένα πρόσωπο, του οποίου γνώριζε την ύπαρξη, αλλά για τη ζωή του οποίου είχε πάντοτε άδιαφορήσει.

Καί το πρόσωπο αυτό ήταν ο 'Ολωναίος, ο γυιός του πρίγκηπος ντε Μουλνάρ και της Σάντισα ντε Μανφρέντ-Λαμπάμ.

Πώς το παιδί αυτό, που βρισκόταν υπό την προστασία και την επίβλεψη του δόκτορος Γκενώ, είχαν έλθει τώρα στις μακρινές άκτες της Κούδας και των 'Αντιλλών;

Θά εξηγήσωμε πώς συνέβη αυτό.

'Αλλά, κατά την εποχή για την οποία μιλούμε, ο 'Ολωναίος δεν βρισκόταν πιά υπό την επίβλεψη του δόκτορος Γκενώ.

Ο άγαθός γιατρός είχε πεθάνει μια μέρα ξαφνικά, χωρίς να προφθάση να λάβη καμμία μέριμνα για το νέο που είχε υπό την κηδεμονία του. Καί ο 'Ολωναίος εύρέθηκε έτσι χωρίς προστασία και ήταν τώρα υποχρεωμένος να φροντίση μόνος για τον εαυτό του.

Μια μέρα λοιπόν έφυγε για την 'Ακτή. 'Η άφήγησις του τρόπου και των συνθηκών, με τις οποίες έγινε ή άναχώρησις αυτή, θα μάς επιτρέψη συγχρόνως να εξηγήσωμε τα γεγονότα που είχαν σημειωθεί επί του «Σαντιάγκο» και που άναγκασαν τον προσωρινόν κυβερνήτη του να άπευθύνη έπείγοντα σήματα προς τον πλοίαρχο Λαπάντα.

Θά ξαναγυρίσωμε λοιπόν στη Διέππη, εξή έβδομους πύσω, τη στιγμή ακριβώς που το πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν, που είχε αργότερα συλληφθή από το «Σαντιάγκο», άναχωρούσε για την 'Ακτή.

Το πλοίο αυτό ήταν ο «Αλέκτωρ». Έφερε 12 τηλεβόλα και είχε πλήρωμα έβδομηντά άνδρών. Έφευγε τώρα για το Πόρ ντε Παί, όπου μετέφερε διάφορα τρόφιμα και έκατον όγδοντα άποίκους.

Είνε γνωστό με ποίο τρόπο περιουνήσγε ή 'Εταιρία των 'Ινδιάν έκείνους που ήθελε να έγκαταστήση στις μακρινές άποικίες.

Όταν δεν εύρισκε ανθρώπους, που να ήταν πρόθυμοι να έκπατρισθούν, για να ζήσουν μια καινούργια ζωή, οι «συλλέκται» της ελάμβαναν την διαταγή να συγκεντρώσουν με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία έκείνους που έχρειάζοντο.

Καί τότε συνέβαινε το εξής:

Ο σύζυγος που ήθελε να άπαλλαγή από τη σύζυγό του ή και αντίστροφως, ο πατέρας που ήθελε να άπαλλαγή από το παιδί του, ο όφειλέτης που ήθελε να γλυτώση από τα χέρια των δανειστών του, συνεννοούντο με τους «συλλέκταις» της 'Εταιρίας και έσκηνοθετείτο άμέσως μια άπαγωγή εις βάρος αυτού του άτόμου.

Κατόπιν, ο συλλαμβανόμενος ώδηγείτο σε ένα από τα άντρα της 'Εταιρίας και έπειδιβάζετο στο πρώτο πλοίο που θα έφευγε για τις 'Αντίλλες.

Σεράντα όκτώ ώρες πριν από εκείνη που είχε όρισθή για την άναχώρησι του «Αλέκτορος», ο κυβερνήτης του σκάφους επέστρεφε από το Πολλέ, όπου είχε δειπνήσει με μερικούς πράκτορες της 'Εταιρίας. Ένώ δε έπερίμενε τη βάρκα του για να τον όδηγήση στο πλοίο του, παρακολουθούσε τις κινήσεις μιας άλλης βάρκας, κάπως μεγαλύτερης, που την ώδηγούσε ένας μόνο άνθρωπος και που ήλθε να άράξη δυο θήματα πιο πέρα.

Τότε ο άνθρωπος που την ώδηγούσε έπήδησε στην ξηρά, έτράβηξε τη βάρκα του στην άμμουδιά και έπλησίασε τον πλοίαρχο, κρατώντας τον σκούφο του στα χέρια.

—Σας ζητώ συγγνώμη, είπε, αν διακόπτω τη συνομιλία σας...

—Τί επιθυμείτε, φίλε μου; έρώτησε ο πλοίαρχος. Μήπως ζητείτε έργασια;

—'Ισως, κύριε, απήντησε ο ναυτικός. 'Αλλ' όχι όπως την έννοείτε σεις...

—Δηλαδή, έκαμε ο πλοίαρχος. Τί θέλετε να πτήτε;

—Αν δεν κάνω λάθος, είπε ο ναυτικός, βρίσκομαι αυτή τη στιγμή έμπρός στον πλοίαρχο Γκισάρ, κυβερνήτη του «Αλέκτορος» και τον κ. Φραμπέλ, πράκτορα της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν στη Διέππη...

—Ακριβώς. Τί έχετε λοιπόν να μάς πτήτε;

—Θά είμαι πολύ σύντομος, απήντησε.

Θά εξηγήσωμε πώς συνέβη αυτό.

Καί το πρόσωπο αυτό ήταν ο 'Ολωναίος, ο γυιός του πρίγκηπος ντε Μουλνάρ και της Σάντισα ντε Μανφρέντ-Λαμπάμ.

Ο άγαθός γιατρός είχε πεθάνει μια μέρα ξαφνικά, χωρίς να προφθάση να λάβη καμμία μέριμνα για το νέο που είχε υπό την κηδεμονία του. Καί ο 'Ολωναίος εύρέθηκε έτσι χωρίς προστασία και ήταν τώρα υποχρεωμένος να φροντίση μόνος για τον εαυτό του.

Μια μέρα λοιπόν έφυγε για την 'Ακτή. 'Η άφήγησις του τρόπου και των συνθηκών, με τις οποίες έγινε ή άναχώρησις αυτή, θα μάς επιτρέψη συγχρόνως να εξηγήσωμε τα γεγονότα που είχαν σημειωθεί επί του «Σαντιάγκο» και που άναγκασαν τον προσωρινόν κυβερνήτη του να άπευθύνη έπείγοντα σήματα προς τον πλοίαρχο Λαπάντα.

Θά ξαναγυρίσωμε λοιπόν στη Διέππη, εξή έβδομους πύσω, τη στιγμή ακριβώς που το πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν, που είχε αργότερα συλληφθή από το «Σαντιάγκο», άναχωρούσε για την 'Ακτή.

Το πλοίο αυτό ήταν ο «Αλέκτωρ». Έφερε 12 τηλεβόλα και είχε πλήρωμα έβδομηντά άνδρών. Έφευγε τώρα για το Πόρ ντε Παί, όπου μετέφερε διάφορα τρόφιμα και έκατον όγδοντα άποίκους.

Είνε γνωστό με ποίο τρόπο περιουνήσγε ή 'Εταιρία των 'Ινδιάν έκείνους που ήθελε να έγκαταστήση στις μακρινές άποικίες.

Όταν δεν εύρισκε ανθρώπους, που να ήταν πρόθυμοι να έκπατρισθούν, για να ζήσουν μια καινούργια ζωή, οι «συλλέκται» της ελάμβαναν την διαταγή να συγκεντρώσουν με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία έκείνους που έχρειάζοντο.

Καί τότε συνέβαινε το εξής:

Ο σύζυγος που ήθελε να άπαλλαγή από τη σύζυγό του ή και αντίστροφως, ο πατέρας που ήθελε να άπαλλαγή από το παιδί του, ο όφειλέτης που ήθελε να γλυτώση από τα χέρια των δανειστών του, συνεννοούντο με τους «συλλέκταις» της 'Εταιρίας και έσκηνοθετείτο άμέσως μια άπαγωγή εις βάρος αυτού του άτόμου.

Κατόπιν, ο συλλαμβανόμενος ώδηγείτο σε ένα από τα άντρα της 'Εταιρίας και έπειδιβάζετο στο πρώτο πλοίο που θα έφευγε για τις 'Αντίλλες.

Σεράντα όκτώ ώρες πριν από εκείνη που είχε όρισθή για την άναχώρησι του «Αλέκτορος», ο κυβερνήτης του σκάφους επέστρεφε από το Πολλέ, όπου είχε δειπνήσει με μερικούς πράκτορες της 'Εταιρίας. Ένώ δε έπερίμενε τη βάρκα του για να τον όδηγήση στο πλοίο του, παρακολουθούσε τις κινήσεις μιας άλλης βάρκας, κάπως μεγαλύτερης, που την ώδηγούσε ένας μόνο άνθρωπος και που ήλθε να άράξη δυο θήματα πιο πέρα.

Τότε ο άνθρωπος που την ώδηγούσε έπήδησε στην ξηρά, έτράβηξε τη βάρκα του στην άμμουδιά και έπλησίασε τον πλοίαρχο, κρατώντας τον σκούφο του στα χέρια.

—Σας ζητώ συγγνώμη, είπε, αν διακόπτω τη συνομιλία σας...

—Τί επιθυμείτε, φίλε μου; έρώτησε ο πλοίαρχος. Μήπως ζητείτε έργασια;

—'Ισως, κύριε, απήντησε ο ναυτικός. 'Αλλ' όχι όπως την έννοείτε σεις...

—Δηλαδή, έκαμε ο πλοίαρχος. Τί θέλετε να πτήτε;

—Αν δεν κάνω λάθος, είπε ο ναυτικός, βρίσκομαι αυτή τη στιγμή έμπρός στον πλοίαρχο Γκισάρ, κυβερνήτη του «Αλέκτορος» και τον κ. Φραμπέλ, πράκτορα της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν στη Διέππη...

—Ακριβώς. Τί έχετε λοιπόν να μάς πτήτε;

—Θά είμαι πολύ σύντομος, απήντησε.

Θά εξηγήσωμε πώς συνέβη αυτό.

Καί το πρόσωπο αυτό ήταν ο 'Ολωναίος, ο γυιός του πρίγκηπος ντε Μουλνάρ και της Σάντισα ντε Μανφρέντ-Λαμπάμ.

Ο άγαθός γιατρός είχε πεθάνει μια μέρα ξαφνικά, χωρίς να προφθάση να λάβη καμμία μέριμνα για το νέο που είχε υπό την κηδεμονία του. Καί ο 'Ολωναίος εύρέθηκε έτσι χωρίς προστασία και ήταν τώρα υποχρεωμένος να φροντίση μόνος για τον εαυτό του.

Μια μέρα λοιπόν έφυγε για την 'Ακτή. 'Η άφήγησις του τρόπου και των συνθηκών, με τις οποίες έγινε ή άναχώρησις αυτή, θα μάς επιτρέψη συγχρόνως να εξηγήσωμε τα γεγονότα που είχαν σημειωθεί επί του «Σαντιάγκο» και που άναγκασαν τον προσωρινόν κυβερνήτη του να άπευθύνη έπείγοντα σήματα προς τον πλοίαρχο Λαπάντα.

Θά ξαναγυρίσωμε λοιπόν στη Διέππη, εξή έβδομους πύσω, τη στιγμή ακριβώς που το πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν, που είχε αργότερα συλληφθή από το «Σαντιάγκο», άναχωρούσε για την 'Ακτή.

Το πλοίο αυτό ήταν ο «Αλέκτωρ». Έφερε 12 τηλεβόλα και είχε πλήρωμα έβδομηντά άνδρών. Έφευγε τώρα για το Πόρ ντε Παί, όπου μετέφερε διάφορα τρόφιμα και έκατον όγδοντα άποίκους.

Είνε γνωστό με ποίο τρόπο περιουνήσγε ή 'Εταιρία των 'Ινδιάν έκείνους που ήθελε να έγκαταστήση στις μακρινές άποικίες.

Όταν δεν εύρισκε ανθρώπους, που να ήταν πρόθυμοι να έκπατρισθούν, για να ζήσουν μια καινούργια ζωή, οι «συλλέκται» της ελάμβαναν την διαταγή να συγκεντρώσουν με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία έκείνους που έχρειάζοντο.

Καί τότε συνέβαινε το εξής:

Ο σύζυγος που ήθελε να άπαλλαγή από τη σύζυγό του ή και αντίστροφως, ο πατέρας που ήθελε να άπαλλαγή από το παιδί του, ο όφειλέτης που ήθελε να γλυτώση από τα χέρια των δανειστών του, συνεννοούντο με τους «συλλέκταις» της 'Εταιρίας και έσκηνοθετείτο άμέσως μια άπαγωγή εις βάρος αυτού του άτόμου.

Κατόπιν, ο συλλαμβανόμενος ώδηγείτο σε ένα από τα άντρα της 'Εταιρίας και έπειδιβάζετο στο πρώτο πλοίο που θα έφευγε για τις 'Αντίλλες.

Σεράντα όκτώ ώρες πριν από εκείνη που είχε όρισθή για την άναχώρησι του «Αλέκτορος», ο κυβερνήτης του σκάφους επέστρεφε από το Πολλέ, όπου είχε δειπνήσει με μερικούς πράκτορες της 'Εταιρίας. Ένώ δε έπερίμενε τη βάρκα του για να τον όδηγήση στο πλοίο του, παρακολουθούσε τις κινήσεις μιας άλλης βάρκας, κάπως μεγαλύτερης, που την ώδηγούσε ένας μόνο άνθρωπος και που ήλθε να άράξη δυο θήματα πιο πέρα.

Τότε ο άνθρωπος που την ώδηγούσε έπήδησε στην ξηρά, έτράβηξε τη βάρκα του στην άμμουδιά και έπλησίασε τον πλοίαρχο, κρατώντας τον σκούφο του στα χέρια.

—Σας ζητώ συγγνώμη, είπε, αν διακόπτω τη συνομιλία σας...

—Τί επιθυμείτε, φίλε μου; έρώτησε ο πλοίαρχος. Μήπως ζητείτε έργασια;

—'Ισως, κύριε, απήντησε ο ναυτικός. 'Αλλ' όχι όπως την έννοείτε σεις...

—Δηλαδή, έκαμε ο πλοίαρχος. Τί θέλετε να πτήτε;

—Αν δεν κάνω λάθος, είπε ο ναυτικός, βρίσκομαι αυτή τη στιγμή έμπρός στον πλοίαρχο Γκισάρ, κυβερνήτη του «Αλέκτορος» και τον κ. Φραμπέλ, πράκτορα της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν στη Διέππη...

—Ακριβώς. Τί έχετε λοιπόν να μάς πτήτε;

—Θά είμαι πολύ σύντομος, απήντησε.

Θά εξηγήσωμε πώς συνέβη αυτό.

Καί το πρόσωπο αυτό ήταν ο 'Ολωναίος, ο γυιός του πρίγκηπος ντε Μουλνάρ και της Σάντισα ντε Μανφρέντ-Λαμπάμ.

Ο άγαθός γιατρός είχε πεθάνει μια μέρα ξαφνικά, χωρίς να προφθάση να λάβη καμμία μέριμνα για το νέο που είχε υπό την κηδεμονία του. Καί ο 'Ολωναίος εύρέθηκε έτσι χωρίς προστασία και ήταν τώρα υποχρεωμένος να φροντίση μόνος για τον εαυτό του.

Καί το πρόσωπο αυτό ήταν ο 'Ολωναίος, ο γυιός του πρίγκηπος ντε Μουλνάρ και της Σάντισα ντε Μανφρέντ-Λαμπάμ.

Ο άγαθός γιατρός είχε πεθάνει μια μέρα ξαφνικά, χωρίς να προφθάση να λάβη καμμία μέριμνα για το νέο που είχε υπό την κηδεμονία του. Καί ο 'Ολωναίος εύρέθηκε έτσι χωρίς προστασία και ήταν τώρα υποχρεωμένος να φροντίση μόνος για τον εαυτό του.

Μια μέρα λοιπόν έφυγε για την 'Ακτή. 'Η άφήγησις του τρόπου και των συνθηκών, με τις οποίες έγινε ή άναχώρησις αυτή, θα μάς επιτρέψη συγχρόνως να εξηγήσωμε τα γεγονότα που είχαν σημειωθεί επί του «Σαντιάγκο» και που άναγκασαν τον προσωρινόν κυβερνήτη του να άπευθύνη έπείγοντα σήματα προς τον πλοίαρχο Λαπάντα.

Θά ξαναγυρίσωμε λοιπόν στη Διέππη, εξή έβδομους πύσω, τη στιγμή ακριβώς που το πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν, που είχε αργότερα συλληφθή από το «Σαντιάγκο», άναχωρούσε για την 'Ακτή.

Το πλοίο αυτό ήταν ο «Αλέκτωρ». Έφερε 12 τηλεβόλα και είχε πλήρωμα έβδομηντά άνδρών. Έφευγε τώρα για το Πόρ ντε Παί, όπου μετέφερε διάφορα τρόφιμα και έκατον όγδοντα άποίκους.

Είνε γνωστό με ποίο τρόπο περιουνήσγε ή 'Εταιρία των 'Ινδιάν έκείνους που ήθελε να έγκαταστήση στις μακρινές άποικίες.

Όταν δεν εύρισκε ανθρώπους, που να ήταν πρόθυμοι να έκπατρισθούν, για να ζήσουν μια καινούργια ζωή, οι «συλλέκται» της ελάμβαναν την διαταγή να συγκεντρώσουν με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία έκείνους που έχρειάζοντο.

Καί τότε συνέβαινε το εξής:

Ο σύζυγος που ήθελε να άπαλλαγή από τη σύζυγό του ή και αντίστροφως, ο πατέρας που ήθελε να άπαλλαγή από το παιδί του, ο όφειλέτης που ήθελε να γλυτώση από τα χέρια των δανειστών του, συνεννοούντο με τους «συλλέκταις» της 'Εταιρίας και έσκηνοθετείτο άμέσως μια άπαγωγή εις βάρος αυτού του άτόμου.

Κατόπιν, ο συλλαμβανόμενος ώδηγείτο σε ένα από τα άντρα της 'Εταιρίας και έπειδιβάζετο στο πρώτο πλοίο που θα έφευγε για τις 'Αντίλλες.

Σεράντα όκτώ ώρες πριν από εκείνη που είχε όρισθή για την άναχώρησι του «Αλέκτορος», ο κυβερνήτης του σκάφους επέστρεφε από το Πολλέ, όπου είχε δειπνήσει με μερικούς πράκτορες της 'Εταιρίας. Ένώ δε έπερίμενε τη βάρκα του για να τον όδηγήση στο πλοίο του, παρακολουθούσε τις κινήσεις μιας άλλης βάρκας, κάπως μεγαλύτερης, που την ώδηγούσε ένας μόνο άνθρωπος και που ήλθε να άράξη δυο θήματα πιο πέρα.

Τότε ο άνθρωπος που την ώδηγούσε έπήδησε στην ξηρά, έτράβηξε τη βάρκα του στην άμμουδιά και έπλησίασε τον πλοίαρχο, κρατώντας τον σκούφο του στα χέρια.

—Σας ζητώ συγγνώμη, είπε, αν διακόπτω τη συνομιλία σας...

—Τί επιθυμείτε, φίλε μου; έρώτησε ο πλοίαρχος. Μήπως ζητείτε έργασια;

—'Ισως, κύριε, απήντησε ο ναυτικός. 'Αλλ' όχι όπως την έννοείτε σεις...

—Δηλαδή, έκαμε ο πλοίαρχος. Τί θέλετε να πτήτε;

—Αν δεν κάνω λάθος, είπε ο ναυτικός, βρίσκομαι αυτή τη στιγμή έμπρός στον πλοίαρχο Γκισάρ, κυβερνήτη του «Αλέκτορος» και τον κ. Φραμπέλ, πράκτορα της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν στη Διέππη...

—Ακριβώς. Τί έχετε λοιπόν να μάς πτήτε;

—Θά είμαι πολύ σύντομος, απήντησε.

Θά εξηγήσωμε πώς συνέβη αυτό.

Καί το πρόσωπο αυτό ήταν ο 'Ολωναίος, ο γυιός του πρίγκηπος ντε Μουλνάρ και της Σάντισα ντε Μανφρέντ-Λαμπάμ.

Ο άγαθός γιατρός είχε πεθάνει μια μέρα ξαφνικά, χωρίς να προφθάση να λάβη καμμία μέριμνα για το νέο που είχε υπό την κηδεμονία του. Καί ο 'Ολωναίος εύρέθηκε έτσι χωρίς προστασία και ήταν τώρα υποχρεωμένος να φροντίση μόνος για τον εαυτό του.

Μια μέρα λοιπόν έφυγε για την 'Ακτή. 'Η άφήγησις του τρόπου και των συνθηκών, με τις οποίες έγινε ή άναχώρησις αυτή, θα μάς επιτρέψη συγχρόνως να εξηγήσωμε τα γεγονότα που είχαν σημειωθεί επί του «Σαντιάγκο» και που άναγκασαν τον προσωρινόν κυβερνήτη του να άπευθύνη έπείγοντα σήματα προς τον πλοίαρχο Λαπάντα.

Θά ξαναγυρίσωμε λοιπόν στη Διέππη, εξή έβδομους πύσω, τη στιγμή ακριβώς που το πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιάν, που είχε αργότερα συλληφθή από το «Σαντιάγκο», άναχωρούσε για την 'Ακτή.

Το πλοίο αυτό ήταν ο «Αλέκτωρ». Έφερε 12 τηλεβόλα και είχε πλήρωμα έβδομηντά άνδρών. Έφευγε τώρα για το Πόρ ντε Παί, όπου μετέφερε διάφορα τρόφιμα και έκατον όγδοντα άποίκους.

Είνε γνωστό με ποίο τρόπο περιουνήσγε ή 'Εταιρία των 'Ινδιάν έκείνους που ήθελε να έγκαταστήση στις μακρινές άποικίες.

Όταν δεν εύρισκε ανθρώπους, που να ήταν πρόθυμοι να έκπατρισθούν, για να ζήσουν μια καινούργια ζωή, οι «συλλέκται» της ελάμβαναν την διαταγή να συγκεντρώσουν με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία έκείνους που έχρειάζοντο.

Καί τότε συνέβαινε το εξής:

Ο σύζυγος που ήθελε να άπαλλαγή από τη σύζυγό του ή και αντίστροφως, ο πατέρας που ήθελε να άπαλλαγή από το παιδί του, ο όφειλέτης που ήθελε να γλυτώση από τα χέρια των δανειστών του, συνεννοούντο με τους «συλλέκταις» της 'Εταιρίας και έσκηνοθετείτο άμέσως μια άπαγωγή εις βάρος αυτού του άτόμου.

Κατόπιν, ο συλλαμβανόμενος ώδηγείτο σε ένα από τα άντρα της 'Εταιρίας και έπειδιβάζετο στο πρώτο πλοίο που θα έφευγε για τις 'Αντίλλες.

Σεράντα όκτώ ώρες πριν από εκείνη που είχε όρισθή για την άναχώρησι του «Αλέκτορος», ο κυβερνήτης του σκάφους επέστρεφε από το Πολλέ, όπου είχε δειπνήσει με μερικούς πράκτορες της 'Εταιρίας. Ένώ δε έπερίμενε τη βάρκα του για να τον όδηγήση στο πλοίο του, παρακολουθούσε τις κινήσεις μιας άλλης βάρκας, κάπως μεγαλύτερης, που την ώδηγούσε ένας μόνο άνθρωπος και που ήλθε να άράξη δυο θήματα πιο πέρα.

Τότε ο άνθρωπος που την ώδηγούσε έπήδησε στην ξηρά, έτράβηξε τη βάρκα του στην άμμουδιά και έπλησίασε τον πλοίαρχο, κρατώντας τον σκούφο του στα χέρια.

—Σας ζητώ συγγνώμη, είπε, αν διακόπτω τη συνομιλία σας...

—Τί επιθυμείτε, φίλε μου; έρώ

Κερντοέκ. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸν θαλαμηπύ-
λο τοῦ δουκός.

— «Εἰ τότε εἶμαι τυχερός, εἶπε ὁ Ὀ-
λωναῖος γελῶντας.

— Πῶς αὐτό; Εἶσαι τυχερός γιατί
φεύγει μακριὰ σου ἡ γυναῖκα πού ἔχεις
τὴν ἀνοησία νὰ ἀγαπᾷς...

— Δὲν φεύγει καθόλου μακριὰ μου,
ἀπῆλθες ὁ Ὀλωναῖος. Τούναντιον πηγαί-
νω καὶ ἐγὼ μαζί της.

— Πηγαίνει μαζί της;
— Ἀκριβῶς. Ἀνέλαβα ὑπηρεσία στὸν
«Ἀλέκτορα» ὡς δεύτερος ὑποπλοίαρχος.

— «Εἰ! Τότε, φίλε μου, εἶσαι τρελλός,
εἶπε ὁ Κερντοέκ. Καὶ ἐκτός αὐτοῦ, εἶχες
τὴν ὑποχρέωση νὰ με εἰδοποιήσεις προτοῦ
νὰ πάρης μιὰ τέτοια ἀπόφασι...

— Στὴν ἀπόφασί αὐτὴ με ὠδήγησε ἡ
ἀπογοητευσί, Κερντοέκ, εἶπεν ὁ Ὀλω-
ναῖος. Ἦθελα νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὴ τὴ γυ-
ναῖκα, γιατί καταλαβαίνω πῶς ἡ ἀγάπη

μου εἶνε σωστὴ παραφροσύνη... Ἦθελα
νὰ φύγω γιὰ νὰ μὴ θυμᾶμαι πιά... ἢ γιὰ
νὰ μπορέσω νὰ ἀποκτήσω τὸ δόγμα καὶ

τὴν περιουσία πού μοῦ χρειάζονται, γιὰ
νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιασθῶ μιὰ
μέρα ἐμπρὸς στὴ γυναῖκα πού λατρεύω...

— Νὰ γιατί δὲν σοῦ εἶπα τίποτε. Ἀλλως τε,
εὐρέθηκα ξαφνικά ἐμπρὸς στὸν πλοίαρχο
Γκιςάρ καὶ δὲν ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ

χάσω τὴν εὐκαιρία.
— Καλὰ, αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπε ὁ
Κερντοέκ.

Οἱ δύο νέοι ἐχωρίσθηκαν ἔπειτα.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ «Ἀλέκτορος» ἔγινε
δυσὲς ἡμέρες ἀργότερα.

Ὁ Ὀλωναῖος ἐφθασε στὸ πλοῖο ὀρκε-
τῇ ὥρᾳ πρὶν ἀπὸ ἐκείνη πού εἶχε ὀρίσθῃ
γιὰ τὴν ἀναχώρησι.

Ὁ πλοίαρχος Γκιςάρ τοῦ ἐσφίξε με
ἐγκαρδιότητα τὸ χερί καὶ τοῦ ὑπέδειξε
τὴν καμπύλα πού εἶχε ὀρίσθῃ γι' αὐτόν.

Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος πού συνήτησε ὁ
Ὀλωναῖος, ὅταν ἀνέβηκε στὸ κατὰστρω-
μα ἦταν ὁ Κερντοέκ.

— Βλέπεις, σύντροφε, εἶπε αὐτός, δὲν
ξέρεις ἐσὺ μόνον νὰ κάνης ἀνοησίες. Θὰ ὁ-
μολογήσεις θέβαια ὅτι ξέρω καὶ ἐγὼ νὰ

τὰ καταφέρνω; ἔ;
— Ἀνέλαβες καὶ σὺ ἐργασία στὸν
«Ἀλέκτορα».

— Καὶ θέβαια... Μὲ τοὺς ἴδιους ὄρους
ἔδωκε καὶ σὺ. Μόνον πού ἐγὼ δὲν εἶμαι
ἀξιοματικός, ἀλλ' ἀπλὸς ἀξιοματικός

τοῦ πληρώματος. Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐνδια-
φέρει. Ἐκπλήττεσαι θέβαια γιατί μὲ βλέ-
πεις ἐδῶ... ἀλλ' ὁ κόσμος εἶνε μικρός.

— Μπράβο, Κερντοέκ, ἔκαμε ὁ Ὀλω-
ναῖος, σφίγγοντάς του τὸ χερί. Ἦταν πο-
λὺ καλὸ ἐκ μέρους σου νὰ ἐρῆς μαζί

μου.
Δυσὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ «Ἀλέκτωρ» ἔ-
φευγε ἀπὸ τὴ Διέππη.

Ἐνας θαυμασὶος ἀνεμὸς ἠνύνησε τὸ
πλοῖο κατὰ τὰς πρῶτες ἡμέρας τοῦ ταξί-
διου του.

Ὁ δούξ ντὲ λὰ Τόρρε εἶχε κατακτήσει
τὴς συμπάσεις ὅλου τοῦ πληρώματος μὲ
τοὺς τρόπους καὶ τὴν γενναιοφροσύνην του.

Ἡ κόρη του, ἔξ ἄλλου, ἡ δεσποινὶς Βιο-
λέττα ντὲ Τόρρε, εἶχε καταστή ἀντικεί-
μενο ὅχι ἀπλῶς σεβασμοῦ, ἀλλ' ἀληθινῆς

λατρείας ἐκ μέρους τοῦ πληρώματος.
Ὁ Ὀλωναῖος ἦταν πανευτυχής.

Ἀλλὰ, τὸ ταξίδι δὲν ἐπρόκειτο νὰ συ-
νεχισθῇ τὸ ἴδιο ἥρεμο ὡς τὸ τέλος.
Χωρὶς καθόλου νὰ τὸ ὑποπτεύεται, μιὰ

τρομερὴ συνωμοσία ἐβυσσοδομεῖτο ἐναν-
τίον τῆς γυναῖκας πού ἐλάτρευε.

Ὁ πρῶτος ὑποπλοίαρχος, ἦταν παλῆς
ἀξιοματικός τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, πού
εἶχε τὰρα παραιτηθῇ.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν εὐπατρίδης.
Ἐφερε μάλιστα ἕνα λαμπρὸ δόγμα. Ἦ-
σαν ὁ κόμης Ὀράτιος ντὲ Βιλλεμόν, πού

ἡ οἰκογένειά του ἐσυγγένευε μὲ τὴς με-
γαλύτερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας. Ἦ-
ταν ἀκόμη ἀνεμὸς ἐνὸς ἀπὸ τοὺς διοικη-
τὰς τῆς ἑταιρίας τῶν Ἰνδιάν.

Ἀλλ' ἐνὸς ἦσαν θαυμασὶος ναυτικός,
εἶχε χαρακτῆρα ἀνὴρικο καὶ δὲν ἐσέβετο
τίποτε ἀπολύτως.

Ἦταν μέθυσος, χαρτοπαίκτης, ἐκλυτὸς
καὶ μακροβέστατος.

Οἱ ναῦται τοῦ «Ἀλέκτορος» τὸν ἐμι-
σοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔτρεμαν συγχρό-
νως, λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς πού ἔ-
ξασκουσε ἐπάνω τὸ θεῖο του.

Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ κόμης Ὀράτιος ἦ-
ταν ἕνας κομψὸς νέος, ἡλικίας τριάντα
πέντε περίπου ἐτῶν, μὲ εὐχάριστο παρου-
σιαστικὸ καὶ φυσιογνωμία πολὺ συμπα-
θητική.

Δυσὲς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι
τοῦ «Ἀλέκτορος», ὁ κόμης ἐγύριζε ἐπι-
προς ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ πού εἶχε κάμει στὸ
δρόμο τῆς Ἀρκ.

Ξαφνικά, δυσὲς ἀνθρώποι μὲ στολὴ ναυ-
τικῶν, ἐσταμάτησαν τὸ ἀλογό του, πιά-
νοντάς τὸ ἀπὸ τὸ καλινό.

Ὁ κόμης ἀνεστήκωσε τὸ κεφάλι, ἐνῶ
συγχρόνως ἔφερε στὴ ζώνη τὸ χερί του.

— Τί με θέλετε; ἐρώτησε μὲ ἀπειλη-
τικὴ φωνή.

— Νὰ σὰς προσφέρωμε μιὰ ὑπηρεσία,
ἀν εἰσθε ἐκείνος πού ζητοῦμε, ἀπῆλθες
ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ναυτικούς.

— Καὶ ποῖον ζητᾶτε;
— Τὸν κόμητα Ὀράτιο ντὲ Βιλλεμόν,
δεύτερο πλοίαρχο τοῦ «Ἀλέκτορος».

— Εὐὼ εἶμαι.
— Τότε κάμετε τὸν κόπο νὰ μᾶς ἀ-
κολουθήσετε μερικὰ ἡμέματα πρὸς πέρα. Ἐ-
χομε νὰ σὰς κάμωμε μιὰ πρότασι πολὺ

συμφέρουσα.
— Καὶ ποῖος με θεβαίνει ὅτι δὲν θέ-
λετε νὰ με ὀδηγήσετε σὲ ἐνέδρα;

— Ἀ, αὐτὸ θέβαια δὲν τὸ πιστεύετε,
κύριε κόμη. Ὅπως βλέπετε, εἶμαστε ὁ-
πλοὶ καὶ συνεπῶς δὲν ἔχετε τίποτε νὰ

φοβηθῆτε. Ἀλλως τε, δὲν σὰς εἰάσαμε.
Γνωρίζετε θέβαια ὅτι αὐρίο, στὴς ἔξῃ τὸ
πρῶτ, πρῆπει νὰ πληρώσετε τὴς πέντε χι-
λιάδες πιστόλες, πού ἔχασατε χθὲς καὶ

πού εἰς μάτην ἐζητήσατε ἀπὸ κάποιο φί-
λο σας. Ἀν δὲν φανῇτε συνεπῆς σ' αὐτὴ
τὴν ὑπόσχεσί σας, θὰ συλληφθῆτε ἀμέ-
σως καὶ θὰ χάσετε τὸ βαθμὸ σας.

— Καὶ ἂν ὅλα αὐτὰ εἶνε σωστά, εἶπε
ὁ κόμης, τί μπορεῖ τάχα νὰ γίνῃ;
— Ἀν δεχθεῖτε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε,

θὰ ἔχετε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τὴς πέν-
τε χιλιάδες πιστόλες καὶ θὰ λάβετε ἄλ-
λες τόσες μόλις φθάσετε στὸ Πόρ - Μαρ-
γκό, ἂν φυσικὰ ἐπιτρέψετε νὰ μᾶς ἐξυπὶ

ρετήσετε.
— Πηγαίνουμε, εἶπε ὁ κόμης.

ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, εἶχαν φθά-
σει σ' ἕνα μισοερειπωμένο καὶ ἐρημικὸ
σπίτι.

Ὁ κόμης ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἀλο-
γὸ του καὶ μῆκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπί-
τι, ἀκολουθώντας τοὺς δύο ἀγνώστους.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀναψε ἕνα φανάρι
καὶ τὸ ἐτοιμοθέτησε ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ
τραπέζι.

Ἡ συνομιλία ὄρχισε ἀμέσως ἔπειτα.
Τί εἶπαν; Ποιὲς ποσάσεις ἔγιναν στὸν
κόμητα; Ὁ τὸ μάθεμα σὲ λίγο φαίνε-
ται ὅμως ὅτι οἱ προτάσεις αὐτὲς θὰ ἦ-
ταν τρομερές, γιατί ὁ κόμης, πού συνή-
θως δὲν ἐλογόριζε τίποτε, ἐδίστασε νὰ

τὴς δεχθῇ.
Ἀλλ' οἱ δύο ἀγνώστοι ἐπέτυχαν στὸ
τέλος νὰ τὸν πείσουν καὶ ὁ κόμης ἐπήρ-
ε τις δέκα χιλιάδες πιστόλες.

— Ἐμεῖς ἐπληρώσαμε τὴν ὑπόσχεσί
μας, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ τόνο ἀ-
πειλῆς. Εἶνε ἡ σειρά σας τώρα νὰ τηρή-
σετε τὴ δική σας. Μάθετε μόνο ὅτι, ἂν

δὲν ἐκπληρώσετε τὴν ἀποστολὴν πού ἀ-
ναβάθαστε, τίποτε δὲν θὰ μπορέση νὰ σὰς
γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί μας.

— Κύριοι, ἀπῆλθες ὁ κόμης, μὲ ἀ-
νέρωχο ὄφρος, ἔχετε τὸν λόγο μου ὡς εὐ-
πατρίδου. Ἀφοῦ με ἔχετε τόσο καλὰ

θὰ ξέρετε ἐπίσης ὅτι δὲν τὸν παραβαίνω
ποτέ. Χαίρετε καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

— Καλὴν ἀντάμωσι, ἀπῆλθον οἱ
δύο ἀγνώστοι.

ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ κόμης ἔ-
φθασε στὴ Διέππη.

ἔτρεξε ἀμέσως στὸν ἀνθρώπο πού ὤ-
φειλε τὴς πέντε χιλιάδες πιστόλες, ἐπλη-
ρωσε τὸ χρέος του καὶ ἔπειτα ἐμπῆκε σὲ

μιὰ θάρκα, πού τὸν μετέφερε στὸν «Ἀ-
λέκτορα».

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν πατήσῃ
ποτέ πιά τὸ πόδι του στὴν ξηρὰ, προ-
τοῦ νὰ φύγῃ τὸ πλοῖο.

Ὅταν ὁ πλοίαρχος Γκιςάρ ἔλαβε τὴν
διαταγὴ νὰ παραλάβῃ ἐπάνω στὰ σκάφος
τοῦ τὸν δούκα ντὲ λὰ Τόρρε καὶ τὴν οἰ-
κογένειά του, ἔκαμε ἀμέσως τὸ πρῶγμα
γνωστὸ στὸν δεύτερο πλοίαρχο, ἀναθέτον-
τας σ' αὐτὸν συγχρόνως τὴν φροντίδα γιὰ
τὴ λήψι τῶν καταλλήλων μέτρων, πού θὰ
ἐξισφαλίσαν τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ εὐ-
μάρεια στοὺς εὐγενεῖς ἐπιβάτες.

Καὶ πράγματι, ὁ κόμης Ὀράτιος ἔ-
καμε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ ἐπι-
τύχῃ. Τὸ ἐπέτυχε μάλιστα τόσο καλῶς,
ὥστε, στὸ τέλος, δέχθηκε τὰ συγχαρητή-
ρια καὶ τὴς εὐχαριστίες τοῦ δουκὸς ντὲ
λὰ Τόρρε.

Ὁ κόμης Ὀράτιος δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ
ἕνας ἀναπόσπαστος σύντροφος τοῦ δου-
κὸς ντὲ λὰ Τόρρε καὶ μάλιστα νὰ κερδί-
σῃ ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Ἀλλ' ὁ ἔρωσ κάνει τὸν ἀνθρώπο διο-
ρατικό.

Καὶ ὁ Ὀλωναῖος ἀντελήφθη πολὺ γρή-
γορα τὴν ὑπουλὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνωτέ-
ρου του.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ θέσις πού κατεῖχε
δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἐ-
πιβάτες, οὔτε καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ νὰ
προφυλάσσωνται ἀπὸ τὴς δολιότητες τοῦ
κόμητος Ὀρατίου.

Ὁ πλοίαρχος Γκιςάρ ὑποπτεύθη ἐπί-
σης τὴν ὑποπτὴ συμπεριφορὰ τοῦ δευτέ-
ρου πλοίαρχου.

Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν κόμητα Ὀ-
ράτιο καὶ ἐπέδρασε πάντοτε ὅλες τὴς
πράξεις του. Εἶχε τώρα τὸ προαίσθημα

ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐνεργούσε ἐπὶ τῇ
βάσει ὠρισμένου σχεδίου, πού τὸ εἶχε
χαράξῃ με μεγάλη ἀκριβεία.

Ποῖδ ἦταν αὐτὸ τὸ σχέδιο;
Σὲ ποῖδ σκοπὸ ἀπέβλεπε ὁ κόμης;

Ὁ πλοίαρχος Γκιςάρ εἶχε νὰ παλαίση
ἐναντίον δυνατοῦ ἀντιπάλου. Δὲν ἐδίστα-
σε λοιπὸν νὰ ἀνακοινώσῃ τὴς ὑποψίες

του στὸν Ὀλωναῖο, πού τὸν εἶχε πολὺ ἐ-
κτιμήσει. Ὁ Ὀλωναῖος ἀνεκοίνωσε ἐπί-
σης τὰ διατρέχοντα στὸν Κερντοέκ καὶ οἱ

τρεῖς ἄνδρες συνεφώνησαν τότε νὰ ἐπι-
τηροῦν τὸν κόμητα Ὀράτιο, πού τὸν ἐ-
θεωρούσαν πιά ὡς ἐχθρὸ καὶ ὡς ἐπικίνδυ-
νο γιὰ τὴν κόρη ἰδίως τοῦ δουκὸς ντὲ λὰ
Τόρρε.

Τὸ ταξίδι ἐσυνεχίζετο στὸ διάστημα
αὐτό, ὑπὸ ἀριστερῆς συνθήκης.

Ἐπλησίαζαν τώρα στὸν Ἅγιο Δομῖγ-
κο.

ἔπειτα ἀπὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμέρες, ὁ
«Ἀλέκτωρ» θὰ ἔρριχνε τὴν ἀγκυρὰ του
στὸ λιμένα τοῦ Πόρ ντὲ Παί.

Ὁ κόμης Ὀράτιος ντὲ Βιλλεμόν ἐδι-
πλασίαζε τὴς προφυλάξεις του.

Εἶχε παρουσιασθῇ στὸν δούκα ντὲ λὰ
Τόρρε ὡς θύμα φθόνου καὶ ὡς καταδικά-
μενος ἀπὸ ἰσχυροὺς ἐχθρούς, πού εἶχαν

κατορθώσει νὰ τὸν διαβάλλουν στὸν Καλμ-
πέρ, τὸν πανίσχυρο Ὑπουργὸ τοῦ Πασι-
λέως Λουδοβίκου 14ου.

Ὁ Ἰσπανὸς μεγιστὰν εἶχε συγκινήθῃ
ἀπὸ τὴς φανταστικῆς αὐτῆς ἀφηγήσεως καὶ
ὑπεσχέθῃ στὸν κόμητα ὅτι ἐχρησιμοποιοῦ-
σε τοὺς φίλους πού εἶχε στὴν αὐλή τῶν

Περσαλλίων γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὴς δο-
λοπλοκίαις πού ἐκυκλοφορούσαν εἰς βάρος
του.

Τὰ πράγματα θρискόνταν σ' αὐτὸ τὸ
σημεῖον, ὅταν ἕνα ἀπρόοπτο γεγονός ἤλ-
θε νὰ μεταβάλῃ τὰ πάντα.

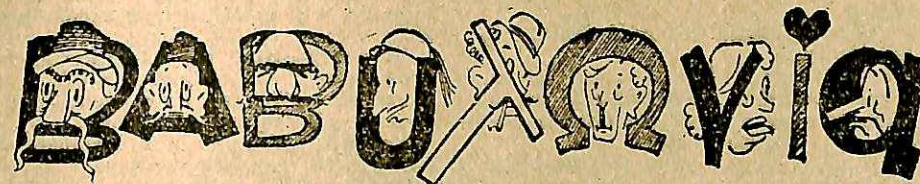
Τὸ γεγονός αὐτὸ ἦταν ἡ αἰχμαλωσία
τοῦ πλοίου τῆς ἑταιρείας τῶν Ἰνδιάν ἀ-
πὸ τὸ Ἰσπανικὸ πολεμικὸ «Σαντιάγκο».

Σ' αἰχμαλωσίᾳ εἶχε γίνῃ ἀπρόοπτος,
σὲ ἀπόστασι ἑκατὸν πενήντα λευγῶν ἀπὸ
τὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Δομῖγκου, τὴ στιγμὴ

ἀκριβῶς πού ὁ «Ἀλέκτωρ» ἐνόμιζε ὅτι εἶ-
χε διαφύγει τὴν προσοχὴ τῶν ἐχθρικών
σκαφῶν.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τέσσερις διπλοὶ κα-
δονισμοὶ ἀνῆγγελλον στὸ πλοῖον τοῦ
σκάφους «Ἀλέκτωρ» ὅτι ἦταν ἡ ὁγδοὴ ἐ-
σπερινή.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

ΛΟΛΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Τὸ Ἐλενάκι τῆς Κατρά-
μαινας ἀγαποῦσε τὸν Ἄν-
τώνη τὸν Καλαφάτη, μὰ
ἡ μητέρα της οὔτε νὰ τ'
ἀκούσῃ ἤθελε.

— Καλέ, μὴ μοῦ τὸ λέ-
τε! Νὰ δώκω ἐγὼ τὴν
κόρη μου τὴν μοσκανεθρε-
μένη στὸ γυῖο τῆς Βιο-
λέττας; ἔλεγε ἡ μητέρα
της σὲ δύο-τρεις γειτό-
νισσες μαζεμένες στὴν

πόρτα της στὸν Ποδονί-
φτη. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἄλ-
λῃ ἀλλάξια ἀπὸ κείνη πού
φορεῖ καὶ δουλεύει στὴ

φάμπρικα μεροκαματιάρης.
Ἡ Ζαμφῶ εἶπε:

— Ἐχεῖ δίκιο ἡ γυναῖκα, καλέ! Κάθε
λεύτερη κοπέλλα εἶνε γιὰ ἕναν σουλτάνο!

Ἄς βρῇ τὸν καλύτερό της μπάρμ! Κἀ-
θε μάννα θέλει νὰ βολέψῃ τὸ κορίτσι της
καὶ νὰ τὸ καλορρίξῃ!

Σὰν ἔφυγε ἡ Κατράμαινα ὁμως, ἀνοι-
ξε τὴ γλασσίτσα της:

— Μὰ τώρα, σκάς αὐγὸ γιὰ χύνεσαι! Ἀ-
πὸ πότε μοῦ γίνθηκε προσώπουτο ἡ Στα-
ματούλα ἡ Κατράμαινα! Καλὸ γυρεύει πρὶν-
τσηπὰ γιὰ τὴν κόρη της! Μὴ χειρότε-
ρα. Ἡ ζέρομε δὰ ἀπὸ πού βαστᾷ ἡ σκού-
φια της. Ἡ μάννα της ξενοπλενε κι' ο

μπαμπὰς της ἦτανε τερεκινὰς στὰ Μορ-
τάκια. Τώρα ἀψήλωσε ἡ μῆτη της!

Οἱ ἄλλες γυναῖκες —γνωστικὲς νοικο-
κυράδες ὅλες— δὲν εἶπαν λέξι, ἀλλὰ ἔ-
φυγε μιὰ-μιὰ σπῆτι της.

Ἡ Ζαμφῶ γύρισε κι' ἐκείνη στὴν πόρ-
τα της, ὅταν δέχθη τὴν Ἐλένη τῆς Κα-
τράμαινας νὰ περνᾷ.

— Καλέ Ἐλενάκι, ἔλ' ἀπὸ μέσα, καλέ.
Τί γίνεσαι;

Ἡ μικρὴ χαμογέλασε κι' ἔτρεξε μέσα
στὸ σπῆτι τῆς Ζαμφῶς.

— Τί νὰ γίνωμε, κόνα Ζαμφῶ μου. Δὲ
βλέπεις τὴ μάννα μου ποῦναι ἐναντία στὸ
γιαδουκλὸ μου; Δὲ θέλει νὰ τ' ἀκούσῃ.

Πόσα δὲν τῆς πῆγαν! Τὸ κακὸν Μεθαύ-
ρις εἶν' ἡ σκόλη μου καὶ φοβοῦμαι νὰ
μὴν ἔρχῃ νὰ μοῦ κάνῃ καμμιὰ πατινάδα

τὸ δρόμο, καὶ βγῇ καὶ τότε βρῇ!

Ἡ Ζαμφῶ ἄρχισε:

— Μωρ' ἡ μάννα σου, Ἐλενάκι, ἡ γέρα-
σε κι' ἡπῆρε καὶ γνώσι δὲν ἤβαλε. Τί ἔ-
χει, μαδὲς; Ὁ Ἀντώνης! Καλὸ παιδί δου-
λευτάδικο, ὁμορφος, νέος. Οὔτε μετῆρης

εἶνε, οὔτε χαρτοπαίχτης. Γιατί νὰ μὴν τό-
νε θέλῃ. Φτωχός; Κάθε κοπέλλα μὲ τὸ
ριζικό της. Μπορεῖ ἡ τύχη σου νὰ τοῦ

τὰ φέρῃ δεξιά, νὰ περάσῃ μὲ τοῦ Ἀ-
βραμ καὶ τοῦ Ἰσαὰ καὶ καλὰ.

— Τί νὰ κάνω, κόνα Ζαμφῶ μου;
Ἡ Ζαμφῶ χαμογέλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου. Ἄν ἤμουνε
σὰν ἐσένα, θὰ τὸν ἤλεδα. Σὰ βέλ' ἡ νύ-
φη κι' ὁ γομπρός, τύφλα νύχῃ ὁ πεθερός
κι' ἡ πεθερά μαζί. Ἄνα τότε πάρης καὶ

φύγῃς, τί θὰ κάνῃ; Ὅα σὲ κουκουλώσῃ
μιὰ θραυθὰ καὶ θὰ κάνῃ μακὸ!

— Μὰ νὰ φύω πάλι ἔτσι σὰν κατσά-
κισσα!

— Ἐτοί τση πρέπει τση μάννα σου,
γιὰ νὰ θάλῃ γνώσι! Τώρα, κόρη μου,
δὲν εἶν' εὐκόλες οἱ παντροίεες. Ὁ πάσα

ἕνας δὲν μπαίνει στὸ ζυγὸ. Συλλογιού-
νται τὰ ἔξοδα. Πόρτ! τότε τώρα πού τὸν
ἤρπες καὶ μὴ μιλάς. Νὰ κερφήτῃ, οὔτε ἡ
πρώτη θάσαι, οὔτε ἡ ὑστερή!

Τὸ Ἐλενάκι ἔφυγε κατενθουσιασμένο.
Τὴν παραμονὴ τ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ

μὲ ταλέντο

Κινηματογραφική ιστοριούλα

— Η Λιάνα ἀνακάτεψε τὸν καφέ της μὲ μιά χειρονομία ἀποθαρρύνσεως.

— Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ γίνω τίπο τε περισσότερο ἀπὸ μιά κομπάρσα, εἶπε. Εἶνε περὶ τὸ νὰ κοπιᾶζω καὶ νὰ προσπαθῶ!

— Κουταμάρες! ἐφώνασε ὁ «Έλλιот, τραδώντας ἕνα ξεφτισμα τοῦ μοναδικοῦ κοστούμιού του. Μὴν ἀπογοητεύεσαι, ἀγάπη μου!

— Φυσικά! Ἐσὺ εἶσαι εὐχαρίστημένος τώρα. Μπορέσες νὰ ἐπιτύχης τὸ σημερινὸ ραντεβού με τὴν Μαίρη Μέλλιωρ. Ἀν τὴς ἀρέσῃς, θὰ ἐξασφαλισθῇς γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι δύσκολα συνεννοεῖται κανεὶς μαζί της...

Καὶ ὁ «Έλλιот ἐκύτταξε τὴν εἰκόνα τοῦ ποῦ ἀντανάκλατο στὸν ἀντικρινὸ καθρέφτη.

Ἦταν πραγματικά ὡραίος, μὲ ἕνα προ-φίλ ποῦ τὸν ἐξασφάλιζε μεγάλη ἀλλη-λογραφία ἐκ μέρους τῶν θαυμαστριῶν του.

— Ναί, ἔτσι ἔμαθα κι' ἐγώ, ἐβεβαίω-σε ἡ Λιάνα. Εἶνε νευρασθενική. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἔχει φίλο της τὸν γέρο Ἄντολφ Ζίντερ, τὸν κινηματογραφικὸ ἐπιχειρημα-τία;

— Βεβαίως. Εἶνε ἐπίσημος φίλος της καὶ προστάτης της, ἀπάντησε ὁ «Έλλιот.

Χαμογέλασε ἑλαφρά. Καὶ ἐθεώρησε προτιμότερο νὰ μὴν πῇ στὴν Λιάνα, ὅτι ἡ ὠριμὴ ἡθοποιὸς Μαίρη Μέλλιωρ, ὅπως ἐβεβαίωναν οἱ κακὲς γλώσσες, ἔκανε ἀ-νοησίες γιὰ τοὺς ὡραίους νέους, μολον-τι ἦταν σύντροφος ἑνὸς ἐκατομμυριοῦ-χου!

— Εὐτυχισμένη γυναῖκα! ψιθύρισε ἡ Λιάνα ἀνασπενάζοντας. Ἄς εἶνε. Τώρα πρέπει νὰ κάνῃς γρήγορα, ἔλλιωρ, ἂν θέλῃς νὰ εἶσαι ἀκριβὴς στὸ ραντεβού σου. Μὴν ξεχάσῃς νὰ πῇς μιά λέξη καὶ γιὰ μένα...

«Καὺμένη μικρούλα μου», ἐσκέφθηκε ὁ «Έλλιот, ἐνῶ φορούσε τὸ καπέλλο.

Ἦξεσε καλὰ ὅτι ἡ Μαίρη Μέλλιωρ ἦ-ταν ζηλιάρα σὰν Ὁθέλλος. Ἐν τούτοις, τὴς εἶπε:

— Ὅα κάμω ὅ,τι μπορῶ, ἀγάπη μου.

— Ἀφῆσέ με νὰ ἔρθω μαζί σου. Ξέρεις τὴν ἀγωνία μου! Ὅα σὲ περιμένω ἀπ' ἔ-ξω... ὥστε νὰ μὲ φωνάξῃς ἂν καταφέ-ρῃς κάτι.

— Ὅταν ἐφθασαν στὸ ὑπερμοντέρνο κτί-ριο μὲ τὰ πολυτελῆ διαμερίσματα, ὁ «Έλ-λιωτ ἄφησε τὴν Λιάνα στὴν ἐξώπορτα. Στὴν πόρτα τῆς μῆς Μαίρης Μέλλιωρ, μιά κα-μαριέρα τοῦ πῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸν ὡ-δήγησε σ' ἕνα χρυσὸ σαλονάκι.

— Ἡ μὲς Μέλλιωρ θάρρῃ ἀμέσως, τοῦ εἶπε.

Μερικά ἔντυπα συμβολαίων βρισκόνταν ἐπάνω σ' ἕνα γραφεῖο. Ὁ «Έλλιωτ τὰ ἐκύτταξε μὲ αἰσιοδοξία. Ἦλπιζε σὲ λί-γο νὰ τὰ ὑπογράψῃ. Ἐν τούτοις ἦταν φοβερὰ ἐκνευρισμένος. Ἄκουσε ἔξωφρα ἕνα θόρυβο πίσω του. Ἐγύρισε ἀπτότομα καὶ εἶδε τὴν περιφημὴ ἡθοποιό. Γιὰ μερι-κὲς στιγμὲς ἡ μὲς Μέλλιωρ ἔμεινε ἀμίλητη κρατώντας τὴν ράε μεταξὺ τῆς ἐσώπορ-τας τοῦ σαλονάκι. Ὁ χρόνος ἔπαιξε πλῆθος κομπύλες τοῦ σώματός της.

Ἦταν ὑπερβολικά μοκίγιαρισμένη καὶ ἀρρωματισμένη.

Ὁ «Έλλιωτ ὑπεκλίθη ἐμπρός της μὲ σεβασμό. Ἐκείνη ἐχαμογέλασε ἑλαφρά καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι της. Ὁ νέος εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ φιλήσῃ τὴν ἄκρη τῶν

δακτύλων της μὲ μιά κίνησι τέλειου τζέν-τλεμαν.

Ἡ συμπεριφορά τοῦ αὐτῆ ἄρεσε στὴν μὲς Μέλλιωρ.

— Καθίστε, κύριε... κύριε, ἂ, ναί, Κλάρκ, τοῦ εἶπε. Εἰσθε δέξαιος ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ παίξετε τὸν δεύτερο ρόλο στὸ φιλμ «Μαῦρο Ρόδος»;

— Εἶμαι ἀσφαλῆς γιὰ τὸν ἑαυτό μου, δεσποινίς.

— Ὁ Ἄντολφ Ζίντερ πρόκειται νὰ γυ-ρίσῃ αὐτὸ τὸ φιλμ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ πρῶ-τογωνίστρια. Θέλωμε φυσικά καὶ ἕνα καλὸ ἡθοποιὸ γιὰ τὸν δεύτερο ρόλο, ἕνα ἡθοποιὸ γνωστό.

— Μὰ, φυσικά, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

ὁ «Έλλιωτ.

Καὶ τῆς παρουσίασε διάφορα ἀποκόμ-ματα ἐφημερίδων ποῦ ἔγραφαν γι' αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ Μέλλιωρ τὰ ἔσπρωξε μακριὰ μὲ μίαν ὥραία κίνησι τοῦ χεριοῦ της.

— Δὲν θέλω νὰ τὰ διαβάσω, προτι-μῶ σ' αὐτὲς τὶς δουλειὲς τὴν ἀτομική μου κρίσι. Πρέπει πρωτίστως νὰ μοῦ ἀρέσῃ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ συνεργα-σθῶ.

Ἐπείσε ξαφνικά τὸ χέρι τοῦ «Έλλιωτ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ καθίσῃ κοντά της.

— Ναί, δέξαιος... ἔχετε δίκαιο, εἶπε ὁ νέος μὲ ἀμνησιν. Εἶνε καλύτερο ν' ἀκο-λουθῇ κανεὶς τὸ ἐνστικτὸ του.

Ὁ «Έλλιωτ, ποῦ ἤξερε καλὰ τὸ προ-φίλ του, ποῦ ἄρεσε τόσο, ἐσέκωσε λίγο ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ ἐκύτταξε μὲ βλέμ-μα ὀνειροπόλο τὸ ἀντικρινὸ κάδρο, ποῦ παρίστανε τὴν Μαίρη Μέλλιωρ.

— Εἰσθε ἀκόμη ὠραιότερος ἀπὸ ὅσο φαίνεσθε στὶς φωτογραφίες ποῦ ἐστείλα-τε, εἶπε ἡ στὰρ καὶ τὸν ἐπλησίασε πε-ρισσότερο.

— Ὁ, ἡ καλωσύνη σας!

Ὁ «Έλλιωτ συνήχετο ἀπὸ τὴν παρα-χὴ του καὶ σκεφτόταν ὅτι θὰ μπορούσε τώρα ν' ἀπαιτήσῃ 12 λίρες τὴν ἑβδομά-δα καὶ 20 ἀκόμη, καὶ ὅχι 8 μόνο ποῦ εἶ-χε ἤδη προτείνει.

Ἡ μὲς Μέλλιωρ ἀκούμπησε στὸν ὄμο-το.

— Ὅα ἀρχίσωμε τίς πρόβες τὴν ἐρ-

...

Ὁ «Έλλιωτ φάνηκε πολὺ ἐξυπνος καὶ ὄρτασε τὴν εὐκαιρία, ὅπως ὁ ναυάγος ἕνα κομμάτι ξύλο.

— Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ὑπογράψωμε τὸ συμβόλαιό, εἶπε.

— Μοῦ φάνηκε ὅτι ὑπῆρχε ὑπερβολι-κὸς ρεαλισμός στὴ σκηνή σας, παρετή-ρησε ὁ Ζίντερ.

— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ κομπλιμέντο! Θαυμάζω, δέξαιος, ἀπέραντα τὴν μὲς Μέλ-λιωρ... ὡς ἡθοποιόν, ἀλλὰ τὰ τρυφερά μου αἰσθήματα στρέφονται πρὸς μίαν ἄλλη, τὴν ἀρραβωνιστική μου. Μάλι-στα, ἡ μὲς Μέλλιωρ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ἕνα μικρὸ ρόλο καὶ γι' αὐτὴν σ' αὐτὸ τὸ φιλμ.

Ἡ στὰρ, ποῦ στεκόταν ὄρθια ὡς αὐ-τὴ τὴ ὥρα, ἔπεσε βαρεία σ' ἕνα κάθισμα, γιὰτὶ τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατοῦσαν ἄλλο.

— Ἄν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τώρα τὸ συμβόλαιό μου, θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ὑπο-γράψῃ ἀμέσως ὁ κύριος Ζίντερ. Εἴμαστε σύμφωνοι λοιπόν; 50 λίρες τὴν ἑβδομά-δα.

Ὁ Ζίντερ προσπάθησε νὰ δικαιολο-γήσῃ τὴν συμπεριφορά του.

— Εἶμαι τόσο ζηλιάρης... ἐκ φύσεως! εἶπε.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαίρη:

— Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῇς, γλυ-κειά μου, ὅτι μοῦ δίνεις κάποτε ἀφορμὲς νὰ ζηλεύω!

Οἱ σκέψεις τῆς Μαίρης ἦσαν ἄλλοι.

Φαίνονταν συντετριμμένη ἀπὸ τὴν ἄρ-της. Συνήλθε, ὅμως, πηλώσας τὸ γρα-φεῖο, συνεπλήρωσε ἕνα ἔντυπο συμβόλαιο καὶ ὁ Ζίντερ τὸ ὑπέγραψε.

Ὁ «Έλλιωτ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιδιώ-κῃ τὴν τύχη καὶ γι' αὐτὸ μὲ τὸ ὠραιότε-ρό του χαμόγελο, ἐξακολουθῶν:

— Μπορῶ νὰ σὰς παρακαλέσω τώρα νὰ δεχθῇς τὴν Λιάνα, τὴν μνηστή μου; Εἶνε ἴσως κατάλληλη εὐκαιρία ἀφ' ὅτι βρί-σκεται ἐδῶ καὶ ὁ κύριος Ζίντερ. Ὅα δὴ-τε τί ταλέντο ἔχει ἡ Λιάνα!... Φυσι-κά δὲν θὰ σὰς φτάσῃ οὔτε στὸ μικρὸ σας δάχτυλο, μὲς Μέλλιωρ!

Θέλοντας καὶ μὴ, ἡ μὲς Μέλλιωρ μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, εἶπε:

— Πολὺ καλὰ. Ἄς ἔρθῃ καὶ αὐτὴ νὰ τὴν δοῦμε...

χομένη ἑβδομάδα, τοῦ εἶπε. Εἶμαι ἐνθου-σιασμένη ποῦ ὄρθικα ἕνα ἡθοποιὸ τόσο καλὸ.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ νέου ἦταν νὰ πη-δήσῃ ὄρθιος καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ... ἔ-πρεπε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο ἐκεῖνο, ἂν ἡ-θελε νὰ μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας.

Καὶ ἡ καὺμένη ἡ Λιάνα ἐπερίμενε κά-τω... καὶ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ φροντίσῃ καὶ γι' αὐτὴν!

Ἐπὶ μισῇ ὥρᾳ ἀπέφυγε διπλωματικά τίς προσκλήσεις τῆς ἐρώτοπαθῆς στὰρ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀπελπίσῃ. Συγ-χρόνως προσπαθοῦσε, δυστυχῶς χωρὶς νὰ τὸ κατορθώῃ, νὰ φέρῃ τὴν συζήτησι στὸ θέμα τοῦ συμβολαίου του.

Ἐνῷ βρισκόταν ὁ δυστυχὴς ἐμπρός στὸ ὀδυνηρὸ αὐτὸ δῖλημμα, ἀνοίξε ἀπό-τομα ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ἄν-τολφ Ζίντερ. Τὸ βλέμμα τοῦ ἔλαμπε ἀπὸ θυμὸ καὶ ζήλεια.

— Εἶχα λοιπὸν δίκιο νὰ ὑποπτεύω-μαι, ἀδελφί! ἐφώνασε.

Ἀλλὰ ἡ μὲς Μέλλιωρ δὲν τὰ ἔχασε κα-θόλου. Ἀπεδείχθη ἀκόμα μιά φορά, πρῶ-τῆς τάξεως ἡθοποιός.

— Ἐτσι πρέπει νὰ παίξωμε τὴν σκη-νὴ μας, κύριε Κλάρκ, εἶπε στὸν «Έλλιωτ. Καταλάβετε καλὰ;

Ὁ Ζίντερ ἐξακολούθησε νὰ τοὺς κυ-τάξῃ καὶ τοὺς δύο μὲ ὑποψία.

— Μὴν γίνεσαι γελοῖος, Ἄντολφ! τοῦ εἶπε ἡ μὲς Μέλλιωρ. Ἐκάναμε μιά πρόβα γιὰ τὸ φιλμ «Μαῦρο Ρόδος».

— Μὰ... ξέρω καλὰ, ὅτι ἡ ἐρωτική σου σκηνὴ στὸ φιλμ εἶνε μὲ τὸν πρωτα-γωνιστή.

— Αὐτὸ ἀκριβὲς τὸ μέρος θὰ παίξῃ ὁ κύριος Κλάρκ, φίλε μου. Εἶνε ἕνας με-γάλος ἡθοποιὸς καὶ ἀξίζει νὰ πάρῃ τὸν ποῦτο ρόλο.

...

Ὁ «Έλλιωτ φάνηκε πολὺ ἐξυπνος καὶ ὄρτασε τὴν εὐκαιρία, ὅπως ὁ ναυάγος ἕνα κομμάτι ξύλο.

— Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ὑπογράψωμε τὸ συμβόλαιό, εἶπε.

— Μοῦ φάνηκε ὅτι ὑπῆρχε ὑπερβολι-κὸς ρεαλισμός στὴ σκηνή σας, παρετή-ρησε ὁ Ζίντερ.

— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ κομπλιμέντο! Θαυμάζω, δέξαιος, ἀπέραντα τὴν μὲς Μέλ-λιωρ... ὡς ἡθοποιόν, ἀλλὰ τὰ τρυφερά μου αἰσθήματα στρέφονται πρὸς μίαν ἄλλη, τὴν ἀρραβωνιστική μου. Μάλι-στα, ἡ μὲς Μέλλιωρ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ἕνα μικρὸ ρόλο καὶ γι' αὐτὴν σ' αὐτὸ τὸ φιλμ.

Ἡ στὰρ, ποῦ στεκόταν ὄρθια ὡς αὐ-τὴ τὴ ὥρα, ἔπεσε βαρεία σ' ἕνα κάθισμα, γιὰτὶ τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατοῦσαν ἄλλο.

— Ἄν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τώρα τὸ συμβόλαιό μου, θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ὑπο-γράψῃ ἀμέσως ὁ κύριος Ζίντερ. Εἴμαστε σύμφωνοι λοιπόν; 50 λίρες τὴν ἑβδομά-δα.

Ὁ Ζίντερ προσπάθησε νὰ δικαιολο-γήσῃ τὴν συμπεριφορά του.

— Εἶμαι τόσο ζηλιάρης... ἐκ φύσεως! εἶπε.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαίρη:

— Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῇς, γλυ-κειά μου, ὅτι μοῦ δίνεις κάποτε ἀφορμὲς νὰ ζηλεύω!

Οἱ σκέψεις τῆς Μαίρης ἦσαν ἄλλοι.

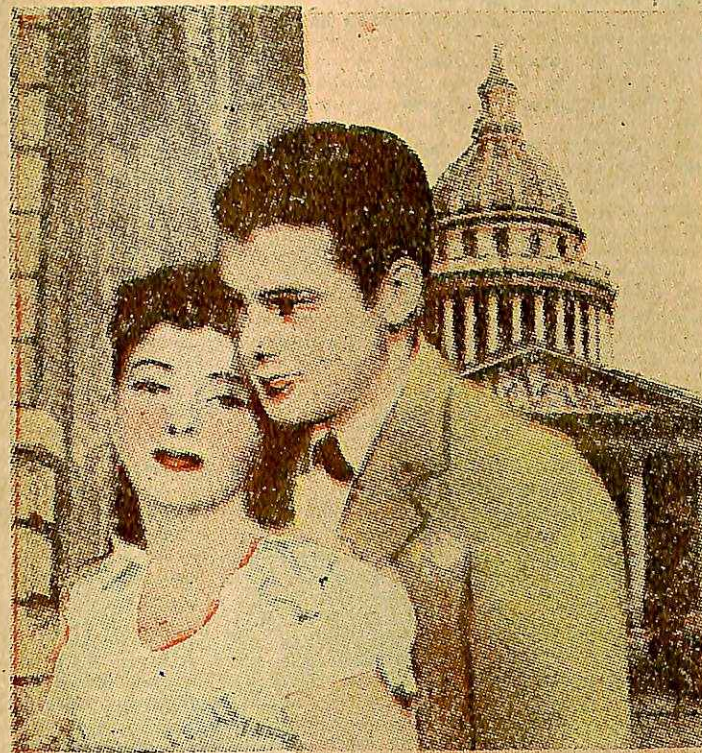
Φαίνονταν συντετριμμένη ἀπὸ τὴν ἄρ-της. Συνήλθε, ὅμως, πηλώσας τὸ γρα-φεῖο, συνεπλήρωσε ἕνα ἔντυπο συμβόλαιο καὶ ὁ Ζίντερ τὸ ὑπέγραψε.

Ὁ «Έλλιωτ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιδιώ-κῃ τὴν τύχη καὶ γι' αὐτὸ μὲ τὸ ὠραιότε-ρό του χαμόγελο, ἐξακολουθῶν:

— Μπορῶ νὰ σὰς παρακαλέσω τώρα νὰ δεχθῇς τὴν Λιάνα, τὴν μνηστή μου; Εἶνε ἴσως κατάλληλη εὐκαιρία ἀφ' ὅτι βρί-σκεται ἐδῶ καὶ ὁ κύριος Ζίντερ. Ὅα δὴ-τε τί ταλέντο ἔχει ἡ Λιάνα!... Φυσι-κά δὲν θὰ σὰς φτάσῃ οὔτε στὸ μικρὸ σας δάχτυλο, μὲς Μέλλιωρ!

Θέλοντας καὶ μὴ, ἡ μὲς Μέλλιωρ μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, εἶπε:

— Πολὺ καλὰ. Ἄς ἔρθῃ καὶ αὐτὴ νὰ τὴν δοῦμε...

Κρυφὸ γάμο!

Αὐτοτελὴς αἰσθηματικὴ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ὑπὸ ἈΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΓΙΩ

Ἄστοχες ἐνεργεῖες μητέρας

Ὁ «Έλλιωτ φάνηκε πολὺ ἐξυπνος καὶ ὄρτασε τὴν εὐκαιρία, ὅπως ὁ ναυάγος ἕνα κομμάτι ξύλο.

— Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ὑπογράψωμε τὸ συμβόλαιό, εἶπε.

— Μοῦ φάνηκε ὅτι ὑπῆρχε ὑπερβολι-κὸς ρεαλισμός στὴ σκηνή σας, παρετή-ρησε ὁ Ζίντερ.

— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ κομπλιμέντο! Θαυμάζω, δέξαιος, ἀπέραντα τὴν μὲς Μέλ-λιωρ... ὡς ἡθοποιόν, ἀλλὰ τὰ τρυφερά μου αἰσθήματα στρέφονται πρὸς μίαν ἄλλη, τὴν ἀρραβωνιστική μου. Μάλι-στα, ἡ μὲς Μέλλιωρ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ἕνα μικρὸ ρόλο καὶ γι' αὐτὴν σ' αὐτὸ τὸ φιλμ.

Ἡ στὰρ, ποῦ στεκόταν ὄρθια ὡς αὐ-τὴ τὴ ὥρα, ἔπεσε βαρεία σ' ἕνα κάθισμα, γιὰτὶ τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατοῦσαν ἄλλο.

— Ἄν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τώρα τὸ συμβόλαιό μου, θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ὑπο-γράψῃ ἀμέσως ὁ κύριος Ζίντερ. Εἴμαστε σύμφωνοι λοιπόν; 50 λίρες τὴν ἑβδομά-δα.

Ὁ Ζίντερ προσπάθησε νὰ δικαιολο-γήσῃ τὴν συμπεριφορά του.

— Εἶμαι τόσο ζηλιάρης... ἐκ φύσεως! εἶπε.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαίρη:

— Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῇς, γλυ-κειά μου, ὅτι μοῦ δίνεις κάποτε ἀφορμὲς νὰ ζηλεύω!

Οἱ σκέψεις τῆς Μαίρης ἦσαν ἄλλοι.

Φαίνονταν συντετριμμένη ἀπὸ τὴν ἄρ-της. Συνήλθε, ὅμως, πηλώσας τὸ γρα-φεῖο, συνεπλήρωσε ἕνα ἔντυπο συμβόλαιο καὶ ὁ Ζίντερ τὸ ὑπέγραψε.

Ὁ «Έλλιωτ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιδιώ-κῃ τὴν τύχη καὶ γι' αὐτὸ μὲ τὸ ὠραιότε-ρό του χαμόγελο, ἐξακολουθῶν:

— Μπορῶ νὰ σὰς παρακαλέσω τώρα νὰ δεχθῇς τὴν Λιάνα, τὴν μνηστή μου; Εἶνε ἴσως κατάλληλη εὐκαιρία ἀφ' ὅτι βρί-σκεται ἐδῶ καὶ ὁ κύριος Ζίντερ. Ὅα δὴ-τε τί ταλέντο ἔχει ἡ Λιάνα!... Φυσι-κά δὲν θὰ σὰς φτάσῃ οὔτε στὸ μικρὸ σας δάχτυλο, μὲς Μέλλιωρ!

Θέλοντας καὶ μὴ, ἡ μὲς Μέλλιωρ μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, εἶπε:

— Πολὺ καλὰ. Ἄς ἔρθῃ καὶ αὐτὴ νὰ τὴν δοῦμε...

...

Ὁ «Έλλιωτ φάνηκε πολὺ ἐξυπνος καὶ ὄρτασε τὴν εὐκαιρία, ὅπως ὁ ναυάγος ἕνα κομμάτι ξύλο.

— Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ὑπογράψωμε τὸ συμβόλαιό, εἶπε.

— Μοῦ φάνηκε ὅτι ὑπῆρχε ὑπερβολι-κὸς ρεαλισμός στὴ σκηνή σας, παρετή-ρησε ὁ Ζίντερ.

— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ κομπλιμέντο! Θαυμάζω, δέξαιος, ἀπέραντα τὴν μὲς Μέλ-λιωρ... ὡς ἡθοποιόν, ἀλλὰ τὰ τρυφερά μου αἰσθήματα στρέφονται πρὸς μίαν ἄλλη, τὴν ἀρραβωνιστική μου. Μάλι-στα, ἡ μὲς Μέλλιωρ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ἕνα μικρὸ ρόλο καὶ γι' αὐτὴν σ' αὐτὸ τὸ φιλμ.

θελὰ νὰ τ' ἀντιλήψω καὶ μόνος μου.

— Καὶ τώρα ἀντελήφθης!

Μολονότι προσπαθοῦσα νὰ μὴν τὸ δείξω, δὲν μπόρεσα νὰ κρύψω τὴν πικρία ποῦ ὑπῆρχε στὴ φωνή μου.

— Ὁρβουάρ. Ἄντρέ. Ὅα σὲ ξαναῖδω στὸ γραφεῖο ὅταν γυ-ρίσω ἀπ' τὴν ἀδείά μου.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ βαστοῦσε ἀπὸ πέντε χρόνια. Ἦταν ἕνα ἀπί-στευτο μαρτύριο. Ἐλάτρευα τὴν μητέρα μου! Παρ' ὅλα ὅσα ἔκανε, δὲν μπορούσα νὰ μὴν τὴν ἀγαπῶ. Ὡστόσο, ἀπ' τὸν και-ρὸ ποῦ ἐτελείωσα τὶς σπουδές μου, εἶχε καταστρέφει κάθε ἔχνος εὐτυχίας γύρω μου, χωρὶς νὰ τὸ κάνῃ φυσικά ἐπιτήδευς.

Καὺμένη μου μαμά! Ἦταν ἐνάμιση μέτρο σωστὸ καὶ τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν τόσο λεπτὰ, ποῦ οἱ φίλες της τὴν παρωμοίαζαν μὲ ἀνάγλυφο. Ἡ ὁμορφιά της εἶχε ἐλκύσει πάν-τα θαυμαστὰς καὶ διαφεύσθηκε οἰκτρά, γιὰτὶ «προτίμησα» νὰ μοιάσω στὸν πατέρα μου παρά σ' αὐτήν.

Ἡ λύπη της ἦταν τόσο μεγάλη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποῦ ἔ-φανε μέχρι μανίας.

Ἡ μαμά εἶχε φαντασθῇ, δὲν ξέρω γιὰτί, πὼς δὲν ἄρεσα εἰς τοὺς ἀνδρες. Ἦρουν ψηλὴ, δέξαιος, καὶ θὰ ἦταν μάταιο νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Ὅταν ἐγαίναμε μαζί, ἔδινα τὴν ἐντύπωσι πὼς τὴν ἐξουσίαζα. Βλέπει κανεὶς τόσες γυναῖκες ψηλὲς σήμερα, ποῦ δὲν θὰ μ' ἀνησυχούσε διόλου τὸ ἀνάστημά μου, ἂν ἡ μαμά δὲν μ' ἔκανε ἀδιάκοπα νὰ τὸ προσέχω.

Ὡστόσο, εἶχα ἕνα εὐχάρι-στο πρόσωπο, πολὺ πρὸς εὐχάριστο ἰπὸ πολλὰ ἄλλα κορίτσια. Εἶχα συχνὰ ἀκούσει τίς φίλες μου νὰ μὲ λένε «ὁμορφὴ», μὰ ἤξερα πὼς, ἂν καὶ δὲν τὸ ἐξεδήλωνε ποτέ, στὰ μάτια τῆς μα-μάς ἦμου ἕνα τέρας.

Σιγά-σιγά ἐφθασα νὰ πιστεύω, σὰν ἦμου κοντὰ στὴ μαμά, ὅτι ἦμου ὅπως μ' ἔβλεπε ἐκείνη. Ἐφθασα ἀκόμη νὰ πιστεύω τὰ λόγια της, σὰν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ παραδεχῶμαι τίς δικές της ἀποφάσεις, ν' ἀκολουθῶ τίς ἐπιθυμίες της.

Ἦξερα πὼς ἡ μαμά μ' ἀγαπούσε. Μὰ στὰ μάτια της δὲν ὑπῆρχε παρά ἕνας μόνον σκοπὸς γιὰ τὴν γυναῖκα: ὁ γάμος. Ἐτσι, κάθε φορὰ

δεν έχω ακόμη καμιά όρεξη νά παντρευτώ.

Τά μάτια της πετούσαν άστραπές, ενώ μ' έκυττούσαν.
—Είσαι είκοσιτριών ετών. Κυττάς τή μούτρα σου! Οί άνδρες φοβούνται νά σε πλησιάσουν. Όταν παντρευτήκα εγώ, ήμουν μόλις δεκαπέντε! Δεν έχω καμιά όρεξη νά σε ιδώ νά μείνης γεροντοκόρη. Θα έπρεπε νά ευχαριστηθής που ορμήκα επί τέλους έναν που δέχεται νά σε παντρευτή.

Παραπονήθηκα. Παρακαλέσα. Διαμαρτυρήθηκα. Άλλά ό άγώνας μου δεν έχρησίμευε σε τίποτε. Η μαμά έδρισκε τόσα επιχειρήματα, που δεν ήξερα πιά τί νά της πώ.

Άφου έπλυνα τό πρόσωπό μου γιά νά εξαφανίσω τή ίχνη των δακρύων, άκολούθησα τή μαμά στό σαλόνι, όπου θά συναντούσα τόν μέλλοντα σύζυγό μου. Ήταν εκεί, σάν βλάκας, σάν χαμένος, μέ τή χέρια στό γόνατά κι ένα άνθος στη μπουτονιέρα. Καθόταν κογτά στη μητέρα του, σάν νά μην τολμούσε νά της φύγη.

Η μαμά του τού έσπρωξε τόν άγκώνα και τότε εκείνος, κυτώντας μέ άδέξια, μ' έπλησίασε καί χωρίς νά πη λέξι, μ' έφίλησε στό μάγουλο. Χρειάστηκε νά ύψωση τό κεφάλι του γιά νά τό καταφέρη, γιατί ήταν κοντινότερός μου. Ένώ ένόμιζα πώς τό ποτήρι είχε ξεχειλίσει, δεχόμεναι καινούργια ταπεινώσει. Βρισκόμουν άρραβωνιασμένη μ' έναν άνδρα, άθελά μου καί χωρίς νά τόν αγαπά.

Δεν είχαν προλάβει νά μάς συστήσουν και ήδη μου περνούσε τή βέρα στό δαχτύλο μου. Πολύ συγχυσμένη καί θυμωμένη έφώναζε:

—Τή βέρα! Από τώρα! Είσατε πολύ διαστικός! Πότε τήν έφτιαζατε κιόλας;

Δεν μπορώ νά περιγράψω τήν ήλιθία έκφρασι που πήρε, όταν μουρμούρισε:

—Είνε ή βέρα τής μητέρας μου. Πέρασαμε καί τήν έπήραμε καθώς ερχόμαστε. Ήταν πιό βολικό.

Έπεσα σέ μία πολυθρόνα, γιατί τή πόδια μου δεν μέ βαστούσαν πιά. Είχαν τόση πεποίθισι σ' αυτό που έκαναν! Άκόμη κι' αúται οι άνδρωποι, αúτοι οι ζένοι ήξεραν πώς ή θέλησις τής μητέρας μου ήταν τόσο ισχυρή, που δεν θά μπορούσα εγώ νά τής έναντιωθώ.

Η δεκαπενθμερία που έπγκολούθησε ύπήρξε ένας πραγματικός εφιάλτης γιά μένα. Έδλεπα τόν μνηστήρα μου δύο φορές τήν έβδομάδα καί άν καί δεν τόν αγαπούσα, είχα τόση καρτερικότητα, ώστε ήμουν έτοιμη νά δεχθώ ό,τι μου έπεφύλασσε ή ζωή. Θάδριεκα μία μέρα τόν τρόπο γιά νά διαλύσω αúτους τούς άρραβώνες, αλλά έν τώ μεταξύ, γιά τό δικό μου συμφέρον, ήταν καλύτερα νά μείνω ήσυχη.

Τό πρώτο πρόσωπο που είδα σάν εγύρσια στό γραφείο μετά τήν άδεία μου, ήταν ό Άντρέ Πλωτιέ. Είχαν μεσολαθήσει τόσα πράγματα μετά τήν έπισκευή του στό σπίτι, πού τόν είχα έντελώς ξεχάσει. Ωστόσο, σάν είδα τό γεμάτο συμπάθεια χαμόγελό του, έκόντευα νά λιποθυμήσω. Ένοιωθα τήν ανάγκη νά μιλήσω σέ κάποιον, γιά νά ξεπαύσω. Τού έδειξα καί τήν βέρα μου που τήν έκρυβα στην τσάντα.

Μ' άκουσε ήσυχά χωρίς νά μέ διακόψη. Έπειτα πήρε τή χέρια μου μέσα στό δικό του.

Δεν μου φαίνεται αúτό δυνατόν στην εποχή μας, είπε μέ γλυκύτητα. Ωστόσο, μη σκύψης τό κεφάλι, Τερέζ. Θα ύρής κάποιον τρόπο γιά νά ξεμπλέξης.

Ήμουν έτοιμη νά κλάψω, αλλά αισθανόμουν καί τόν εαυτό μου καλύτερα. Τώρα που είχα νά μιλήσω επί τέλους μέ κάποιον, ένοιωθα περισσότερο θάρρος.

—Άλήθεια, μου είπε πρώτου μέ άφήση, είδες τόν καινούργιο σου προϊστάμενο;

Τόν καινούργιο μου προϊστάμενο; ρώτησα έκπληκτη. Μήπως συνέβη τίποτε στόν κ. Λεμπρετόν;

—Είχε ζητήσει από τόν πολύν καιρό τή μετάθεσί του στη Μασσαλία όπου έχει τήν οικογένειά του. Αúτά έγιναν πολύ σύντομα, όταν ήσουν σέ άδεια. Καί μάς έστειλαν τόν Πιέρ Μασόν. Είμαι δέβαιος πώς θα σ' άρέση. Τόν συνήντησα πολλές φορές. Είν' ένας καθώς πρέπει κύριος.

Τά πρώτα σκιρτήματα τής καρδιάς

Δέν θά μπορούσω ποτέ νά περιγράψω τόν Πιέρ Μασόν, όπως τόν βλέπω κι' όπως παρουσιάζονταν τότε στό μυαλό μου. Ήταν ψηλός, λεπτός, μέ σκούρα φλογερά μάτια. Είχε άραιο χαρακτηριστικά. Η περιγραφή αúτη μοιάζει μ' αúτην που κάνουν γιά εκατοντάδες άνδρων που μπορεί νά συναντήσιν κανείς στό δρόμο του. Είνε γιάτί δεν κατασβάνω νά περιγράψω αúτό τό κάτι που είχε ό Πιέρ, κάτι που σέ δονούσε όταν τόν κύτταξες.

Αν πιστεύω πώς δεν μπορούσε νά περάση άπαρατήρητος, είνε γιάτί εγώ τόν έπρόσεξα άπ' τήν πρώτη στιγμή τής συναντήσεώς μας. Όλη τήν ημέρα μέ κατείχε μία άλλόκοτη συγκίνησις. Όλα μου φαινόταν πώς άλλαζαν τριγύρω μου.

Στις έξη παρά τέταρτο, τήν ώρα που έτοιμαζόμουν νά φύγω, μ' έκάλεσε στό γραφείο του.

Δεσποίνις. Σικάρ, λυπούμαι πολύ που θά σάς ζητήσω ένα τέτοιο πράγμα, τήν ίδια μέρα κιόλας που έφθασα, είπε, μά θά μπορέσετε νά κανονίσετε νά ξανάρθετε άπόψε; Θάθελα νά ξεκαθαρίσω όλη τήν προκαταρκτική εργασία, εις τράγον ώστε ν' άρχίση ή τακτική δουλειά.

—Μά θεοαίως, κύριε, είπα ήρεμα, θά είμ' εύτυχής νά σάς φωνά χρήσιμη καθ' αϊονόηποτε τρόπον.

Τού έζήτησα τήν άδεια νά τηλεφωνήσω στό σπίτι.

—Είνε λυπηρό που δεν θάρρη νά δειπνήσης, είπε ή μαμά, ό Κλώντ είπε πώς θα σου τηλεφωνούσε.

Όταν μία ώρα άργότερα έβδala τό καπέλλο μου, ό Πιέρ Μασόν μ' έρώτησε:

—Που θά πάμε νά φάμε;

Εγύρσια καί τόν έκύτταξα έκπληκτη.

—Μην ένοχλήσθε γιά μένα, κύριε. Μπορώ νά πάω καί μόνη μου.

Τά λόγια του ήσαν πάντα στεγνά καί ψυχρά, μά κάποιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στό μάτιό του.

—Ω, δεσποίνις, δεν βρίσκετε πώς είνε γελοίο νά φάμε χωριστά, άφου θά ξαναγυρίσωμε κατόπιν εδώ; Έξ άλλου, γνωρίζω τόσο λίγον κόσμο σ' αúτη τήν πόλι, ώστε θά μ' εξυπηρετούσατε πραγματικά κάνοντάς μου λίγη συντροφιά.

—Άφου τό θέλετε. Ευχαριστώ πολύ. Είμαι πολύ εύτυχής που θά φάω μαζί σας.

Άργά τό βράδυ, όταν πλησιάζαμε νά τελειώσωμε, έτοπυβήθησε μέ προσοχή μία δέσμη έγγράφων επάνω στό γραφείο καί μ' έκύτταξε προσεκτικά.

—Κάποιος θα σάς έχη πη ήδη, πώς έχετε άραιο μαλλιά, δεν είν' έτσι; μ' έρώτησε μέ γλυκύτητα.

—Έπειτα, χωρίς νά σταματήση βλέποντας τήν ταραχή μου, συνέχισε ήρεμα:

—Μου άρέσει ό τρόπος που χτενίζεσθε. Σάς δίνει ένα ύφος έξωτικό...

Γιά μία στιγμή, ένόμιζα πώς θά σταματούσαν οι χτύποι τής καρδιάς μου. Όλα σβύστηκαν άπό μπροστά μου καί ήμιασε μόνοι οι δύο μας. Μόνο οι δύο μας, σάν επάνω σέ μία κορυφή βουνού που είχαμε γιά στέγη μας τόν ουρανό... καί κάτω άπό τή πόδια μας όλόκληρο τόν κόσμο.

Ήταν αφάνταστο κι' άστοχο ήταν αληθινό. Κι' αúτ ή μοναδική στιγμή, κατάλαβα επί τέλους πώς δρήςκα τόν άνδρα που θά μπορούσα νά τόν αγαπήσω. Καί μέσα στή σιωπή που ύπήρχε τριγύρω μας, μία εσώτερη φωνή μου φάνηκε ότι μούλεγε πώς μ' αγαπούσε κι' εκείνος. Έτσι συμβαίνει καμιά φορά...

Τό όραμα χάθηκε. Ήμαστε πάλι στό γραφείο. Έκείνος υπέγραφε τήν τελευταία έπιστολή κι' εγώ κρατούσα τις τελευταίες σημειώσεις στό μπλόκ μου. Ωστόσο, τά πράγματα είχαν αλλάξει. Κι' έμεις ήμαστε αλλοιωτικοί. Δεν ήμαστε πιά διευθυντής καί γραμματέας, αλλά ένας άνδρας καί μία γυναίκα σ' ένα καμινά στους οποίους είχε εισχωρήσει τό μαγικό ρεύμα τό έρωτος.

Εγύρσια σπíti μου σάν αúτόματα. Κατά τής έβδομάδας που έπγκολούθησαν, ζωρά σ' ένα όνειρο. Δεν θυμούμαι πιό τί συνέβησαν σ' αúτη τήν περίοδο. Είδα πολλές φορές τόν Κλώντ. Μά αúτό τό παιδί μου ήταν τόσο αδιάφορο, ώστε ή ήταν ή δεν ήταν εκεί, γιά μένα ήταν τό ίδιο. Η μαμά ήθελε νά όρίση τήν ημέρα τόν γάμνον, που δεν τήν είχαμε ακόμη όρισει. Αúτη όμως δεν ήταν ή δική μου ζωή. Αúτα συνέβαιναν θαρρείς σέ κάποιον άλλον που κατά τύχην είχε τό ίδιο όνομα μ' έμένα.

Η άλήθειά μου ζωή έμένα κυλούσε κοντά στόν Πιέρ Μασόν. Τήν πρώτη φορά που ό Πιέρ μου μίλησε γιά τήν αγαπή του, ένοιωσα μίαν εύτυχία, που μου φαινόταν άπίστευτη. Ήταν τόσο λίγα τά λόγια που ψιθύρισε τήν ώρα που χωρίζαμε... Κι' έπειτα, έξαφνα, τά χέρια του μ' αγκάλιασαν καί μ' έσφίξαν γλυκά, μέ σεβασμό, στό δικό μου.

Σ' αγαπώ. Τερέζ, είπε κι' άνάμεσα άπ' τά λόγια του μου φάνηκε πώς ένοιωθα τούς χτύπους τής καρδιάς του.

Κρεμάστηκε σ' αúτον, όπως ένας που κινδυνεύει νά πνιγί.

Έπειτα μέσα στίς ημέρες που άκολούθησαν, είδα ν' άναπτύσσεται ή αγάπη μας, νά γίνεται μεγάλη κι' όμορφη.

Αυό τρεις φορές τήν εβδομάδα, τηλεφωνούσα στη μαμά, γιά νά τής πώ πώς θά έμένα νά εργασθώ στό γραφείο καί μετά τό δείπνο ή πώς θά πηγαίνα στό σινεμά μέ μία μου φίλη. Οποιαδήποτε δικαιολογία καί άν έφερα, έτίνανε, γιάτί ή μαμά, πεπεισμένη πώς δεν μπορούσε ν' άρέσω σέ κανένα άνδρα, δεν μπορούσε νά φαντασθ ή ποτέ τήν πραγματικότητα. Κι' έτσι ό Πιέρ κι' εγώ έπληγαίναμε πότε σ' ένα μικρό ρεστωράν που είχαμε άνακαλύψει ή έκάναμε περιπάτους, ήσυχά, στό περίχωρο, εύτυχισμένοι που ήμαστε μαζί.

Στιγμές άγωνίας

Ωστόσο, ένα βράδυ, ή άνειρεμένη μου ζωή γκρεμίστηκε.

Είχα ξανακρεμάσει τό άκουστικό. άφου διηγήθηκα κάποιες άόριστη ιστορία, σχετικώς μέ μίαν επείγουσα δουλειά, όταν ό Πιέρ είπε πολύ φυσικά: «Θά πρέπει νά γνωρίσω τή μητέρα σου, μία μέρα άπ' αúτες, γιά νά προσπαθήσω νά τήν πείσω πώς δεν είμαι ό τυράννος που εσύ θέλεις νά τήν κάνης νά μέ νομίζη. Άλλωστε δεν βρίσκα τό λόγο γιάτί νά κουράζεσαι, νά εφευρισκής όλες αúτες τής ιστορίας. Γιατί δεν τής έλπίς απλώς σ' αúτα πώς θ' αúταις μ' ένα χαριτωμένο συνάδελφο —κι' έκ'— μέ μία κοροϊδευτική κίνησι γιά νά μέ φιλήση— ό οποίος θά είνε πολύ εύτυχής νά γίνη γαμβρός τής».

Άλλά τότε, μία αγωνία μολοφίξε τό λαιμό. Τρόμαξα! «Όχι, όχι τόσο άπ' τήν έλλειψι των τύπων σ' αúτη τήν πρότασι γα' μου, αλλά γιάτί βρίσκωμουν ξαφνικά αντίμετωπη μέ πολύ σοβαρά γεγονότα. Τώρα μόλις άνοιγαν άπότομα τά μάτια μου γιά νά ιδώ μία κατάσταση που έπέμενε τόσον καιρό νά τήν άγνώω. Καί έδλεπα πώς οι σχέσεις μας δεν μπορούσαν παρά νά έχουσαν κακά άποτελέσματα καί γιά τους δύο μας.

Δεν μπορέσα νά συγκρατήσω τόν άόριστο φόβο που μέ κατέλαβε. Άν κι' ό Πιέρ μούδειξε τήν αγάπη του καί μου ζήτησε νά γίνω γυναίκα του, κατά βάθος έτρεμα. Γιατί δεν ήμουν έλεύθερη. Όσο βρίσκωμουν μέ τόν Πιέρ, κατάφερα νά τό ξεχνώ. Άλλά στήν πραγματικότητα ήμουν ή μνηστή ένός άλλου καί δεν μπορούσα νά κάνω τίποτε.

Όταν θά τό άνεκάλυπτε, δεν μπορούσε παρά νά μέ πειν

φρονήση. Θα έπίστευε πώς θέλησα νά παίξω μαζί του, πώς τόν έκοραίεσα. Δεν θά μπορούσε νά καταλάβη τόν δεσποτικό χαρακτήρα τής μητέρας μου, ό οποίος μ' έσπρωξε σ' αúτη τήν τρομερή θέσι.

Κι' ή μαμά όμως άπ' έτέρου δεν θά καταλάβαινε κι' αúτη περισσότερα. Θα κυττούσε τόν Πιέρ μέ περιφρόνησι. Ήμουν δεδαία, πώς ποτέ δεν θά μου επέτρεπε νά διαλύσω τούς άρραβώνες μου μέ τόν Κλώντ. Η υπερφανεία τής δεν θ' άνεχόταν νά κάμη μία τέτοιαν υποχώρησι. Ναι, ήμουν δεδαία. Η μαμά θάδρισκε τόν τρόπο νά δώση τέρμα στίς σχέσεις μας, προκαλώντας κάποια καινούργια συμφόρα όπως έκανε πάντα στό παρελθόν.

Επί πέντε χρόνια, ό κακός τρόπος τής αγάπης τής μ' έκανε νά υποφέρω. Άλλ' αúτη τή φορά, όχι, δεν ήθελα πιά. Όταν άπεμάκρυνε άπό κοντά μου τούς άλλους μου φίλους, αúτό δεν μ' ένδιέφερε καί πολύ. Αúτη τή φορά όμως δεν ήταν τό ίδιο. Δεν μπορούσα νά τήν άφήσω νά καταστρέψη αúτην τήν εύτυχία που μόλις είχα γνωρίσει. Ωφείλα νά τήν έμποδίσω μέ κάθε μέσον καί τό πρώτο πράγμα που είχα νά κάμω, ήταν νά μ' επιτρέψω καμινάν έπαφή μεταξύ αúτης καί τού Πιέρ.

Έξαφνα, ένοιωσα τόν Πιέρ νά μέ κουνά ήλαφρά καί τόν έκύτταζε μέ ύφος άφηρημένο.

—Δεν άκουσες ούτε μία λέξι άπό ό,τι σου είπα, παραπονέθηκε. Σ' έρωτούσα άν νομίζεις πώς μπορούμε νά πάμε νά μιλήσωμε τώρα στή μαμά σου.

Δεν είχα τόν καιρό νά καταστρώσω σχέδιον δικαιολογιών, ωστόσο μίλησα μέ τό θάρρος που μούδινε ή άπελπισία.

—Όχι, όχι, είπα, ή μαμά δεν είνε άπόψε καλά... έχει πονοκέφαλο... μου... μου είπε πώς θά πλავιάση.

Εκόντως άνεπαίσθητα τό κεφάλι του καί τό μείδισμα άπογοητεύσεως που ζωγραφίστηκε στό χείλη του, μου έκαμε πάλι κακό.

Έκτοτε δεν ύπήρξα πιά ποτέ άπόλυτα εύτυχής. Δεν μου ήταν πιά δυνατόν νά είμ' εύτυχής. Ό φόβος έμεγάλωνε μέσα μου.

Μόλις έπέρασαν δύο μέρες, ό Πιέρ μου ξαναμίλησε γιά τή μητέρα μου καί ήταν προφανές πώς ή άδέξια δικαιολογία μου δεν τόν έπεισε διόλου. Γιά μία στιγμή, μ' έκύτταξε ψυχρά καί ύποπτα, αλλά τά φιλιά μου έδιωξαν γρήγορα τό θλιμμένο του ύφος.

Τήν επόμενη φορά που έμίλησε γιά τήν μαμά, δεν μου ήταν πιά τόσο εύκολο ν' άλλαξω συζητήσι. Ό φραγμός τής συννενοησίας καί τής παρεξηγήσεως άρχισε νά ύψώνεται άνάμεσά μας. Η φωνή του ήταν ασυτηρότερη, ό τόνος του άπορασιςτικώτερος. Δεν έπαυε νά κάνη ύπαινιγμούς γιά τή μαμά, σέ σπ'είον που άρχισα νά ένοχλούμαι.

Ένοιωθα πολύ καλά τήν άποψή του. Μ' αγαπούσε κι' ήθελε νά μέ κάμη γυναίκα του, μά δεν ζητούσε νά εκίδισή τά πράγματα. Έπιθυμούσε νά συναντήση τή μαμά, όπως θά τό έπιθυμούσε οποιοσδήποτε στή θέσι του κι' ήθελε νά κατακτήση τήν συμπάθειά τής. Τό στάσις μου τόν έπληγανε καί τόν έκανε πολύ δυστυχισμένο. Τά καταλαβαίνα πολύ καλά όλ' αúτα, ώστε όμως ό φόβος μέ συγκρατούσε άπό τού νά δώσω ένα τέρμα σ' αúτη τήν ιστορία.

Στό γραφείο, προσπαδούσα νά δημιουργήσω ένα τείχος γύρω άπ' τόν Πιέρ κι' έμένα, άπομονώνοντάς τόν άπ' όλους εκείνους που μπορούσαν νά ξέρουν τή μαμά μου καί νά τού πουν τί γίνονταν στό σπίτι. Μέ τόν Άντρέ Πλωτιέ ήταν φυσικά δύσκολο. Η έταιρία μας ήταν μία άπό τις πιο σοβαρές διομηχανίες ύφασμάτων τής χώρας καί είχε παντού ύποκαταστήματα. Ό Άντρέ ήταν χημικός κι' εργαζόταν στό εργαστήριο τής Λυών καί άπό τότε που ό Πιέρ Μασόν άντικαθιστούσε τόν κ. Λεμπρετόν, ήσχολείτο άκριβώς μέ τις υποθέσεις τής παραγωγής. Τού χρειζόταν λοιπόν συχνά νά συμβουλευθ ήν Άντρέ επί ζητημάτων που ήσαν έκτός τής άρμοδιότητός μου καί κάθε φορά που έδλεπα τόν Άντρέ νά μπαίνει στό γραφείο τού Πιέρ, μ' έτίνανε καρδιοχτύπι.

Έλα νά φύγωμε...

Ενα Σάββατο τού Οκτωβρίου, σχεδόν τρεις εβδομάδες μετά τήν πρώτη του νύξη γιά τή μαμά, ό Πιέρ μ' έκάλεσε στό γραφείο του. Έκόντευε νά σκοτεινιάση καί καθώς ήταν Σάββατόβραδυ, τά γραφεία ήσαν άδεια. Κι' εγώ έτοιμαζόμουν νά φύγω.

Είχα αλλάξει πολύ κατά τό διάστημα των τελευταίων έβδομάδων καί κάποια αλλόκοτη προαίσθησις μέ κατέλαβε όταν άνοίξα τήν πόρτα τού γραφείου του. Τί νά μέ ήθελε; Δεν είχαμε νά βγούμε μαζί τό βράδυ καί δεν θυμόμουν νά ύπήρχε κανένα ζήτημα που νά χρειάζονταν άμεση τακτοποίησι. Μήπως ό Άντρέ τού είχε πη τίποτε;

Αν καί ό ήλιος έλάμπε ακόμη έξω, τό δωμάτιό μου φάνηκε ψυχρό καί σκοτεινό. Κυττούσα τριγύρω μου μέ κάποιαν έκπληξι, σχεδόν σάν νά τάβλεπα όλ' αúτα γιά πρώτη φορά. Παληά σκούρα έπιπλα. Άπλά παραπετάσματα στό παράθυρο. Μερικά κάδρα καί ό χάρτης τής Γαλλίας στόν τοίχο. Ένα γραφείο άπλό καί καθαρό, χωρίς τίποτε τό περιττό. Τό μόνο πράγμα που έδινε έναν τόνο στό δωμάτιό ήταν ένα στενό βαθύ πράσινο, που περιείχε τό μοναδικό λουλούδι που έπληγαίνα κάθε πρωί στόν Πιέρ. Τό πρωί εκείνο που είχα πάει ένα τριαντάφυλλο μέ μεγάλο κοτσάνι γεμάτο άγκάθια, που μου καταγρύπησαν τό δαχτύλο. Ήταν σάν τό συμβόλο τής αγάπης μου γιά τόν Πιέρ, δροσερό κι' εύθραστο, μέσα στήν ψυχρή καί σκοτεινή έρμιο που είχε δημιουργήσει τριγύρω μου ή μαμά μέ τήν παράλογη στάσι τής. Ό έρωας μας είχε άνθισει σ' ένα περιβάλλον ψυχρό καί υπό περιστάσεις αντίεσες.

—Κάθισε, μου είπε ό Πιέρ σέ τόνο άπότομο. Ύπακούοντας στή διαταγή του, έκάθισα. Τόν είδα τότε νά σηκώνεται καί νά πλησιάζη στήν πόρτα. Παρακολούθησα τό βλέμμα του, τό οποίοι σταμάτησε στό χώλ που ήταν έντελώς έρμιο. Έπειτα τόν είδα νά κλείνη σιγά τήν πόρτα καί ν' άκουμπή σ' αúτην τή ράχι του, σάν νάχε ανάγκη ένός στήριγματος.

—Είνε τόσο άραιοι καιρός σήμερα, Τερέζ, είπε. Θέλεις νά είδοποιήσωμε τή μητέρα σου νάρρη νά κάνη κανέναν περίπατο μέ τ' αúτοκίνητο, μαζί μας;

Εγύρσια άλλο τό βλέμμα μου, μουρμουρίζοντας κάποιαν άκατάληπτη δικαιολογία.

—Τερέζ!

Ό τόνος του μου έπροξένισε φόβο. Έφώναξε τ' όνομά μου, τό έφώναζε τόσο δυνατά, πού άν δεν ήταν Σάββατόβραδυ, όλα τά γραφεία τής έταιρίας θά μάθαιναν τό μυστικό μας.

—Τί συμβαίνει; έφώναξε. Γιατί αναβάλλεις πάντοτε αúτη τήν έπίσκεψι; Είνε τόσες έβδομάδες που σέ παρακάλε. Θάβελαν νά συναντήσω τή μητέρα σου. Θέλω νά τής πώ πώς σ' αγαπά, θέλω νά τής πώ πώς θέλω νά σε κάμω γυναίκα μου.

Θάθελα νά τόν αγκάλιασω, νά τόν ένθαρρυνω. Περισσότερο άκόμη θάθελα νά τού μιλήσω γιά μένα. Μά δεν μπορούσα. Έν' έμένα εκεί καθισμένη, φοδισμένη καί ξέροντας πώς έπρεπε επί τέλους —άμέσως— νά δρεθ ή μία λύσις γιά τό πρόβλημά μας, αλλ' άνίκανη νά κάμω κάτι που θά έπετάχυνε αúτη τή λύσι.

Τό μετώπο του είχε ιδρώσει, μά δεν τό έπρόσεχα. Τά μάτια του ήσαν καρφωμένα στό δικά μου.

—Θά έλεγε κανείς πώς ντρέπεσαι γιά μένα. Γι' αúτό δεν θέλεις νά μέ παρουσιάσης στή μητέρα σου. Έξ άλλου δεν μ' αγαπάς. Δεν μπορεί νά μ' αγαπάς. Παίζεις μαζί μου, μέ κοροϊδεύεις. Μου επέτρεψες νά σε φιλήσω καί νά σε σφίξω επάνω μου, μά ούτε μία φορά δεν σ' άκουσα νά πής πώς μ' αγαπάς. Δεν μπορείς φυσικά νά τό πής. Γιατί νά τό πής, άφου δεν τό αισθάνεσαι!

—Όχι! Όχι! Πιέρ! Όχι! Δεν είν' αλήθεια έφώναξε. Δεν είν' αλήθεια. Σ' αγαπώ. Άκουσε με!

Κι' έδέσπασα σέ λυγμούς. Έκλαμπα πολύ καί πικρά. Μά κυττούσε, κουνώντας τό κεφάλι, σάν νά επανειλάμβανε μέσα του αúτά τά φοβερά λόγια: «Δέν μ' αγαπάς! Δεν μ' αγαπάς!».

Δεν είν' αúτό, Πιέρ. Είνε κάτι που δεν μπορώ νά σου τό έξηγήσω. Μά πιστέψέ με, Πιέρ, σ' αγαπώ περισσότερο άπό κάθε τί στόν κόσμο.

Έπαμε νά κουνάη τό κεφάλι του κι' έσφίξε τά χείλη του.

—Είσαι έτοιμη ν' άποδείξης πώς μ' αγαπάς;

—Δοκίμισε, Πιέρ. Ζήτησε μου ό,τι θέλεις.

—Ωραία, άποδείξέ το! είπε έξαφνα. Έλα νά φύγωμε μαζί.

—Να, φύγωμε μαζί, άπήντησα δλακωδώς. Πώς μπορεί νά γίνη αúτό; Μ' αúτό... τό... φουστάνι;

—Τί σχέσι έχει έδώ τό φουστάνι; Είπες πώς μ' αγαπάς καί πώς είσαι έτοιμη νά μου τό άποδείξης. Λοιπόν, θ' άποφασίσης;

Έπέρασαν κάμποσες στιγμές γιά νά μπορέσω νά μιλήσω. Νά φύγω μαζί του; Άν μπορούσα νά τό κάνω, μά πώς; Πώς; Η έκφρασις τού βλέμματός του μ' έκαμε ν' άποφασίσω. Η έβρα πώς άν δεν τούδινε τήν άπάντησι που έπρεμίμεν —άν τήν άπέκρουα τώρα— δεν θάδριεκα ποτέ πιά τήν εύτυχία.

—Ναι, ψιθύρισα επί τέλους, τόσο σιγά όμως που ούτε κι' εγώ ή ίδια δεν άκουσα τόν ήχο τής φωνής μου.

—Τερέζ, έφώναξε, αγάπη μου! Αγάπη μου!

Η φυγή

Ενα τέταρτο άργότερα, ένα αúτοκίνητο μάς άδηγούσε έξω άπό τήν πόλι, σ' ένα μικρό κοί κομψό ξενοδοχείο, που ήταν χτισμένο στην καταπράσινη πλαγιά ένός μαγευτικού λοφίσκου.

Καθήσαμε κι' έφάγαμε κάτω άπ' τό πυκνό φύλλωμα μιάς καστανιάς, όπου χρωματίστα ήλεκτρικά λαμπιόνια έρίριχναν τό όπαλό τους φώς. Όλα μου φαινόταν σάν όνειρο. Δεν ήθελα νά πιστέψω σ' αúτό που έκανα. Ήξερα, πώς παρ' όλες τής κρίσε που μέ είχε ποτίσει ή μητέρα μου, μέ τήν κακή τακτική τής, ωστόσο μ' άγοπούσε καί ή επαναστατική μου αúτη ένέργεια θά τής έστοιχίξε πολύ. Όχι μόνο γιάτί θά τήν εξέθετα στό μάτια τού κόσμου, αλλά γιάτί θ' άνησυχούσε καί γιά τήν τύχη τού παιδιού τής. Ωστόσο, δεν θάδινε ποτέ τή συγκατάθεσί τής.

Τόν Πιέρ τόν αγαπούσα. Δεν ήθελα νά τόν χάσω. Ούτε καί μπορούσα νά σκεφθώ πώς θά γίνω γυναίκα ένός άλλου. Ένός, που μου ήταν τελείως αδιάφορος.

Καί διως όταν ήρθε ή στιγμή που βρεθήκαμε μόνοι στό κομψό λευκό δωματικό τού ξενοδοχείου, μέ κατέλαβε ένας φόβος καί κάποια μετάνοια γι' αúτό που έκανα.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, τά χέρια μου καί τά πόδια μου έτρεμαν.

—Πιέρ!, ψιθύρισα, είνε καλύτερα νά γυρίσωμε.

Μ' έπλησίασε, έρπασε τό χέρι μου καί τώσφίξε δυνατά καί μ' άνάγκασε νά τόν κυττάξω στό μάτι.

—Τερέζ! Δεν μ' αγαπάς;

—Όχι, Πιέρ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ πολύ. Μά...

—Μά διατάξεις! Αúτό είνε: δεν μ' αγαπάς. Οί διαταγφοί σου αúτοι δεν μπορεί νά όφείλονται σέ τίποτ' άλλο. Θα γυρίσωμε, λοιπόν, άφου τό θέλεις.

Έτρεξε πρós τήν πόρτα. Τό ύφος του έπρόδιδε πώς άν έκείνη τή στιγμή δεν τόν συγκρατούσα, θά τόν έχανα γιά πάντα.

45

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

24ον

Είς μάτην ο Γκρέχαμ έπεχειρήσε ν' άντείπη. Η Λίλιαν έπέμενε στή γνώμη της και δεν δεχόταν υποχωρήσεις.

★

Στις 19 του μηνός, ένώ ο Γκρέχαμ έπιβιδάσταν στή «Μέμφιδα» ή Λίλιαν βρισκόταν στο Γουόρντ - Άιλαντ.

Στην αρχή ο διευθυντής των φυλακών έφερε μερικάς αντίρρησης, προφανώς έκτελεσεν δεν επιτρέπεται παρά μόνον εις τους συγγενείς να βλέπουν τους καταδικούς, στο τέλος όμως, συγκινημένος από τον πραγματικό πόνο, που έξεδήλωνε ή νέα, της επέτρεψε να μιλήση για λίγες στιγμές στην Τζέννυ Αϊγκτων.

Όταν ή Λίλιαν, ακολουθώντας και πάλιν τον Νίμπ Γκράμερ έφθασε στο κελλί 1243, ο γιατρός και ή κόρη του συζήτουσαν μέσα από το κιγκλίδωμα.

Ανοίγοντας το θύμα του ο δεσμοφύλακας τους έπληρωσε και είπε χαμηλόφωνα:

—Είμαστε τυχεροί... Τά γειτονικά κελιά είνε κενά. Μόνον έγω σάς επιβλέπω. Ο φυλακας του άλλου διαδρόμου είνε φίλος μου. Δεν έχετε να φοβήητε τίποτε... Προσέχη λοιπόν, πρόσθεσε χαμηλώνοντας περισσότερο τή φωνή του, θά σάς διευκολύνω το σχέδιό σας όπως υποσχέθηκα στον άρχηγό σας. Μη κουνηθήτε.

Προχώρησε προς την πόρτα του κελλιού και έστρεψε το κλειδί.

Τήν ίδια στιγμή έφθανε και ή Λίλιαν. Ο δεσμοφύλακας άπομακρύνθηκε τότε και έφθασε στην άκρη του διαδρόμου άποφασισμένος να μη δη τίποτε απ' όσα έπρόκειτο να συμβούν.

—Ναιμιά! είπε ή έπισκέπτρια προς την Τζέννυ. Είμαι πιστή στην υπόσχεσή μου.

—Τί καλή που είσθε δεσποινίς, έφώνασε εκείνη διαχτυλή. Σάς έπερίμενα με τόση άνυπομονήσια!...

—Ο πατέρας σας είνε εδώ, δυστυχισμένο μου παιδί!

Ο δόκτωρ είχε παραμερίσει σαν για να την άφήση να πλησιάση στις κιγκλίδες.

Ξαφνικά όμως καθώς ή Τζέννυ έτοιμαζόταν να τον καλέση για να του την παρουσιάση, ο Αϊγκτων, δγάζοντας βιαστικά από την τσέπη του ένα φαχίδιο χλωροφωμίου, στο περιεχόμενο του οποίου είχε έμποτίσει ένα ταμπόν από βαμβάκι, ρίχθηκε κατά της Λίλιαν και συγκρατώντας την γέρα, της τό επέθεσε κάτω από τή μύτη.

Η Λίλιαν ούτε έδοκίμασε καν ν' άντισταθ. Ξαφνισμένη από την άπρόοπτη έπίθεσι και πνιγμένη από το δυνατό άναίσθητικό έκούνησε για μία στιγμή τά χέρια της και έσωριάσθηκε μετά σαν άμορφη μάζα...

Τότε, χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ο δόκτωρ την άρπάξε στα γέρα του μπράτσα και ένώ ή Τζέννυ άνοιγε την πόρτα, την μετέφερε στο έσωτερικό του κελλιού και την άπέθεσε επάνω στο κρεβάτι.

Ο Νίμπ Γκράμερ παρατηρούσε με άπάθεια, κατά το διάστημα αυτό, προς το άλλο μέρος.

Με νευρική σπρυδή, πατέρας και κόρη, Τότε, χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ο δόκτωρ την άρπάξε στα γέρα του μπράτσα και ένώ ή Τζέννυ άνοιγε την πόρτα, την μετέφερε στο έσωτερικό του κελλιού και την άπέθεσε επάνω στο κρεβάτι.

Ο Νίμπ Γκράμερ παρατηρούσε με άπάθεια, κατά το διάστημα αυτό, προς το άλλο μέρος.

Με νευρική σπρυδή, πατέρας και κόρη,

Δαστυνομικό άνάγνωσμα μυστηρίου, άγωνίας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

προέβησαν τότε στην πλήρη ύποκατάστασι των προσώπων, όπως την είχε μηχανευθή ο Άγνωστος με την Κουκούλα.

Αφ'ερσαν από την Λίλιαν τα ρούχα της, της πέρασαν τή ραβδάτη στολή της καταδίκου, και της πέρασαν γύρω από τον καρπό του χεριού τό βραχιόλι που έφερε τον αριθμό της ως καταδική 1243.

Αμέσως μετά ή Τζέννυ φόρεσε τα ρούχα της μίς Ουάλτον και έγκέσσε το κεφάλι με το καπέλλο της που έφρόντισε να βυθίση έως τά μάτια της.

Ήταν δύσκολο εκ πρώτης όψεως, για όλους όσοι δεν ήσαν έν γνώσει της ύποκαταστάσεως, να διακρίνουν την διαφορά.

Και άφίνοντας τό θύμα τους λιπέθυμο οι δυο άθλιοι βγήκαν μ' όλη τους τήν ήσυχία.

★

Ο Νίμπ Γκράμερ δεν βρισκόταν πιά εκεί. Τον είχε καλέσει τηλεφωνικά ο διευθυντής στο γραφείο του, για να του δώση τις τελευταίες οδηγίες για την έπομένη.

Η ώρα της έπισκέψεως είχε περάσει πιά.

Ο δόκτωρ Αϊγκτων, προσποιούμενος ότι τινασσόταν από λυγμούς, που έπνιγε μέσα στο μαντήλι του, άπομακρύνθηκε από τό κελλί, στο οποίο δεν έπρόκειτο να ξανάρθη, ύποστηρίζόμενος από την εύγενή αντίπρσωπο του «Συνδεδεμού του Έλέους».

Η Τζέννυ, έξ άλλου, είχε φροντίσει να κατεβάση πυκνό πέπλο στο πρόσωπό της, ο δε πόνος του δύστυχου πατέρα στον άποιο παραστεκόταν, θά συγκίνησε άσφαλώς και αυτήν, γιατί είχε φέρει και αυτή τό μαντήλι στα μάτια της για να σφογγίξη τά δάκρυα που έτρεχαν άβθονα...

Ήταν τόσο συγκινημένη, τόσο άπνηστο λημένη από την φιλανθρωπική της άποστολή, ώστε ούτε άντελήθη καν, καθώς περνούσε από τό γραφείο της Διευθυνσεως, ότι ο διευθυντής είχε σηκωθεί και προχωρήσει προς αυτήν για να της έκτορσή τή συμπαθεία του μπροστά στον Γκράμερ.

Ύστερα από μία στιγμή, ή Τζέννυ Αϊγκτων και ο πατέρας της δρασκέλιζαν τό κατόφλι της φυλακής του Γουόρντ - Άιλαντ.

Όπως είχε υποσχεθή ο Άγνωστος με την Κουκούλα, ήταν έλευθερά.

Ένα αυτοκίνητο έστάθμευε λίγο πιο πέρα, περιμένοντας τους. Επήδησαν βιαστικοί και οι δυο και άμέσως τό αυτοκίνητο ξεκίνησε.

—Σώθηκε! ψιθύρισε ο δόκτωρ με δακρυά χαράς τώρα.

Και γυρίζοντας στην κόρη του, πρόσθεσε:

—Πριν από κάθε άλλο, πρέπει τώρα να είδοποιήσω τον Άγνωστο με την Κουκούλα για την έπιτυχία του σ'είδιό του. Θά χωρισθούμε λοιπόν στο δρόμο και σ'ό θά διευθυνθής κατ' ευθείαν στην άποδόθρα της Κιούνορ - Λάιν. Οί θέσεις μας είνε κρατημένες στή «Μέμφιδα» και θά σέ συναντήσω εκεί, σέ μία ώρα...

—Απορείς, έ, δόκτωρ; έκαμε χαμογελώντας τώρα ή Λίλιαν. Άκουσε λοιπόν: «Αν ή κόρη σου έσκότωσε σ' ένα παροξυσμό ζηλοτυφίας, δεν μπόρεσε ή

κύκλο μέσα στή φυλακή. Ο Νίμπ Γκράμ, μέρ είχε δώσει στην μελλοθάνατο κάποιο ναρκωτικό που θά την έμποδίζε να άντελήθη όσα συνέβαιναν γύρω της και να κάμη τυχόν άποκαλύψεις. Έπειδή δε ο διευθυντής των φυλακών ήταν ύποχρεωμένος να παραστή στην θανατική έκτέλεσι, άνέθεσε στον Γκράμερ να τον άκτι καταστήσει στο γραφείο του και να άπαντά σέ τυχόν τηλεφωνήματα.

Η κατάδικος, σέ έρωτήσεις άν είχε ν' άποκαλύψη τίποτε ή αν έπιθυμούσε να μείνη για μία στιγμή με τον έξομολογητή ιερέα της φυλακής, δεν έδωσε καμία άπάντησι. Είχε άποχαυνωθή τελείως από τό ναρκωτικό.

Τήν έτοποθέτησαν τότε στο ηλεκτρικό κάθισμα, έδιάβασαν την άπόφασιν της εις θάνατον καταδίκης της και ο διευθυντής συμβουλευθήκε τό ρολόγι του. Ήταν άκριβώς ένένα. Έφθανε να πιεσθή τό κουμπί, να διοχετευθή τό ρεύμα και ή δικαιοσύνη να έχη άπονεμηθή.

Στό μεταξύ αυτό ο δόκτωρ Αϊγκτων με την Τζέννυ είχαν έπιβιδασθή στο ύπερκαέναιο «Μέμφις» στο οποίο επέδαινε ή ή ή και ο Χάρβεϊ περιμένοντας με άγωνία την άφιξη της Λίλιαν. Με άπάνταστη δέ ταραχή, περί την ώρα άκριβώς της θανατικής έκτελέσεως, άκουσε άβελα κοντά του τον δόκτορα να λέγη στην Τζέννυ:

—Γιατί σιωπής και ταράττεσαι, παιδί μου; Είνε αδύνατο να άντελήθής κανείς τίποτε... Σ'ό έσώθηκες, τώρα... Το χρέος σου τό πληρώνει σέ λίγο ή άλλη... Διάβολε, ποιος της είπε να σου μοιάζη τόσο;

Γυρίζοντας ο Χάρβεϊ με τρόπο του άν τίκρυσε την μορφή της Τζέννυ Αϊγκτων. Τήν είχε λοιπόν άντικαταστήσει ή Λίλιαν με τρόπο σατανικό... Τυχόνθηκε από τό κάθισμά του. Ήταν ή ώρα όκτώ. Είχε λοιπόν καιρό να βεβαιωθή.

Αποβιδάσθηκε, έτρεξε στον πρώτο τη λεφωνικό σταθμό και έτηλεφώνησε στις φυλακές εκφράζοντας τις βάσιμες γι' αυτόν ύπόνοιες του. Ο δεσμοφύλαξ όμως Γκράμερ, που άντικαθιστούσε τον διευθυντή, του άποκρίθηκε γελώντας ότι «εκείνη που έπρόκειτο να θανατωθή σέ λίγο ή ήταν ή πραγματική έννοχος, όλες του δε οι ύπόνοιες ήσαν φανταστικές...» Και έκλεισε τό τηλέφωνο χωρίς να άπαντήσει πιά στις άγωνιώδεις έρωτήσεις του χημικού.

Έξ άλλου τότε ο Χάρβεϊ έπήδησε σ' ένα αυτοκίνητο και διευθύνθη άλοταχώς προς τις φυλακές του Γουόρντ - Άιλαντ, τή στιγμή άκριβώς που χτυπούσε η έννα.

—Σταθήτε! Για όνομα του Θεού, σταθήτε! έφώνασε ύψωνοντας τό χέρι.

Ήταν όμως πολύ άργά. Ο ηλεκτρικός διακόπτης κατέβαινε τώρα από τό χέρι του δημίου και ή κατάδικος άφού έσφάδασε για λίγα δευτερόλεπτα, κατέπιπτε άψυχη επάνω στο έδωλό της...

Ταυτόχρονα, άκίνυντας κραυγή τρόμου και άπελπίστας, κατέπιπτε και ο χημικός βαρύν στο πάτωμα...

★

Κάτι τό άπρόοπτο όμως συνέβαινε, σχεδόν την ίδια στιγμή, επάνω στο ύπερκαέναιο «Μέμφις». Η μέχρι της στιγμής εκείνης τόσο έπιμονα σιωπή της Τζέννυ, μόλις είδε στο ρολόι του χεριού της ότι ο ώρολογιοδείκτης έδειχνε ώρα ένένα, έδγαλε ξαφνικά από την τσέπη του έπανωφοριού της ένα μπράουνινγκ και τό διηύθυσε κατά του συνοδού της.

Γελάσθηκε, δόκτωρ! έφώνασε. Δεν είμαι ή Τζέννυ, όπως νομίζεις... Κ'όταξέ με καλύτερα!...

Ετραβήξε άπότομα τον πέπλο που έσκέπαζε τό πρόσωπό της και προσηγμένος ο Αϊγκτων είδε μπροστά του άπειλητική την μορφή της Λίλιαν!... Χλωμός τώρα και τρέμοντας σχεδόν έδοκίμασε να φύγη, αλλά τον άρπάξε από τον λαιμό ο ντέκτιβ που τους παρακολουθούσε και του πέρασε τις χειροπέδες...

—Απορείς, έ, δόκτωρ; έκαμε χαμογελώντας τώρα ή Λίλιαν. Άκουσε λοιπόν: «Αν ή κόρη σου έσκότωσε σ' ένα παροξυσμό ζηλοτυφίας, δεν μπόρεσε ή

συνείδησίς της να άνεχθή και την δική μου δολοφονία. Όταν δε έσείς, δόκτωρ, την άφήσατε να θαδίζη προς τό σπίτι σας, αντί να συνεχίση, επέστρεψε στις φυλακές και με δάκρυα στα μάτια άπεκάλυψε την πλεκτάνη. Γελάσθηκες όμως και ως προς τον Νίμπ Γκράμερ, νομίζοντας ότι τόσο εύκολα εξαγοράζονται οι σινειθήσεις. Ύποκρίθηκε ότι δεχόταν να έξυπνηρήση τά έγκληματικά σχέδια του Άνθρώπου με την Κουκούλα, για να έξυπνηρήση καλύτερα την δικαιοσύνη!

Γυρίζοντας δε προς τον ντέκτιβ πρόσθεσε:

—Πρέπει να τηρηθή άπόλυτος μυστικός... Για τον άνθρωπο του έγκλήματος και τους όπαδούς του ή Λίλιαν Ουάλτον πρέπει να θεωρηθή ως νεκρή. Αυτό θά με διευκολύνη να τον βλώπω συνεχώς, ως συνένοχό του Τζέννυ και να έπιταχύνω την σύλληψή του...

...Έτσι όλοι οι έγκληματίες έπίστεψαν ότι μετά τον θάνατο της Λίλιαν, τά γεγονότα εννοούσαν τελείως τά σχέδιά των και ο Άγνωστος με την Κουκούλα άνέθετε στή δθεν Τζέννυ να έπιστρέψη ως Λίλιαν στο μέγαρο Ουάλτον και να προσέλκυση τον μόνο έναπομείναντα πιά έχθρό του, τόν Γκρέχαμ, σέ παγίδα, άπό την όποία δεν θά έβγαине πιά ζωντανός.

★

Καθισμένη δίπλα στον Χάρβεϊ μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του πατέρα της, ή Λίλιαν του διηγόταν την ίδια μερα όσα συνέβησαν και τον παρατηρούσε γιστί είχε έγκαταλείψει την «Μέμφιδα» άρρωστος ακόμα, όπως ήταν.

—Και μπορούσα; φώνασε ο Γκρέχαμ με θέρμη, ξέροντας ότι διατρέχετε κίνδυνο, να μη κάμω τά πάντα για να σάς σώσω!

—Ας είνε, άπήντησε ή Λίλιαν. Τώρα μόλις έπιστρέψετε στο σπίτι σας, θά βρήτε ένα γράμμα μου, με τό όποιο σάς καλώ στο Λόου - Μπρίτζ, φθάνει να έρθετε εκεί και θά συλλάβω με τον κακούργο!

—Άλλά, έκαμε άνήσυχος ο νέος, αν ο Άνθρωπος με την Κουκούλα έχη καταλάβει ίσως την αλήθεια, νοιώθετε ποιδν κίνδυνο διατρέχετε;

Η Λίλιαν όμως του άποκρίθηκε χαμογελώντας με τά ίδια τά λόγια:

—Και μπορώ... ξέροντας ότι διατρέχετε κίνδυνο να μη κάμω τά πάντα για να σάς σώσω;

Ο Χάρβεϊ κατάλαβε και άνοιξε την άγκαλιά του, μέσα στην όποία έγειρε ριγώντας ή Λίλιαν και του έδωσε τά κόκκινα της χείλη στο πρώτο των άρραβώνων τους φίλημα...

ΤΟ ΡΑΝΤΕΟΥ ΤΟΥ ΛΟΟΥ - ΜΠΡΙΤΖ

Εύχαριστημένος ο Πήτερ, έδημάτιζε τώρα μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του μακαρίτου Ουάλτον, όποτε κάποια στιγμή έχτύπησε τό κουδούνι. Ο Τζών παρυσιάσθηκε.

—Είδοποιήστε την μίς Λίλιαν ότι την περιμένω εδώ, διάταξε.

Και όταν ο υπηρέτης έφυγε:

—Όλα πηγαίνουν θαυμάσια! έψιθύρισε. Είμαι ο μόνος κύριος των έργοστασιών. Η Νοεμή είνε ακίνδυνη. Έκείνος όμως; Δεν είνε άραγε έπικίνδυνος; Ά, μπά! Για τέτοια τέρατα υπάρχουν φυλακές και δημιοί...

Σταμάτησε, γιατί έμπαινε τώρα ή ύποτιθεμένη Τζέννυ Αϊγκτων, ή Λίλιαν.

—Καλημέρα εξάδελφε Πάτ, πώς είσθε; είπε αυτή με τή έραχνή φωνή της Τζέννυ.

Ο Πήτερ άνεσκήρτησε.

—Πρόσεξε! είπε. Λέγομαι Πήτερ και όχι Πάτ... Μην κάνης πιά τέτοιες γκάφες, γιατί χανομμαστε, Τζέννυ Αϊγκτων.

Χωρίς όμως να συγκινηθή από την τραχύτητα του τόνου του ή Λίλιαν έρώτησε έκπληκτη:

—Μπά! Και πώς τό ξέρετε έσείς ότι είμαι ή Τζέννυ Αϊγκτων;

Και με μίαν τά πάντα ξεδυσάλιναν μέσα στο μυαλό της. Άφού ή δλους τους άνθρώπους του πύργου ήσαν ή Λίλιαν.

πώς ο Πήτερ ήξερε πώς ήταν ή Τζέννυ Αϊγκτων που μόνο ο Άνθρωπος με την Κουκούλα και οι σύντροφοί του τό πίστευαν; Ο Πήτερ, τότε, ήταν ο ίδιος, ο άσπονδος έχθρός της, ο δολοφόνος του πατέρα της!

—Αυτό σημαίνει, άπήντησε ώστόσο εκείνος ήρεμα, ότι έχω την ιδιαίτερη μου άστυνομία. Έσύ θά προσέχης μόνο! Και μάλιστα τον Χάρβεϊ, γιατί μπορεί να έξαπατήση κανείς τους πάντας, όχι όμως και ένα έρωτευμένο!

—Μπά! Και είνε έρωτευμένος αυτός ο νεαρός με την... μακαρίτισσα; έκαμε με άπορία ή δθεν Τζέννυ.

—Τρελλά! Και κείνη τον προτιμούσε από μένα. Θά βρισκεται άπόψε στο Λόου-Μπρίτζ.

—Βέβαια.

—Πολύ καλά... Δεν θά έπιστρέψη απ' εκεί! Τώρα όμως πρέπει να πάρω μερικά έγγραφα από τό χρηματοκιβώτιο. Πού να βρισκεται όμως τό κλειδί;

—Δεν κυττάζετε σέ κανένα συρτάρι του γραφείου; υπέδειξε ή Λίλιαν.

Πράγματι, τό κλειδί βρέθηκε. Τό άνοιγμα όμως του γραφείου ήταν αδύνατο, από εκείνον που δεν ήξερε τό μυστικό του. Ο Πήτερ έδωκε κουράστηκε γι' αυτό.

—Δυο στροφές άκόμη, εξάδελφε, είπα ξαφνικά ή νέα... Μιά δεξιά και μία άριστερά... και σταμάτα στον αριθμό σαράντα.

Έκείνος στράφηκε κατάπληκτος... Η νέα διηύθυσε εναντίον του τό περιστροφό

ΤΗΣ

«Α, σέ κρατώ επί τέλους, κακούργε! Ένόμισες λοιπόν ότι έτσι θανατώνουν τους άνθρώπους στις φυλακές, χωρίς να βεβαιούνται πρώτα για την ταυτότητά τους; Και τώρα θά παραδοθής όπου σου αξίζει!

Έκουδούνισε με τό έλεύθερο χέρι της και τον παρέδωσε στους υπηρέτες που προσέτρεξαν. Μετά έτηλεφώνησε τά νέα στον Γκρέχαμ.

Ο χημικός όμως της άποκρίθηκε με έπιφύλαξη:

—Δεν είμαι όσο σεξ βέβαιος, άγαπητή μου... Ο Πήτερ πιθανόν να είνε σινένος, δεν είνε όμως αυτός ο κύριος έχθρός μας... Όπωσδήποτε τό ζήτημα θά διευκρινισθή άπόψε. Θέλετε νάρθω να σάς παραλάβω;

—Οχι, Χάρβεϊ! Έχνας πώς για έκείνους όλους είμαι ή Τζέννυ Αϊγκτων; Θάταν πολύ έπικίνδυνο! Θά συναντηθώ με στο Λόου - Μπρίτζ.

Μετά έτηλεφώνησε άμέσως στην Άστυνομική Διεύθυνση για να στείλη πόλιμεν στον πύργο για να παραλάβουν τον Πήτερ.

—Ός τότε, κλείστε τον στο υπόγειο και φρουρείτε τον, διάταξε ή Λίλιαν τους υπηρέτες.

Τό Λόου - Μπρίτζ ήταν έρημη σιδερένια γέφυρα, γύρω από την όποία ύψωνόταν σποραδικώς μερικά έλεεινά χαμάσπια.

—Καλημέρα, Τζέννυ, είπα προς την νέα ο Άνθρωπος με την Κουκούλα, που την περίμενε εκεί. Έρχεται ο Γκρέχαμ!

—Όπου και νάσαι καταφθάνει.

—Πολύ καλά. Έλα μαζί μου. Έχω να σου δώσω μερικές οδηγίες άκόμη...

Μπήκαν μαζί σ' ένα από τά έρειπώμένα σπίτια, που ο έγκληματίας είχε

διαλέξει ως κρησφύγετό του.

—Οι δυο μας τώρα, Λίλιαν Ουάλτον! έγρύλλισε ο άγνωστος. Ά, ένόμισες ότι ήταν τόσο εύκολο να με εξαπατήσης. Ήραία την έπαιξες την κωμωδία, αλλά δεν στάθηκες όσο έπρεπε έξυπνη...

Τώρα θά καθαρίσω με τους λογαριασμούς μας! Ο Γκρέχαμ θά συναντηθή σέ λίγο με τους άνθρώπους μου και θά ταξιδέψη για πάντα! Οι δυο μας λοιπόν!

Ριγώντας όλη ή Λίλιαν, δεν έχασε ώστόσο την ψυχραιμία της. Ετραβήξε άπότομα τό μπράουνινγκ της, τό διηύθυσε εναντίον του και:

—Έπ'ανά τα χέρια! έφώνασε. Και βγάλε την κουκούλα να δώ την άπαίσια μορφή σου!

Ο κακούργος όμως έγέλασε. Έδειξε με τό χέρι του προς τό πίσω παράθυρο και είπε, παγερά:

—Κύτταξε εκεί!... Νομίζεις πώς δεν έχω πάρει τά μέτρα μου;

Η Λίλιαν έστράφηκε μηχανικά. Η στιγμή όμως εκείνη έφθασε στον αντίπαλό της να την άρπάξη από τό μπράτσο και να την άναγκάση να ρίξη τό έπλο, που τό έστρεφε κιόλα εναντίον της...

—Τώρα, πρόσθεσε, άκουσέ με ήσυχώτερα. Ένα μονάχα όρο έχεις για να γλυτώσης τή ζωή σου. Κάθισε εκεί στο τραπέζι και ύπόγραψε αυτό!

Τής έδωσε ένα έγγραφο.

Μιά άπλη διάτυπωση είνε, πρόσθεσε παγερά. Η δολικηρωτική δηλαδή παραίτησίς σου από κάθε κληρονομία του πατέρα σου, της όποίας έχω ανάγκη έγω. Βλέπεις, άραία μου, ότι είνε ένόματι του Πήτερ. Είνε όμως περιττό να μάθης ποιος είμαι έγω... Μη σ' ενδιαφέρει τό όνομα... Ύπόγραψε!

Η Λίλιαν, που στο μεταξύ αυτό σκεπτόταν ότι κάθε αντίσταση ήταν ματαιία και ή φυγή αδύνατος, άρχισε να δρίσκη τή λύσι αυτή ως μόνη διέξοδο για την στιγμή αυτή. Άλλως τε τί θά έσήμαινε μια ύπογραφή που παρηνόταν έκβιαστικά; Έφθανε ότι θά ήταν έλεύθερη αύριο να καταδώση τά γεγονότα.

—Έστω, άποκρίθηκε.

Και ύπογράφοντας τό έγγραφο, τό παρέδωσε στον έχθρό της.

Αυτός όμως τό πήρε με κάποιο μορφασμό. Είχε κάμει και αυτός την ίδια σκέψη:

—Άλλά, είπα, τί θά μ' όφελήση μονάχα αυτό; Μήπως δεν μπορείς να άποδείξης αύριο την αλήθεια; Λοιπόν, καί μόνον παιδί, είμαι ύποχρεωμένος να σέ σβύσω από τον κατάλογο των ζωντανών! Λυπούμαι πολύ για τό νεϊτά σου!

—Άλλά τί να κάμω;

—Τέρας! έφώνασε ή Λίλιαν! Έτσι τηρείς τον λόγο σου; Έστω όμως! Δεν με φοβίζει ο θάνατος... Υπάρχουν εκείνοι που θά με έκδικήσουν!

—Με περιφρονείς; βρυχήθηκε εκείνος έκτός έαυτού... Νά λοιπόν!

Και έπίεσε την σκανδάλη. Η έκπυρσοκρότησις δεν άντήχησε. Έδοκίμασε και δεύτερη, τρίτη, πέμπτη φορά, με τίποτε άλλο δεν άκούσταν από τον ξηρό κρότο της σκανδάλης.

—Είνε άδαιο τό μπράουνινγκ! έκάγχασε ή Λίλιαν...

Ο κακούργος άφησε μία τρομερή βλασφήμη και ώρμησε εναντίον της για να την στραγγαλίση. Τήν ίδια όμως στιγμή δυνατά χτυπήματα άκούσθηκαν στην πόρτα.

Μόλις ο Άγνωστος με την Κουκούλα άπομακρύνθηκε μαζί με την Λίλιαν από τό Λόου - Μπρίτζ, ένα αυτοκίνητο κατέφθανε μέσα στο όποιο βρισκόταν ο Γκρέχαμ, με μία ομάδα άστυνομικών ο' άντικρυσμα των όποιων οι όπαδοί του καθε κατεύθυνσι. Οι άστυνομικοί ήσαν έτοιμοι να τρέξουν προς καταδίωξίν τους, όποτε ο Γκρέχαμ διέκρινε τον Τζόναν που έφθανε καθυστέρημένος στή γέφυρα. Ο άγνωστος είδοποιήσε τους άστυνομικούς και σέ λίγο ο σύντροφος αυτός του Άγνωστου με την Κουκούλα βρισκόταν στα χέρια τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Θησαυρός

